

ஜூன் வேர்ன்

புமியின்
மையத்தீர்கு

ஓரு பயணம்

தமிழாக்கம்
சாந்தன்

யாழ். பிரெஞ்சு நட்புறவுக்கழகம்

ஜீல் வேர்ன்

பூமியின் மையத்திற்கு ஒரு பயணம்

Jules Verne

VOYAGE AU CENTRE DE LA TERRE

இங்கிலை வழி சுருக்கிய தமிழ் வடிவம்: சாந்தன்

இசீரியர் : கலாநிதி ஜராட் ரொபுஷோன்

யாழ். பிரஞ்சு நட்புறவுக்கழகம்,

2006

நூலில் காணப்படும் விளக்கப்படங்கள் 1864ல் வெளியான மூலப்பிரதியிலிருந்து பெறப்பட்டவை. ஓவியர்: எட்வார் றியூ (Edouard Riou, 1838 - 1900).

அட்டைப்படம்: பியேர் ஜீல் ஹெற்செல் (Pierre-Jules Hetzel, 1814-1886) பதிப்பித்த மூல நூலின் அட்டையிலிருந்து பெறப்பட்டது.

மீஞ்சிருவாக்கமும் அச்சுப் பதிப்பும்: நோபிள் பிறிண்றேஸ்.

பதிப்புரிமை / வெளியீடு:

Alliance Française de Jaffna
யாழ். பிரெஞ்சு நட்புறவுக்கழகம்
83, பலாவி வீதி
கந்தர்மடம்
யாழ்ப்பாணம்.

பிரசுரம்:

Noble Printers
நோபிள் பிறிண்றேஸ்,
103, பலாவி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

© Alliance Française de Jaffna

ISBN:

முன்னால்) மொத்தமிட கூட நாலை கூட முதலையை கூறுவாரி” புகழ்போ (நூலில் கூட மொத்தமிட கூட) மொத்தமிட மூடு போல (1864). இது முதல் “மொத்தமிட அல் முன்னால்” முதல் மூடு முதல் முப்பால் மொத்தம் மூடுபோல நாலை கூடும் கூறுவார். “ஒன்று மொத்தமிட மூடுவது என்று (1864) முதல் மூடுபோல நாலை கூடும் கூறுவார்.

முன்னுரை

ஜால் வேர்ஸ் (1828-1905) புகழ் பூத்த பிரெஞ்சு எழுத தாளரும் அத்துடன் ஆக்கங்கள் உலகளாவிய ரீதியில் அதிகளவு மொழிபெயர்ப்பு செய்யப்பட்ட படைப்பாளிகளில் ஒருவரும் ஆவர்.

19^ஶ நூற்றாண்டில் இளைஞர்களிற்கான இலக்கியம் மற்றும் விஞ்ஞானப் புனைக்கதை இலக்கியம் போன்றவற்றிற்கான படைப்பிலக்கியக்கலையை கண்டறிந்து பயன்படுத்திய இலக்கிய கர்த்தாக்களில் இவரும் ஒருவர்.

இளைஞர்களிடையே விஞ்ஞானத்தை தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியை அடி நாதமாக கொண்ட நாவல்களுடு பரவலாக குவது இவரது குறிக்கோளாகும். உதாரணமாக பறக்கும் இயந்திரங்கள், நீராழிக்கப்பல்கள் போன்றவற்றை இவர் அதிகபட்ச விவரணங்களுடன் தனது படைப்புகளில் கருத்துருவாக்கம் செய்துள்ளார்.

ஆயினும் ஜால் வேர்ஸின் விழுமிய நோக்குநிலை தொடர்பான அக்கறையும் அவரது படைப்புகளினாடு எடுத்தியம் பப்படுகிறது. ஏனெனில் விஞ்ஞானம் மனிதகுலத்திற்கு ஆபத்தானதா, பயனுள்ளதா என்பது தனிநபர்களின் விழுமியம் சார்தெரிவைப் பொறுத்ததேயாகும். இதனால் ஜால் வேர்ஸ் பெரும் பாலும் விஞ்ஞானம் தொடர்பான நம்பிக்கையீனத்தை வெளிப் படுத்தும் ஓர் எழுத்தாளராகவே இனங்காணப்படுகிறார். உலகில் போர்களால் மற்றும் வகுப்புவாத அடக்குமுறைகளால் வெஞ்சினம் கொள்ளும் ஓர் தனிநபரின் வெறுப்பாடாகவே இதனை நோக்கமுடியும்.

“பூமியின் மையத்திற்கான பயணம்” (1864) ஜால் வேர்ஸின் புகழ் பெற்ற நாவல்களில் ஒன்றாகும். இது ஓர் இளைஞர் தானாக முன்வந்து ஏற்றுக் கொண்ட சோதனைகளுடு இயற்கையின் மா ஆற்றல்களிற்கு எதிரான சவால்களினாடு பொறுப்பும் முதிர்ச்சி நிலையும் எத்திய ஒருவனாக உருவாகுவதை

எடுத்தியம்புகிறது. மேலும் இந்நாவலே முதலாவது “டெனோசர் கதை” யுமாகும். இது ஆர்த் கனன் டொயிலினால் (“வெஷ்ரலக் ஹோமஸ்” தொடரின் ஆக்க கர்த்தா) எழுதப்பட்ட “தொலைந்த உலகம்” (1912) மற்றும் எட்கார் நைஸ் பாணோஸினால் (“தார் ஸான்” தொடர் மற்றும் “செவ்வாய்க் கிரக இளவரசி” தொடர் களின் ஆக்க கர்த்தா) எழுதப்பட்ட “காலத்தால் மறக்கப்பட்ட நிலம்” (1924) மற்றும் மைக்கல் கிறிக்ரனின் “ஜூராஸிக் பார்க்” போன்றவற்றுடன் ஒப்பிடுகையில் காலத்தால் முந்தியது.

நான் இந்நாலை மொழிபெயர்க்கும் பொறுப்பினை ஏற்ற திரு. ஜயாத்துவரை சாந்தனுக்கு நன்றியுடையவன். இச் செய்றி திட்டம் கடந்த ஆண்டு ஆரம்பமாகியது. ஏனெனில் 2005^ஆ ஆண்டு இலங்கையிலுள்ள பிரெஞ்சு நட்புறவுக் கழகங்களிற்கும் உலக கெங்கும் பரந்துள்ள பிரெஞ்சு நட்புறவுக் கழகங்களிற்கும் ஜால் வேர்னின் நூற்றாவது மறைந்த தினத்தில் அவரை நினைவு கூரவும் வாய்ப்பு அமைந்தது. தமிழ் வாசகர்களிற்கு ஜால் வேர்னின் இப்படைப்பின் சிறிது சுருக்கப்பட்ட ஆணால் முறையான மொழி பெயர்ப்பினை வழங்க நாம் முடிவுசெய்தோம். இவ்வேளையில் திரு. சாந்தன் தந்கால இளம் வாசகர்களிற்கு ஏற்ற வகையில் முழுமையான ஆங்கில மூலத்திலிருந்து தனது மொழி பெயர்ப்பினை மேற்கொண்டிருந்தார். மூலப்பிரதியின் செழுமையையும் சொற்பெருக்கினையும் வெற்றிகரமாக உள்வாங்கிய சாந்தனின் திறன் பற்றி இங்கு வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். இந்நாலை நான் மீளாய்வு செய்கையிலும் இந்நாலின் பிரெஞ்சு மூலத்தை கருத்துரன்றி வாசிக்கையிலும் இதை நான் காணக் கூடியதாக இருந்தது.

மீளாய்வு செய்யப்பட்ட நாலின் பிரதியை செம்மை பார்த்து சொற்பிழைகளை அறிய தயவுடனும் நுணுக்கத்துடனும் உதவிய வீரசிங்கம் ஜெகனிற்கும் இறுதி அச்சுப் பிரதியை செம்மைப்படுத்த உதவிய த. அருணகிரிநாதனிற்கும் என் நன்றி உரித்தாகுக.

பிரான்ஸிலிலும் வேறு பல நாடுகளிலும் இளையோரும் ஏனையோரும் வயது வேறுபாடின்றி இந்நாலை வாசித்து அனுபவித்தது போன்று தமிழ் வாசகர்களும் இதனை வாசித்து மகிழ வாழ்த்தி மீண்டும் திரு. ஜ. சாந்தனை பாராட்டியமைகிறேன்.

கலாநிதி ஜெராட் நோபுஷோன்,
இயக்குநர்,
யாழ். பிரெஞ்சு நட்புறவுக்கழகம்,
யாழ்ப்பாணம்.

Preface

Jules Verne (1828-1905) is until today one of the very most famous French writers, and one of the most translated in the world.

In the 19th century he invented the genre of literature for the youth as well as the genre of science-fiction.

His objective was to popularize science among the youngsters through novels anticipating the technological development. For example, he conceptualized in very detail flying machines or submarines.

But Jules Verne's concern is also a moral one: for science can be dangerous or useful to humankind according to the moral choice of the individuals. As such Jules Verne often appears as a pessimistic writer. The only recourse is the moral stand of the individual in a world which is too often getting mad by fact of war or by fact of class oppression.

Journey to the Center of the Earth (1864) is one of Jules Verne's most famous novels. It is a story of initiation: that of a youngster who is to become a responsible and mature adult through a voluntary trial – the challenge with the forces of nature. By the way, this novel is also the very first 'Dinosaur Story', long before *The Lost World* (1912) by Arthur Conan Doyle (the creator of the Sherlock Holmes series) and *The Land That Time Forgot* (1924) by Edgar Rice Burroughs (the creator

of the Tarzan series and of the Princess of Mars series), not to mention Michael Crichton's *Jurassic Park*.

I am very grateful to A. Santhan for having undertaken this translation of Jules Verne's Journey to the Centre of the Earth. This project started last year, as 2005 was an opportunity for the Alliances Françaises in Sri Lanka and everywhere in the world of celebrating Jules Verne at the occasion of his 100th death anniversary.

We decided to propose to the Tamil reader a slightly abridged but faithful translation of Jules Verne's work. While A. Santhan indeed did his translation after an English complete version of the novel in order to better conform with the modern day's young reader, I wish to stress that Santhan's merit is to have successfully preserved the rhythm and the richness of the original version which I could check while editing the text and referring back to the French original.

I am much grateful to Veerasingam Jegan who most kindly and minutely seconded me in the sometimes tedious task of proof-reading the edited text and to Th. Arunakirinathan who joined us for the final proof-reading.

I wish the reader to enjoy this translation as did so many generations of youngsters and people from any age from France and elsewhere. And again, congratulations to A. Santhan.

Dr. Gérard Robuchon

Director

*Alliance Française de Jaffna
Jaffna (Sri Lanka)*

பூமியின் மையத்திற்கு ஒரு பயணம்

1. மாமா வீடு

அன்று ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை. 1863ம் ஆண்டு மே 24ந் தேதி. மதியம் தாண்டிய வேளை. மாமா, அவசரஅவசரமாக வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

“இன்னும் இரண்டு மணிக்கட ஆகவில்லையே!” என்று சமையல்கார ஆச்சி சங்கடப்பட்டா. சாப்பாட்டு நேரம் பிந்தினால் மாமா தாங்கமாட்டார்.

ஆனால், மாமா சாப்பாட்டைப் பற்றிப் பேசாமல் தன்னுடைய கைத்தடியையும் தொப்பியையும் வைத்துவிட்டு விறுவிறு என்று மாடிக்குப் போனார். என்னைப் பார்த்து, “அக்ஸல், என்னோடு மேலே வா!” என்றார். பின்னால் போனேன்.

என்னுடைய மாமா ஒத்தோ லிடன்புனோக் ஒரு கனிமவியல் பேராசிரியர். கொஞ்சம் அவசரக்காரன். கொஞ்சம் ஆத்திரக்காரன். மற்றும்படி நல்ல மனிதர். ஐம்பது வயதிலும் நல்ல ஆரோக்கியமாக இருந்தார். மெல்லிய முக்கின் மேல் பெரிய கண்ணாடி. அதன் பின்னால் சுழலும் விழிகள். முக்கு மெல்லியதுதான் என்றாலும் நிறைய முக்குப்பொடியை உள்வாங்கும் திறன் படைத்தது.

தடங்கலின்றிப் பேசுவதில் மாமாவுக்குக் கொஞ்சம் சிரமமிருந்தது. முக்கியமாகக் கனிமவியலில் இருந்த கலைச் சொற்கள் பல வத்தீனும், கிரேக்கமும் கலந்து உச்சரிப்பதற்குச் சவாலாய் இருந்தன. இப்படித் தடங்கல் வரும் போதுதான் மாமாவுக்குக் கோபம் வெடிக்கும்.

விரிவுரைகளின் நடுவில் மாமாவுக்கு வரும் கோபத்தை ரசிக்கவென்றே பல மாணவர்கள் ஒழுங்காக விரிவுரைக்கு வருவதாகச் சொல்வார்கள். என்னதான் இருந்தாலும் கனிமவியலில் மாமா ஒரு நிபுணராகக் கொள்ளப்பட்டார்.

கற்றவர்களிடையே அவர் பெயர் மதிப்புடன் உச்சரிக்கப்பட்டது. பெரும் விஞ்ஞானிகளில் பலரும் மாமாவுக்கு நன்கு அறிமுகமானவர்கள். படிகங்களைப் பற்றி அவர் ஒரு முக்கியமான நூலினையும் எழுதியிருந்தார். அத்துடன் ஜோரோப்பா எங்கும் பிரபலமாகி இருந்த ஒரு கனிமவியல் காட்சியகத்தின் காப்பாளராயும் என் மாமா இருந்தார்.

சிறியதுதான் என்றாலும் மாமாவின் வீடு அவருடைய சொந்த வீடு. ஜோர்மனியின் ஹம்பேக் நகரின் கோனிக்ஸ்ராஸ் தெருவில், கால்வாய் ஒன்றின் எதிரில் இருந்தது. பாதி செங்கல்லாலும், பாதி மரத்தாலும் ஆனது அது.

மாமாவுடன் அவருடைய வீட்டில் இன்னும் மூவர் இருந்தோம். அவருடைய ஞானஸ்நான் மகளான 17 வயது குணோய்பன், சமையல்கார ஆச்சி மார்த்தா, மற்றது நான். அவருடைய மருமகனான எனக்கு வேறு எவரும் இல்லை. மாமாவுடைய ஆய்வுகூட உதவியாளனும் நான்தான். எனக்கும் கூட கனிமவியலில் நிறைய ஆர்வம் இருந்தது என்பதைச் சொல்லிவிட வேண்டும். விதம் விதமான கூழாங்கற்களின் நடுவில்

இருப்பது எனக்கு எப்போதும் மகிழ்வையே தந்தது. எப்படிப் பார்த்தாலும் அந்தச் சிறிய வீட்டு வாழ்க்கை நிறைவானதுதான். ஆக, மாமாவின் சொற்கேட்டு நடந்தால் அவருடைய கோபத் தைத் தவிர்த்துக்கொள்ளலாம். எனவே, நான் அவர் பின்னால் விரெந்தேன்.

2. அதிசயத் தோல்

மாமாவுடைய அறை ஒரு நூதனசாலைதான். கணிம உலகின் மாதிரிகள் எல்லாம் அங்கிருக்கும். எல்லாம் ஒழுங்காகப் பெயரிடப்பட்டு, வகை பிரித்து அடுக்கப் பட்டிருக்கும். பற்றக் கூடியவை உலோகப் பாங்கானவை, கற்பாங்கானவை என்பன அந்தப் பிரிவுகள்.

நான் அவற்றை நன்கு அறிந்திருந்தேன். என் ஒத்த வயதுப் பையன்களுடன் கழிப்பதை விட இவற்றுடன் கழிக்கும் பொழுதே எனக்கு இனிமையானதாய் இருந்தது. காரீயம், கற்கரி, நிலக்கரி, விளைகரி, புல்செற்றை, தார், குங்கிலியம் என்று எத்தனை! சிலவகையான சேதன உப்புக்களில் ஒரு துகள் அழுக்கேனும் படாமல் காக்க வேண்டியிருந்தது. பொன்னிலிருந்து இரும்பு வரையான உலோகங்கள், இந்த வீடு அளவு ஒரு வீடு கட்டக் கூடிய அளவு கற்கள் என மாமாவின் ஆய்வுக்டம் நிரம்பியிருந்தது.

நான் உள்ளே போன போது தன்னுடைய பெரிய வெல்வெற் கதிரையில் உட்கார்ந்தபடி கையில் இருந்த ஒரு புத்தகத்தைப் பார்த்தபடியிருந்தார் அவர். முகம் முழுவதும் ஆர்வம் நிரம்பி வழிந்தது.

“என்ன அற்புதமான புத்தகம்!” என்றார் மாமா. இதைக்

கேட்டதும் மாமா ஒரு புத்தகப்பித்தர் என்பதும் என் நினைவுக்கு வந்தது. ஆனால் அவர் புத்தகத்தைப் போற்றுவதாயின் அது தனித்துவமான ஒன்றாகவோ, அல்லது குறைந்த பட்சம் வாசிக்க முடியாத ஒன்றாகவோ இருக்க வேண்டும்.

“பார்த்தாயா?” என்றார் மாமா. கையிலிருந்த புத்தகத் தைக் காட்டி. “விலைமதிப்பில்லாத ஒரு பொக்கிஷைம் இது. இன்றைக்குக் காலையில் யூதர் ஹெவெலியசுடைய புத்தகக் கடையைக் கிளாறிக்கொண்டிருந்த போது கிடைத்தது”.

“அற்புதம்”, ஒரு வலிந்த ஆர்வத்துடன் கூறினேன். ஆனால் இந்தப் பழுப்பேறிய பழைய புத்தகத்தில் அப்படி என்னதான் இருந்துவிடப்போகிறது? மாமா அந்தப் புத்தகத்தைப் புரட்டிப் புழுகியபடியே இருந்தார்.

“எதைப் பற்றிய புத்தகம், இது?” என்றேன்.

“இதுவா!” மாமா மீண்டும் உணர்ச்சிவசப்பட்டுவிட்டுச் சொன்னார். “இது பன்னிரண்டாம் நாற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஜஸ்லாந்து எழுத்தாளர் ஸ்னோறி ஸ்துர்ஞ்சௌன் எழுதிய புத்தகம். ஜஸ்லாந்தை ஆண்ட நோர்வே நாட்டு மன்னர்கள் பற்றிய வரலாறு.”

“உண்மையாகவா?” முடிந்தளவு உளமாரக் கூறினேன். “ஒரு மொழிபெயர்ப்பாயிருக்கும் என நினைக்கிறேன்.”

“என்னது!” பேராசிரியர் உறுமினார். “மொழிபெயர்ப்பு எனக்கு எதற்கு? இது ஜஸ்லாந்து மொழியிலுள்ள மூலநால்!”

“அப்படியா? அந்த அச்செழுத்துக்கள் அழகாயிருக்குமா?”

“அச்செழுத்தா? இது கையெழுத்துப்பிரதி. றானிக் எழுத்தில் எழுதப்பட்டது. றானிக்தான் ஜஸ்லாந்தின் பழைய எழுத்து. பார்த்தாயா, எவ்வளவு வடிவு?”

எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. அந்தப் புத்தகத்தின் முன்னால் விழுந்து கும்பிடலாமா என்றுகூட நினைத் தேன். ஆனால் எங்கள் பேசின் போக்கையே மாற்றிய ஒரு சம்பவம் அப்போது நிகழ்ந்தது. அந்தப் புத்தகத்திலிருந்து அழுக்கான ஒரு தோல் துண்டு நமுவித் தரையில் வீழ்ந்தது.

மாமா பாய்ந்து அதை எடுத்தார். பெறுமதிமிக்க ஒன்றைப் பெற்றுவிட்ட ஆனந்தம் அவர் கண்களில். “என்ன இது?” என்று கூவியபடியே அதைப் பிரித்தார். ஐந்தங்குலத்திற்கு மூன்றங்குலம் இருக்கக்கூடிய அத்தோல்துண்டில் புரியாத எழுத்துக்களில் ஏதோ எழுதியிருந்தது.

அவ்வரிவடிவங்களை அப்படியே இங்கே கீழே தருகின் கிணங்கேன். ஏனென்றால் அவை தான் பேராசிரியர் லிடன்புறோக்கையும் அவர் மருமகனையும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நூதனமான பயணத்தினை மேற்கொள்ள வைத்தவை.

க	ஷ	ஷ
ஷ	ஷ	ஷ
ஷ	ஷ	ஷ
ஷ	ஷ	ஷ
ஷ	ஷ	ஷ
ஷ	ஷ	ஷ
ஷ	ஷ	ஷ
ஷ	ஷ	ஷ

பேராசிரியர் அந்த எழுத்துக்களைச் சிறிது நேரம் கவனித்துப் பார்த்துவிட்டுச் சொன்னார்: “இதுவும் றானிக் எழுத்துத்தான். ஆனால் என்ன எழுதப்பட்டிருக்கின்றது என்று விளங்கவில்லை.” அவர் விரல்கள் நடுங்கின. “ஆகப்பழைய வரிவடிவமாய் இருக்கிறது.”

மாமாவின் குழப்பம் கோபமாய் வெடிக்கலாம் என நினைத் தேன். மாடத்திலிருந்த மணிக்கூடு இரண்டு தரம் அடித்தது. அப்போது மார்த்தா அறைக் கதவைத் திறந்து, “சாப்பாடு ஆயத்

தம்” என்று சொன்னா.

“தொலைந்து போ, உன் சாப்பாடும் நீயும்!”

மாமாவின் கத்தலோடு மார்த்தா எடுத்தா ஒட்டம். நானும் அவவின் பின்னால் போய் சாப்பாட்டு அறையில் என்னிடத்தில் குந்தினேன்.

கொஞ்ச நேரம் மாமாவைப் பார்த்திருந்தேன். அவர் வருவ தாயில்லை. ஆனால் என்ன அருமையான சாப்பாடு! ஒரு பழைய துண்டுத் தோலுக்காக மாமா அதை இழந்துவிட்டார். அவருக்கும் சேர்த்து நான் சாப்பிட்டேன். முடிகிற வேளையில் மாமா என்னை உரத்து அழைப்பது கேட்டது. ஒரே பாய்ச்சலில் அவர் அறைக் குப் போனேன்.

3. மாமாவின் குழப்பம்

“இது நிச்சயம் றானிக்தான்” என்றார் மாமா. “உதில் இருந்து நான் சொல்வதை எழுது” என்றார். உடனே தயாரானேன். “இந்த ஜஸ்லாந்து எழுத்துக்களுக்குரிய எங்கள் எழுத்துக்களை இப்போ நான் சொல்லிக்கொண்டே போவேன். பிழைவிடாமல் எழுது.”

அதன் விளைவு இப்படி இருந்தது.

mm.rnlls	sgtssmf	kt,samn
emtnael	Atvaar	Ccdrmi
Dt,iac	esreul	unteief
atrateS	nuaect	nscre
eeutul	oseibo	seecJde
niedrke	saodrrn	rrilSa
ieaabs	frantu	KediiY

எழுதி முடிந்ததும் என் கையிலிருந்த கடதாசியைப் பறித்தார் மாமா. அதை நீண்ட நேரம் பார்த்தபடி, “என்ன சொல்லுகிறது? என்ன இது?” என்று சொல்லிக்கொண்டே இருந்தார். “இது ஒரு “கிறிப்ரோகிராம்” மறைபொருள் எழுத்து!” என்றார் அவர் கடைசியாக. “எழுத்துக்கள் குழம்பியிருக்கின்றன. சரியாக எழுதினால் பொருள் விளங்கும்” என்றார். ஒரு பெருங் கண்டுபிடிப்பில் ஈடுபெட்டிருப்பது போல அவர் இருந்தார். என்னைப் பொறுத்த அளவில் அதில் அப்படி ஒன்றும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் பேசாதிருந்தேன்.

மாமா புத்தகத்தையும் தோலையும் ஓப்பிட்டுப் பார்த்தார். “இந்தத் தோல் எழுத்து, பிந்திய காலத்தது” என்றபடி தொடர்ந்தார்: “அதற்கு நல்ல ஆதாரம் இருக்கிறது. தோலில் உள்ள முதலாவது எழுத்து ஒரு இரட்டை எம். அது ஸ்தூர்ஞ்சௌன் காலத்தில் இருக்கவில்லை, பதினேழாம் நாற்றாண்டில்தான் நடைமுறைக்கு வந்தது! அப்படியென்றால் புத்தகத்திலும் பார்க்கக் குறைந்தது இருந்தாலும் பிந்தியது இந்த எழுத்து!” இது ஒரு தர்க்க ரீதியான வாதமாகப்பட்டது. “ஆனபடியால் புத்தகத்தின் பிந்திய உரிமையாளர்கள் யாரோ அதை இதற்குள் வைத்திருக்க வேண்டும்.”

மாமா ஒரு பூதக் கண்ணாடியை எடுத்து புத்தகங்களின் பக்கங்களை ஆராயத் தொடங்கினார். இரண்டாம் பக்கத்தின் பின் புறம், மை ஊறியது போலத் தெரிந்த ஒரு அடையாளத்தை அவர் கண்டார். பூதக் கண்ணாடி மூலம் அதை நன்கு பார்த்த போது புலப்பட்ட பின்வரும் றானிக் எழுத்துக்களை அவர் தயக்க மின்றிப் படித்தார்.

111 நாமாநாக

“ஆஉர்னே ஸக்நுஸ்ஸெம்!” அவர் குரல் வெற்றிகரமாக ஓலித்தது.
“அது பதினாறாம் நூற்றாண்டு ஜஸ்லாந்து இரசவாதி ஒருவரின் பெயர்!”

நான் இப்பொழுது மாமாவை ஒரு வித மரியாதையுடன் நோக்கினேன்.

“அவிசென்னா, பேக்கன், லூல்லெ, பற்செல்சாஸ் போன்ற அந்தக் காலத்து இரசவாதிகள் எல்லாம் உண்மையான விஞ்ஞானிகள். இந்த ஸக்நுஸ்ஸெம், ஏன் ஒரு கண்டுபிடிப்பை இப்படி மறைத்து வைத்திருக்கக் கூடாது? அதுதான், அப்படித் தானிருக்க வேண்டும்!” மாமா தொடர்ந்து சொன்னார். “அதைக் கண்டுபிடிக்கும் வரையில் எனக்குச் சாப்பாடோ, தூக்கமோ கிடையாது!”

“ஓ!” என்று வியந்தேன்.

“உனக்குந்தான், அக்ஸல்” என்றார் மாமா.

“ஜீயோ, கடவுளே” என்றிருந்தது. “நல்ல காலம் இன்று இரண்டு சாப்பாடு சாப்பிட்டது.”

“முதலில் இந்தப் புதிருக்கு விடை கண்டுபிடித்தாக வேண்டும்” என்றார் மாமா. “அது அவ்வளவு பிரச்சினையில்லை. இங்கே பார், இந்தத் துண்டில் 132 எழுத்துக்கள் இருக்கின்றன. அதில் 79 மெய்யெழுத்துக்கள், 53 உயிரெழுத்துக்கள். இது சாதாரணமாக தெற்கத்திய மொழிகளில் உள்ள விகிதம். வடக்கத்திய மொழிகளில் மெய்யெழுத்துக்களின் விகிதம் அதிகம். அப்படிப்பார்த்தால், இது ஒரு தெற்கத்திய மொழிதான்.”

“அப்படியானால் இது என்ன மொழி?” என்றேன்.

“இந்த சக்நுஸ்ஸெம் ஒரு படித்த மனிதர். அவர் தன் மொழியிலேயே எழுதவில்லையென்றால் அந்தக் காலத்துப்

படித்த மனிதர்கள் பெரிதும் பயணபடுத்திய லத்தீனில்தான் எழுதியிருக்க வேண்டும்.”

“காட்டுமிராண்டித்தனமான இந்தச் சொற்கள், கவிஞர் வேராஜிலின் இனிய மொழியில் எழுதப்பட்டிருக்க இயலுமா?” என்ற எண்ணம் என்னுள் கிளர்ந்தது.

“இது லத்தீன்தான்” என்றார் மாமா. “ஆனால் குழம்பிக் கிடக்கிறது.”

“அதை ஒழுங்குபடுத்த வேண்டும்,” நான் முன்னுமணுத்தேன்.

“அக்ஸல், உனக்கு ஏதாவது வழி புரிகிறதா?”

அவர் சொல்வதைக் கேட்கும் நிலையில் நான் இல்லை. சுவரில் மாட்டியிருந்த குரோய்ப்பனின் படத்தில் என் கண்கள் படிந்திருந்தன.

அவளின் பொன்னிறக் கூந்தலும் நீல விழிகளும் என் நினைவை நிறைத்தன. நாங்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் காதலித்ததுடன் மாமாவுக்குத் தெரியாமல் மண நிச்சயமும் செய்திருந்தோம். குரோய்ப்பன் இன்பத்தில் மட்டுமன்றி என் வேலைகளிலும் சகாவாக இருந்தாள். குரோய்ப்பன் இப்போது உறவினர் வீடொன்றிற்கு வெளியூர் சென்றிருந்தாள். அவளுடன் உலவிய நாட்களினதும் எல்பே ஆற்றில் படகில் சென்ற நாட்களினதும் இனிய அனுபவங்கள் இப்போ நினைவு வந்தன. மாமா மேசையில் ஓங்கித்தட்டி என்னை இவ்வுலகிற்கு மீட்டு வந்தார்.

“இங்கே பார்” மாமா சொன்னார். “ஒரு வசனத்திலுள்ள எழுத்துக் களை கிடையாக எழுதுவதற்குப் பதில் நிலைக்குத்தாக எழுதுவதன் மூலம் ஒருவர் குழப்பிவிட முடியும்.

இப்போது உன் மனதில் தோன்றுகிற ஒரு வசனத்தை அப்படி ஜந்தாறு நிரல்களில் எழுது பார்ப்போம்.”

நான் எழுதினேன்.

I	o	m	y	i	r
l	u	u	d	t	ä
o	v	c	e	t	u
v	e	h	a	l	b
e	r	,	r	e	e
y	y	m	l	G	n

“அவற்றை இப்போ கிடையாக எழுது பார்க்கலாம்” என்றார் மாமா. அது இப்படி வந்தது.

Iomyir luudtä ovctetu vehalb er,ree yymlGn

“அந்புதம்!” என்றார் மாமா. “எல்லாம் வடிவாகக் குழம்பி இருக்கின்றன. அவர் எழுத்துக்களை ஒழுங்குபடுத்திப் படித்தார்:

“I love you very much, my dear little Gräuben.”

“அப்போ நீ குறோய்ப்பனைக் காதலிக்கிறாயோ?”

“ஓம்! இல்லை!” நான் தடுமாறினேன்.

“ஓஹோ! அது அப்படி! இருக்கட்டும், இப்போ இதைப் பார்ப்போம்.” அவர் தோற்றுண்டின் எழுத்துக்களை மறுசீரமைத்து என்னை எழுதச் சொன்னது இப்படி வந்தது.

MmessuukaSenrA.icefdok.segnittamurtn
ecertserrette, rotaivsadua, ednecsedsadne
lacartniiilujsiratracSarbmutabiledmek
meretarcisilucoYsleffenSnl

பேராசிரியர் அற்புதமானதொரு லத்தீன் வசனத்தை உச்சரிக்கப் போகிறார் என நான் பார்த்திருந்தேன். ஆனால் அவரோ கையால் மேசையைக் குத்தினார். என் கையிலிருந்த பேண காற்றில் பறந்தது.

“அர்த்தமேயில்லை!” அவர் கர்ஜித்தார்.

எழுந்து ஒரு பீரங்கிக் குண்டின் வேகத்துடன் அறையைக் கடந்து புயல்போலப் படிகளால் இறங்கி தெருவுக்கு போனார். முடிந்தளவு விரைந்து நடந்து பார்வையில் இருந்து மறைந்தார்.

4. நான் விடைக்கு வழி காண்கிறேன்.

கதவு மோதிய சத்தம் மார்த்தாவுக்குக் கேட்டது.

“என்னது?” என்று ஒடி வந்தா. “போய்விட்டாரா?”

“ஓம்” என்றேன்.

“ஒன்றும் சாப்பிடவுமில்லையே!”

“சாப்பிடமாட்டார். அந்தப் புதிரொன்றுக்கு விடை கண்டு பிடிக்கும் வரை வீட்டிலும் ஒருவரையும் சாப்பிடவும் விடார்!”

“ஜீயோ!” என்றபடி சமையல்கார ஆச்சி அடுப்படிக்கு திரும்பினா.

தனியே விடப்பட்டதும் குறோய்பளிடம் போய் எல்லாவற றையும் சொன்னாலென்ன என்ற எண்ணம் வந்தது. ஆனால் எப்படி வீட்டை விட்டுவிட்டுப் போவது? பேராசிரியர் வேறு, எந்த நிமிடமும் வந்துவிடக் கூடும். அவர் என்னை அழைக்கும் போது நான் இல்லாவிட்டால்?

பேசாமல் இருப்பதுதான் புத்தியென்று பட்டது. கனிம வியலாளர் ஒருவர் அனுப்பி வைத்திருந்த மாதிரிகளை வகைபிரித்துப் பெயரிட வேண்டியிருந்தது. செய்யத்

தொடங்கினேன். எனினும் அந்தப் பழைய எழுத்துக்கள்தான் என் நினைவை நிறைத்திருந்தன. ஒரு மணி நேரத்தில் வேலையைச் செய்துவிட்டு கதிரையில் சாய்ந்தேன். ஆறுதலாகக் கிடந்து சங்காஸைப் பற்றவைத்தேன்.

மாமா இந்த நேரம் என்ன செய்துகொண்டிருப்பார் என்ற நினைவு வந்தது. மரங்கள் வரிசையாய் நிற்கும் அல்ரோனா ஜ்ராடில் விரைந்து நடந்துகொண்டிருப்பார், கைத்தடியை வீசிப் புல்பூண்டுகளை அடித்தபடி.

அவருக்கு ஏதாவது வழி தென்பட்டிருக்குமா? தோல் துண்டை எடுத்துப் பிரித்து வைத்துக்கொண்டு யோசிக்க ஆரம் பித்தேன். எழுத்துக்களைச் சொற்களாகக் முயன்றேன். தோலின் அந்த 132 எழுத்துக்களிலும் நாலு மொழிகளின் சொற்கள் இருந்தன. ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, லத்தீன், ஹெப்ரு.

பைத்தியமே பிடித்துவிடும் போலிருந்தது. 132 எழுத்துக்களும் என்னைச் சுற்றி நடனமாடின. அந்தரமாயிருந்தது. என்னை அறியாமலே கையிலிருந்த கடதாசியால் விசிறத் தொடங்கினேன். அது ஆட ஆட, அதன் இரு புறங்களும் மாறிமாறி என்கண்களில் படலாயின.

இப்படியான ஒரு விரைவான அசைவின் போது இரண்டு லத்தீன் சொற்களை என்னால் தெளிவாகக் கண்டுகொள்ள முடிந்தது: “craterem”; “terrestre”... சட்டென்று பளிச்சிட்டது. புதிருக்கு வழி கண்டுபிடித்துவிட்டேன்! எழுத்துக்களை ஒழுங்காக்குவது பற்றி பேராசிரியர் சொன்னவை எல்லாம் சரிதான். லத்தீன் தான் மொழி! புதிரை முழுதாக விடுவிப்பதற்கு அவருக்கு இன்னும் ஏதோ ஒரு விசயம்தான் தேவைப் பட்டிருக் கிறது. ஆனால் அந்த ஏதோ ஒரு விசயம் என் கையில் விழுந்திருக்க

கிறது. என் கண்கள் பனித்தன. புதிரைப் புரிந்துகொள்ள நான் செய்ய வேண்டியது. கடதாசியை மேசையில் விரித்து வைக்க வேண்டியதுதான். குனிந்து ஒவ்வொரு எழுத்திலும் விரலை வைத்துப் பார்த்தேன். எந்தத் தடங்கலுமின்றி முழு வசனத் தையும் என்னால் படிக்க முடிந்தது.

ஆனால் அது தந்த அதிர்ச்சியும் பயங்கரமும்! இப்போது நான் படித்தது உண்மையில் நடந்திருக்க முடியுமா? எந்த மனி தனுக்காவது இந்தத் துணிச்சல்...?

“இல்லை!” நான் கத்தியபடி எழுந்தேன். “என் மாமாவுக்கு இது தெரியவே கூடாது! இப்படியான ஒரு பயணம் பற்றி எள்ளளவேனும் அவர் அறியக்கூடாது. அறிந்தால் அவரை எவரும் தடுக்க முடியாது. அந்தளவு பைத்தியக்காரத்தனமான பூகர்ப்பவியல்வாதி அவர். எது நடந்தாலும் சரியென்று புறப்பட்டே விடுவார். அதுவும் என்னையும் கூட இழுத்துக்கொண்டு! பிறகு நாம் திரும்புவது என்பதே இருக்காது! ஒருபோதும்!”

“அதை நடக்க விடக் கூடாது. நான் சொல்லாவிட்டாலும் அவரே இதைக் கண்டுபிடித்துவிடவும் கூடும். ஆவணத்தை அழித்து விடுவதுதான் ஒரே வழி.” கணப்படுப்பில் இன்னும் நெருப்பு இருந்தது. கடதாசியையும் ஸக்ஞுஸ்ஸெமின் தோலை யும் நடுங்கும் கைகளால் எடுத்து நெருப்பில் வீச ஓங்கிய போது அறைக்கதவு திறந்தது. அங்கே என் மாமா தோன்றினார்.

5. பசிஎன்னைத் தோற்கழித்தது

அந்தக் குறிப்பை மீண்டும் மேசையில் வைக்கத்தான் நேரமிருந்தது. மாமா சிந்தனையில் ஆழந்தவராயிருந்தார். அவர் இவ்வளவு நேரமும் மண்டையை உடைத்து மோசித்த புதிய

வற்றை இப்போது செய்துபார்க்க வந்திருக்கிறார். தம் நாற்கா லியில் உட்கார்ந்து அட்சரகணித சமன்பாடுகள் போலத் தெரிந்தவற்றை எழுதலானார்.

ஏதாவது எதிர்பார்த்த விடையைக் கண்டுபிடித்து விடுவாரோ என்று பயமாய் இருந்தது. ஆனால் அப்படியிராது, உண்மையான விடைதான் என்னிடமிருந்ததே! முன்று மணித்தியாலங்கள் மாமா வேலையில் மூழ்கியிருந்தார். ஒரு சொல்லும் பேசாமல் எழுதுவதும் அழிப்பதும் மீண்டும் எழுது வதுமாய்.

இருபது எழுத்துக்களை எல்லா ஒழுங்குகளிலும் மாற்றிமாற்றி அமைத்தாலே கூட 2,432,902,800,176,640,000 விதங்கள் சாத்தியமாகும் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் இப்போது இந்த 132 எழுத்துக்களையும் அவ்வாறு மாற்றி மாற்றி அமைக்கப் புறப்பட்டால் ஏற்படும் சாத்தியங்கள் எண்ணிலடங்கா. அவற்றைக் கற்பனை செய்வதும் இயலாது. எனவே மாமா தன்னுடைய இந்த வழியால் விடையைக் கண்டுவிடுவது சாத்தியமே இல்லை.

நேரம் போய்க்கொண்டிருந்தது. இரவாகித் தெருவும் அடங்கிவிட்டது. மாமா அசையவில்லை. மார்த்தா கதவைத் திறந்ததோ, “இரவுக்காவது சாப்பிடவில்லையா, ஜயா?” என்று கேட்டதோ கூட அவருக்குத் தெரியாது. சிறிது நேரத்தில் நானும் உட்கார்ந்த இடத்தில் அப்படியே தூங்கிவிட்டேன்.

அடுத்த நாள் காலையில் கண்விழித்த போது மாமா இன்னமும் வேலையிலே மூழ்கியிருந்தார். கண் சிவந்து முகம் வெளித்து தலைமுடி கலைந்திருந்த கோலத்தில் அவரைப் பார்க்கப் பாவமாயிருந்தது. ஒரு சொல்லுடன் நான் அவருடைய

முளையைப் பிசையும் அழுத்தத்தை விடுவித்திருக்க முடியும். ஆனால் நான் ஒன்றும் பேசவில்லை. நான் ஒன்றும் குரூ புத்தி படைத்தவன்னல்ல. என் மாமாவின் நலனுக்காக அதைச் சொல்லிவிட்டால் என்ன என்றிருந்தது.

“வேண்டாம், சொல்லிவிட்டால் எந்த சக்தியும் அவரைத் தடுக்க முடியாது. முடிந்தால் அவரே கண்டுபிடிக்கட்டும். அவர் சாவுக்கு நான் காரணமானேன் என்று பிறகு ஒரு நாளைக்கு நான் கவலைப்படக் கூடாது.” கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு பேசாதிருந்தேன்.

சில மணித்தியாலங்கள் கழித்து ஒரு விசயம் நடந்தது. மார்த்தா சந்தைக்குப் போகப் புறப்பட்ட போது வெளிக்கதவு யூட்டியிருந்தது. திறப்பைக் காணவில்லை. நேற்று வீடு திரும்பிய போது மாமா அதை வேண்டுமென்றே எடுத்திருப்பாரா? அல்லது மறந்துபோய் எங்கேயாவது வைத்திருப்பாரா? எங்களைப் பட்டினி போடும் நோக்கமா? சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இப்படித்தான் மாமா தனது கனிம வகைப்படுத்தல் வேலையில் முழுகியிருந்த போது நாற்பத்தெட்டு மணி நேரம் சாப்பாடே இன்றி இருந்தமை நினைவு வந்தது. அப்போது முழுவீடுமே அந்த விஞ்ஞான விரதத்தில் பங்குகொள்ள நேரிட்டது. எனக்கு வயிற்று வலி கூட அப்போது வந்துவிட்டது.

இரவுச் சாப்பாட்டைப் போல இப்போது காலை உணவும் இல்லாது போய்விடும் போலப்பட்டது. ஆனால் பசிக்குப் பணிந்துவிடுவதில்லை என முடிவெடுத்தேன்.

மாமா வேலை செய்துகொண்டிருந்தார். இந்த உலகிலிருந்தும் உலகின் தேவைகளிலிருந்தும் விலகி எங்கோ போய்விட்டவராகப்பட்டது.

மத்தியானம் மீண்டும் பசி வாட்டிற்று. அடுக்களையில் மீந்திருந்தவற்றையும் அப்பாவித் தனமாக இரவே மார்த்தா சாப்பிட்டுவிட்டதால் இப்போது ஒன்றும் இல்லை. நான் உறுதியாய் இருந்தேன்.

இரண்டு மணி அடித்தது. நிலைமை தாங்க முடியாமல் ஆயிற்று. இந்தக் குறிப்பின் முக்கியத்துவத்தை நான் மிகைப்படுத்திக் கொள்கிறேனோ? என்றும் தோன்றியது. மாமா அதை ஒரு பகடி என்று ஒதுக்கிவிடலாம். ஆக மிஞ்சினாலும்கூட அவரை வலுக்கட்டாயமாகத் தடுத்துவிடலாம். சரி, முடிவை அவராகவே கண்டுபிடித்துவிட்டார் என்றால் இவ்வளவு நேரமும் பட்டினி கிடந்தது வீணாகவல்லவா ஆகிவிடும்? நேற்று இந்த வாதங்களை நான் புறந்தள்ளியிருப்பேன் என்றாலும் இப்போது அவை சரியாகத் தோன்றின. இவ்வளவு நேரமும் பேசாதிருந்தது கூட முட்டாள் தனமாகத் தோன்றியது. எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிடத் தீர்மானித்தேன்.

எப் படிச் சொல் வது என்று யோசித் துக் கொண்டிக்கும்போது பேராசிரியர் எழுந்து வெளியே புறப்படத் தயாராவது தெரிந்தது. என்ன! எங்களை உள்ளே விட்டுப்பூட்டிவிட்டு வெளியே போக அவரை அனுமதிப்பதா? கிடையாது!

“மாமா”, கூப்பிட்டேன். கேட்டதாகத் தெரியவில்லை. மீண்டும் அழைத்தேன். நித்திரையால் அப்பொழுதுதான் விழித்தவர் போல “ம...ம...?” என்றார்.

“வழி?”

“என்ன வழி? கதவுத் திறப்பா?”

“இல்லை”, நான் கத்தினேன். “புதிருக்கு வழி!”

பேராசிரியர் கண்ணாடிக்கு மேலால் என்னை உற்றுப்பார்த்தார். என் கையைப் பற்றினார். அவர் கண்கள் கேட்ட கேள்வியை அதிலும் தெளிவாக வேறு விதமாகக் கேட்க முடியாது. நான் மேலும் கீழமாய்த் தலையசைத்தேன்.

நான் கடதாசியில் எழுதி வைத்திருந்ததை நீட்டினேன். “பாருங்கள், பின்புறத்திலிருந்து படியுங்கள்...”

நான் முடிக்கு முன்பே மாமா கூவினார். அது ஒரு கர்ஜ்ஜை. ஆனே மாறிவிட்டார். கடதாசியுடன் ஒரு துள்ளுத் துள்ளி விட்டு, கண்கள் கலங்க, குரல் தளுத்துக்க பின்னாலிருந்து முன்னால் வரை முழுவதையும் படித்தார்:

In Sneffels Yoculis craterem kem delibat
umbra Scartaris Julii intra calendas descende,
audas viator, et terrestre centrum attinges.
Kod feci. Arne Skanussemm.

அந்த லத்தீன் வரிகளின் பொருள் வருமாறு:

“ஸ்கார்த்தாறிஸின் நிழல் மறைக்கும் ஸ்நெஃஸ் பெல்ஸ் யொக்குள் ஏரிமலை வாயினுள், ஜூலை முதலாம் திகதிக்குள் இறங்குவாயெனில், துணிச்சலான பயணியே, உலகின் மையத்தை நீ அடைவாய். நான் அதைச் செய்தேன். ஆர்னே ஸக்நுஸ்ஸெம்.”

இதைப் படித்ததும் மின் அதிர்ச்சி கொண்டவரைப் போல் பாய்ந்தார் மாமா. அவர் மகிழ்ச்சி சொல்ல முடியாதிருந்தது. ஏதேதோ எல்லாம் செய்தார்! பிறகு கேட்டார், “இப்ப என்ன நேரம்?”

“முன்று மணி” என்றேன்.

“அப்படியா? சாப்பாட்டுக்குச் சரியாகப் பிந்திவிட்டது. நன்றாகப் பசிக்கிறது. வா, சாப்பிடுவோம். அதற்குப் பிறகு....”

“அதற்குப் பிறகு?”

“என்னுடைய பயணப் பெட்டியை அடுக்கு.”

“என்ன?” என்றேன்.

“உன்னுடையதையும்;” என்றபடி பேராசிரியர் சாப்பாட்டு அறைக்குள் போனார்.

6. வீண் போன என் வாதம்

இந்தச் சொற்களைக் கேட்டதும் என் உடலெல்லாம் நடுங்கிற்று. விஞ்ஞான ரீதியான வாதங்களே அவரை மடக்கும். நல்ல காலமாக அவை நிறையவே இருந்தன.

சாப்பாட்டின் போது மாமா கலகலப்பாய் இருந்தார். பகடிகளும் விட்டார். சாப்பாடு முடிந்ததும் தன் அறைக்கு வருமாறு அழைத்து விட்டு உள்ளே போனார். மேசையின் மீது உட்கார்ந்தார்.

“அக்ஸல்!” மாமா அமைதியாக அழைத்தார். “நீ ஆள் வலு கெட்டிக்காரன். சரியான விடை கண்டுபிடித்துவிட்டாய்.”

“மாமா நல்ல மன்றிலையில் இருக்கிறார். இப்போது பேசிக் கொள்ளலாம்” என்று எனக்குத் தோன்றிற்று.

ஆனால் அவர் இரகசியத்தைப் பற்றிக் கவலைப் பட்டவராய்ப்பட்டது.

“நாங்கள் இதை வலு இரகசியமாய் வைத்திருக்க வேண்டும். தெரிகிறதா? எனக்குப் போட்டியான விஞ்ஞானிகள் கன பேர். தெரிந்தால் எனக்கு முதல் புறப்பட்டு விடுவார்கள்.”

“ஆனால் இந்தக் குறிப்பு எவ்வளவு நம்பகமானது? அதில்

கன சிக்கல்கள் இருக்கின்றன” என்றேன்.

“என்னவென்றாலும் சொல், கேட்பேன். நீ இப்போது என்னுடைய சகபாடி.”

“பாருங்கள், இந்த யொக்குல், ஸ்நே.பெல்ஸ், ஸ்கார்த்தாநிஸ் என்ற இடங்கள் எல்லாம் உண்மையில் இல்லையே!”

“இருந்தால் கண்டுபிடிப்போம். புத்தக அலுமாரியில் இரண்டாவது வரைபடத்தை எடு.” அதைப் பிரித்தபடி மாமா சொன்னார்: “இது ஜஸ்லாந்தின் திறமான வரைபடங்களில் ஒன்று. இதைப்பார், தெரியவரும்,”

நான் படத்தின் மேல் குனிந்தேன்.

“ஜஸ்லாந்தின் எல்லா ஏரிமலைகளும் இதில் இருக்கும். ஜஸ்லாந்து மொழியில் எல்லா ஏரிமலைகளுக்கும் ‘யொக்குல்’ என்றுதான் பெயர்.”

“அப்போ, ‘ஸ்நே.பெல்ஸ்’ என்றால்?”

இதற்குப் பதில் இராது என்று நினைத்தேன். ஆனால் மாமா சொன்னார்:

“மேற்குக்கரையோடு பார்த்துக்கொண்டுபோ. தலைநகரம், ரெய்க்ஜாவிக் தெரிகிறதா? அப்பால் பார், அதில் அட்சரேகை அறுபத்தைந்து பாகைக்குக் கீழ் பார். என்ன தெரிகிறது?”

“ஒரு குடாநாடு. முழங்கால் மூட்டு எலும்பு போல்.”

“நல்ல உவமை. அந்த முழங்கால் சிரட்டையில் பார்.”

“ஒரு மலை கடலுக்குள்ளே இருந்து வருகிறது.”

“அதுதான் ஸ்நே.பெல்ஸ்.”

“ஆனால் அதனுடைய வாயெல்லாம் ஏரியும் பாறைகளும், குழம்புமாய் இருக்குமே!”

“அது ஒரு அணைந்த ஏரிமலை” மாமா சொன்னார். “இப்போது குழறுகிற ஏரிமலைகள் உலகத்திலேயே ஆக முன்னாறுதான் இருக்கின்றன. ஸ்நே.பெல்ஸ் குழறியது ஒரே ஒரு தரம்தான். அதுவும் 1229ம் ஆண்டில். அதற்குப் பிறகு இல்லை. இப்போ அது அணைந்த ஏரிமலை.”

“அப்போ ஸ்கார்த்தாறிஸ் என்றால் என்ன? ஏன் ஜூலை பிறக்க முதல் என்று சொல்லியிருக்கிறது?”

மாமா சந்திரப் பேசாதிருக்கவே, என்னுள் சந்திர நம்பிக்கை பிறந்தது. ஆனால் அவர் சொன்னார்: “எவ்வளவு கவனமாக ஸக்நுஸ்ஸெம் தனது கண்டுபிடிப்பை விபரிக்கிறார் என்பது இது காட்டுகிறது. ஸ்நே.பெல்ஸ்க்கு பல வாய்கள் உண்டு. அதில் எது பூமியின் மையத்துக்குப் போகிறது என்பதைத் தெளிவாகக் குறிப்பிட வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் ஜூன் முடிவிலே ஸ்கார்த்தாறிஸ் சிகரத்தின் நிழல் எதிலே விழுகிறதோ அந்த வாய் என்று குறிப்பாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.”

மாமாவிடம் எல்லாவற்றுக்கும் பதிலிருந்தது. அவரைத் தோற்கடிக்க முடியாது போலிருந்தது. “ஆனால் என்னதான் இருந்தாலும் உலகின் மையத்துக்கு ஒருவர் போய்த் திரும்புவது என்பது நடக்க முடியாத காரியம்.”

“ஏன் முடியாது?” என்றார் மாமா கிண்டலாக.

“அப்படியான செயல் அசாத்தியம் என்று விஞ்ஞானத் தத்துவங்கள் எல்லாம் கூறுகின்றன.”

உலகின் மையத்தில் வெப்பநிலை இரண்டு மில்லியன் பாகைக்கும் அதிகமாக இருக்கும் என்பதையும், பொன், பிளாற்றினம் மற்றும் ஏனைய பாறைகள் கூட வாடுப்பிழும் புகளாகத் தான் இருக்க முடியும் என்பதையும் நான் கூறினேன்.

“இப்போது வெப்பநிலைதான் உன்னை மிரட்டுகிறதா, அக்ஸல்? உருகிவிடுவாய் என்று பயமா?”

“அதற்கு மறுமொழி சொல்லுங்கள்” என்றேன்.

மாமாவிடம் அதற்கும் மறுமொழி இருந்தது.

“புவாஸௌன் போன்ற விஞ்ஞானிகள் அவ்வாறு சொன்னார்கள்தான். ஆனால் அதே வேளை வேறு பல முக்கியமான பூகர்ப்பவியலாளர்களின் கருத்து வேறுமாதிரியானது. இங்கிலாந்தின் பிரபல இரசாயனவியலாளர் ஹம்.ப்ரி டேவி, 1825ல் என்னைப் பார்க்க வந்தார். அப்போது இருவரும் இது பற்றிப் பேசினோம். பூமியின் மையம் திரவத்தாலானதல்ல என்பதில் இருவரும் உடன்பட்டோம். மையம் திரவத்தாலானது என்றால், கடலைப் போல அதுவும் சந்திரனால் ஈக்கப்பட்டு நானுக்கு இரண்டு தடவை புவி அதிர்வுகள் ஏற்பட வேண்டுமோ?” என்று வினாவினார் மாமா. பிறகு சொன்னார்:

“பூமியின் மேற்பரப்பு பல்வேறு விதமான உலோகங்களாலானது. அதிலுள்ள சோடியம் பொட்டாசியம் போன்றன காற்றுடனும் நீரடனும் சேர்க்கையில் பற்றிக்கொள்வதால் மேற்பரப்பு சூடாகின்றதே ஒழிய வேறில்லை. பிறகு இந்தப் பற்றிக்கொள்ளுதல் கீழ்நோக்கிச் சென்றதால் ஏற்பட்டவைதான் ஏரிமலைகள்” என்றார் மாமா, இதனை விளக்குவதற்கு ஹம்.ப்ரி செய்துகாட்டிய ஒரு எளிய பரிசோதனை பற்றியும் கூறினார். பிறகு சொன்னார்:

“பூகோளத்தின் கரு பற்றிப் பல்வேறு கருத்துக்கள் பூகர்ப்பவியலாளர்கள் இடையே உலவுகின்றன. ஆனால் அங்கு வெப்பமில்லை, இருக்கவும் முடியாது. ஸக்நுஸ்ஸெம் போல நாங்களும் போய்ப் பார்த்துவிடுவோமே.”

“பார்ப்பதற்கு முடியும் என்றால்!”

“ஏன் முடியாது?” என்றார் மாமா உறுதியாக. பூமியினுள்ளே எத்தனையோ மைல்களுக்குப் பார்ப்பது சாத்தியம்தான். ஒளி தரும் பொருள் அங்கும் உண்டு.” எனக்கு வாதாட இதற்குமேல் வேறேதுவும் இருக்கவில்லை.

“ஆனால், கவனம். இது தெரிந்து எமக்கு முதல் வேறேவரும் அங்கு போய்விடக் கூடாது” என்றார் மாமா.

7. ஆயத்தம்

ஒரு விதமான காய்ச்சல் போன்ற நிலைக்கு என்னை ஆளாக்கியதுடன் அந்த விவாதம் முற்றுப்பெற்றது. மாமாவின் அறையை விட்டு வெளியே வந்து தெருவில் இறங்கினேன். எல்லே ஆற்றங்கரையை நோக்கி நடக்கலானேன்.

இப்போது கேட்டவற்றை எல்லாம் நம்பிவிட்டேனா? பேராசிரியர் லிடன்புறோக் என்னைக் குழப்பிவிட்டாரா? உலகின் மையத்திற்குப் போவது என்ற அவர் பேச்சை உண்மை என எடுத்துக்கொள்வதா? இவ்வளவு நேரமும் நான் ஒரு பைத்தியக்காரனின் பேச்சையா அல்லது ஒரு விஞ்ஞான மேதையின் பேச்சையா கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்? அப்போது அவர் என்னை நம்பச் செய்துவிட்டார். ஆனால் இப்போது எல்லாம் பைத்தியக்காரத் தனமாகப்பட்டது.

ஆற்றங்கரை ஓரமாக நகரைச் சுற்றி அல்ரோனா தெருவுக்கு வந்தேன். ஏதோ ஒன்றுதான் என்னை இங்கு கொண்டுவெந்திருக்க வேண்டும். என்னுடைய குறோய்பன் முன்னால் நடந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டேன்.

“குறோய்பன்!” விரைந்து அவள் அருகில் சென்றேன்.

“அக்ஸல்!” அவள் வியந்து கூவினாள். “என்னைச் சந்திக்க வந்தீர்களா?” என்னைப் பார்த்ததுமே ஏதோ கவலை என்பது அவனுக்குப் புரிந்துவிட்டது. “என்ன விசயம்?” என்றாள். எல்லாவற்றையும் சொன்னேன். சில கணங்கள் பேசாதிருந்தாள். பிறகு சொன்னாள்:

“அது ஒரு அற்புதமான பயணமாயிருக்கும்.” நான் திகைத்தேன்.

“உண்மைதான், அக்ஸல். ஒரு விண்ணானியின் மருமக னுக்கு ஏற்ற பயணம் அது, உங்களுக்குப் பெருமைதரும்.”

“அதற்கு எதிராய்ச் சொல்வாய் என்று நினைத்தேன்.”

“இல்லை, அக்ஸல். ஒரு பெண் வரலாம் என்றால், நான்கூட உங்களுடன் வந்துவிடுவேன்.”

இந்தப் பெண்களைப் புரிந்துகொள்வதே முடியாது! என்னைத் தடுப்பாள் என்று நினைத்தால், அவள் ‘போ’ என்கிறாள்.

“நாளைக்கும் இதையே சொல்வாயா?” என்றேன்.

“நாளைக்கும் இதையேதான் சொல்வேன்!”

கைகளைக் கோர்த்தபடி இருவரும் பேசாமல் நடந்தோம்.

“பார்க்கலாம், ஜைலை தொடங்குவதற்கு இன்னும் நீண்டகாலம் இருக்கிறது. அதற்குள் ஏதாவது நடந்து மாமாவின் மனம் மாறிவிடாதா?”

வீட்டை அடைந்த போது இருட்டியிருந்தது. எல்லாம் அமைதியாக இருக்கும் என்று எதிர்பார்த்தமைக்கு மாறாக ஒரே பரபரப்பாக இருந்தது. ஏதோ சாமான்களைக் கொண்டுவந்து இறக்கிக் கொண்டிருந்த ஆட்களின் நடுவில் மாமா கத்திக் கொண்டிருந்தார்.

“வா, அக்ஸல்” என்றார் என்னைக் கண்டதும்.
“கெதிப்பண்ணு! உன் பெட்டி அடுக்கவில்லை, நீ இன்னும். என் ஆவணங்களும் ஆயத்தமில்லை, பயணப்பைத் திறப்பைக் காணவில்லை...” என்று கொண்டே போனார். திகைத்துப் போய் நின்றேன்.

“அப்போ, புறப்படத்தான் போகிறோமா?”

“பின்னே? நீ எங்கேயோ உலாத்திவிட்டு வருகிறாய்.”

“உண்மையாகவா?”

“ஓம், நாளையின்றைக்கு அதுதான் முதல் வேலை.”

என்னால் தாங்க முடியவில்லை. என் அறைக்கு ஓடினேன். சந்தேகம் இல்லை, மாமா புறப்படத்தான் எல்லா ஆயத்தங்களும் செய்கிறார்.

இரவு பயங்கரமாக இருந்தது. காலையில் வேளைக்கே விழித்துக் கொண்டேன். யாரோ கதவைத் தட்டினார்கள். குறோய்பன்.

“இரவு பார்த்ததிலும்பார்க்க இப்போ நன்றாயிருக்கிறீர்கள்” என்றாள்.

“அப்பாவுடன் நீண்ட நேரம் பேசினேன். எல்லாம் சொன்னார். அவர் ஒரு துணிந்த மனிதர். அவர் இரத்தந்தான் உங்களிலும் ஓடுகிறது. திரும்பி வரும் போது உங்கள் இருவருக்கும் எவ்வளவு புகழ் இருக்கும். நீங்களும் அவருக்குச் சம்மதயாய், நீங்கள் விரும்பியவற்றைச் செய்யும் தகுதியோடு...” இந்த இடத்தில் மேலே தொடர முடியாமல் குறோய்பன் நாணினாள்.

அவளுடன் மாமாவிடம் போனேன்.

“ஏன் இவ்வளவு அவசரம்?” என்று கேட்டேன்.

“அவசரமா? காலம் பறக்கிறது!”

“இப்போதுதானே மே இருபத்தாறு?”

“அறிவில்லாமல் பேசாதே. ஜஸ்லாந்துக்குப் போவது அவ்வளவு எளிதா, கோப்பன் ஹேகனிலிருந்து நெய்க்ஜாவிக்கிற்கு ஒவ்வொரு மாதமும் ஒரு கப்பல்தான் இருக்கும்! இப்போது வெளிக்கிட்டால்தான் சரி. போய் உன் சாமான்களை அடுக்கு!”

இதற்குப் பதில் கூற முடியாது. என் அறைக்குப் போனேன். குறோய்ப்பனும் கூட வந்தாள். எல்லாவற்றையும் எடுத்து எடுத்து அவள்தான் ஒரு பயணப்பையில் அடுக்கினாள். ஏதோ நான் பக்கத்து ஊருக்குத் தான் போகிறேன் என்பது மாதிரி இருந்தன அவள் செய்கைகள். எனக்குக் கோபந்தான் வந்தது. எப்படியோ பெட்டியை அடுக்கிப் பூட்டியுமாயிற்று. கீழே போனோம்.

விஞ் ஞான உபகரணங்கள், சுடுகலன் கள், மின்சாதனங்கள் என்று என்னவெல்லாமோ நாள்முழுதும் வந்துகொண்டிருந்தன. சமையல்கார ஆச்சிக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. “ஜயாவுக்கு முனை பிசகிவிட்டதா?” என்று கேட்டா. தலையாட்டினேன்.

“உன்னையும் கூட்டிக் கொண்டா?” அதற்கும் தலையாட்டினேன். “எங்கே?” பூமியின் மையத்தை நோக்கிக் கைகாட்டினேன்.

“நிலஅறைக்குள்ளா?” என்று கேட்டா. “இல்லை, அதற்கும் கீழே!”

இரவு வந்தது. நேரம் போவதே தெரியவில்லை. பத்து மணிக்குப் படுக்கையில் விழுந்தேன். இரவெல்லாம்

பாதாளங்களுக்குள் வீழ்வதாய்க் கனவுகள். சன்னி பிடித்தது போலிருந்தது.

ஜந்து மணிக்கு எழுந்த போது பயத்தாலும் களைப்பாலும் பலவீனமாய் இருந்தது. கீழே சாப்பாட்டறைக்குப் போன போது மாமா வயிறாரச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார். பார்க்கப் பயமாயிருந்தது. குறோய்ப்பனும் அங்கு இருந்ததால் பேசாமலிருந்தேன்.

ஜந்தரைக்கு ஒரு பெரிய குதிரைவண்டி வந்து வாசலில் நின்றது. தன்னுடைய பொதிகளை எல்லாம் தாமதமின்றி அதில் ஏற்றிவிட்டு மாமா கேட்டார்: “உன் பெட்டி எங்கே?” என் விதியுடன் இனியும் போராடுவது இயலாது என்று புரிந்தது.

வீட்டின் பொறுப்புக்களை குறோய்ப்பிடம் கையளித்துக் கொண்டிருந்தார் மாமா. அவள் என்றும் போல் அமைதியாய் அவருக்கு விடை கொடுத்தாள். ஆனால் என் கண்ணங்களில் அவள் உதடுகள் பதிந்த போது கண்ணீர்த்துளி ஒன்று வடிவதை அவளாலும் தடுக்க முடியவில்லை.

“குறோய்ப்பன்” என்றேன்.

“போய் வாருங்கள், அக்ஸல். நீங்கள் திரும்பும் போது உங்கள் மனைவியாகக் காத்திருப்பேன்” என்றாள். அணைத்து விடை கொடுத்துவிட்டு வண்டியில் ஏறி உட்கார்ந்தேன்.

கதவருகில் நின்று மார்த்தாவும் குறோய்ப்பனும் கையசைத்துக் கடைசி விடை கொடுத்தார்கள். வண்டிக்காரனின் ஒரு சீழ்க்கை ஓலியுடன் குதிரைகள் இரண்டும் அல்ரோனா வீதியில் குதித்தோடத் தொடங்கின.

8. முதலாம் கட்டம்

ஆற்றரை மணிக்கு வண்டி புகையிரத நிலையத்தின் முன் போய் நின்றது. மாமா கொண்டுவந்திருந்த பெரிய பொதிகள் எல்லாம் இறக்கி, நிறை பார்த்து விலாசமிட்டு ரயிலில் ஏற்றப்பட்டன. லிடன்புரோக் ஏழு மணிக்கு இருவரும் எங்கள் பெட்டியில் எதிரெதிரே உட்கார்ந்திருந்தோம். அதில் நாங்கள் மட்டும்தான். ரயில் ஊதல் ஒலி கிளப்பிவிட்டு நகர ஆரம்பித்தது. பயணம் தொடங்கியாயிற்று.

மாமா தனது ஆவணங்கள் எல்லாவற்றையும் கவனமாகச் சரிபார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவற்றில் ஒன்று மாமாவின் நண்பரும், ஹம்பேர்க் நகரில் டென்மார்க்கின் தூதுவராக இருந்தவருமான திரு. கிறிஸ்தியன்ஸென் கொடுத்த தூதரகக் கடிதம். கோப்பன்ஹேரகனிலிருந்து ஐஸ்லாந்து ஆளுநருக்கு ஒரு அறிமுகக் கடிதத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள உதவியாக இதனைப் பெற்றிருந்தார் மாமா.

அவரின் பணப்பையின் உட்புறத்தில் அந்தப் பிரபல ஆவணமும் பத்திரமாக இருந்ததைக் கவனித்தேன். அந்த நாசமாய்ப் போன குறிப்பை நான் மனதாரச் சபித்தேன்.

முன்று மணித்தியாலங்கள் கழித்து எங்கள் ரயில் கீல் என்ற பட்டினத்தில் கடலிலிருந்து கூப்பிடு தொலைவில் போய் நின்றது. எங்கள் பொதிகள் நேரே கோப்பன்ஹேரகனுக்குத்தான் முகவரி இடப்பட்டிருந்தன என்பதால் நாம் அவற்றையிட்டுக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை என்றாலும் அவை இறக்கப்பட்டு நீராவிக்கப்பலில் ஏற்றப்படுவதை மாமா கவனித்துக்கொண்டார்.

ரயில் வந்து சேர்ந்த நேரத்திற்கும் கப்பல் புறப்படுவதற்குமிடையில் முழுதாக ஒருநாள் இருந்தது.

எல்லநோரா என்ற அக்கப்பல் இரவுதான் புறப்படும். நாங்கள் கீல் பட்டினத்தைச் சுற்றிப் பார்த்தோம். மரங்களும் புற்றரைகளும், அழகிய வீடுகளும் கொண்ட பட்டினம் அது. பத்து மணிக்கு கப்பலுக்கு வந்தோம். பத்தே காலுக்கு அது புறப்பட்டது.

அது மிக இருண்ட ஒரு இரவு. கடுங்காற்றும், கொந்தளிப்பான கடலுமாயிருந்தது. எங்கோ ஓரிடத்தில் ஒரு வெளிச்ச வீடு தன் ஒளிக்கற்றைகளை அலைகளின் மீது வீசிக்கொண்டிருந்தது. பயணத்தின் அந்த முதல் கட்டம் பற்றி எனக்கு நினைவில் இருப்பவை இவை மட்டும்தான்.

காலை ஏழு மணிக்கு, ஸீலந்தின் மேற்குக் கரையிலுள்ள கோரஸேர் என்ற சிறு பட்டினத்தை அடைந்தோம். அங்கே கப்பலிலிருந்து இன்னொரு ரயிலுக்கு மாற வேண்டியிருந்தது. டென்மார்க்கின் தலைநகரை அடைய எங்களுக்கு மேலும் மூன்று மணிநேரம் பிடித்தது.

நீரிணையின் இடதுபுறம் பெரிய கட்டடமொன்று தெரிந்தது. “மனநல விடுதி” என்று யாரோ சொன்னார்கள். “நல்லதுதான், பேராசிரியரின் திட்டங்களுடன் இங்கேதான் போய்ச் சேரப்போகிறோம்’ என நினைத்துக்கொண்டேன்.

கடைசியில் காலை பத்து மணிக்கு கோப்பன்ஹேகனில் கால் வைத்தோம். தங்க வேண்டிய :பீனிக்ஸ் ஹோட்டலுக்குப் போய்ச்சேர மேலும் அரைமணிநேரம் பிடித்தது. அவசர அவசரமாகக் குளியல் வேலைகளை முடித்துக்கொண்ட பேராசிரியர் தம்முடன் என்னையும் இழுத்துக்கொண்டு வெளியே புறப்பட்டார். புராதன சின்னங்களிலிருந்த அரும் பொருட்காட்சிச் சாலைக்குப் போனோம். இதன் காப்பாளராகிய பேராசிரியர் தொம் ஸனுக்கும் அவருடைய நண்பரான டேனிஷ்

தூதுவரிடமிருந்து ஒரு அறிமுகக் கடிதம் கொண்டுவந்திருந்தார் மாமா. தொம்ஸன் எங்களை அன்போடு வரவேற்ற போதும் அவரிடமிருந்தும் எமது இரகசியத்தைப் பேணிக்கொள்வதில் மாமா கவனமாயிருந்தார்.

ஜஸ்லாந்துக்குப் போகும் ஒரு கப்பலுக்காக ஒவ்வொரு கப்பல்துறையிலும் விசாரித்தோம். அப்படி ஒன்று இருந்துவிடக் கூடாது என நான் நம்பினேன். எனினும் ஏமாந்தேன். வல்கிரி என்னும் சிறிய டேனிஷ் பாய்க்கப்பலொன்று, ஜூன் 2ந் தேதியன்று நெய்க்ஜாவிக்கிழ்குப் புறப்படவிருந்தது. அதில் இடந்தருவதற்காகக் கப்பலின் தலைவன் கப்டன் பியார்ஸ் எம்மிடமிருந்து கணிசமான தொகையைப் பெற்றுக்கொண்டார்.

கிடைத்த நேரத்தில் நான் கோப்பன்ஹேகனைச் சுற்றிப் பார்த்தேன்.

9. ஜஸ்லாந்தில்...

ஜூன் 2ந் தேதி ஆறு மணிக்கு பொதிகளுடன் வல்கிரியில் ஏறினோம். முதல்நாளே பேராசிரியர் தொம்ஸன் ஜஸ்லாந்தின் ஆளுநருக்கும் ஆயரின் பிரதிநிதிக்கும் நெய்க்ஜாவிக்கிள் நகர பிதாவிற்கும் அறிமுகக் கடிதங்கள் தந்திருந்தார்.

காலநிலை சரியாயிருந்தால் பயணம் பத்து நாட்களாகும் எனத் தலைவர் கூறினார். பயணம் நெடுகிலும் மாமாவின் உடல்நிலை பாதிக்கப்பட்டிருந்தமை அவரை வெட்கமும் ஏரிச்சலுமறஃ செய்திருந்தது. எனினும் நான் நலமே இருந்தேன். ஜூன் 11ல் போர்ட்லன்ட் முனையைத் தாண்டி மேற்கே சென்று நெய்க்ஜாவிக்கிழ்கு அப்பால் :பஹா குடாவில் நங்கூரமிட்டோம்.

பட்டினத்தின் சனங்கள் எல்லோருமே துறையில்

காத்திருந்தது போலப்பட்டது. ஒவ்வொருவரும் ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காகக் கப்பலின் வருகையைப் பார்த்திருந்தார்கள். மாமா கப்பலை விட்டு வெளியேறுவதில் அவசரம் காட்டினார். ஆனால் தளத்தை விட்டு இறங்கும் முன் என்னை முன்னால் இழுத்து குடாவின் வடக்கே பனிபடாந்த இரட்டைச் சிகரங் களுடன் காட்சியளித்த ஒரு மலையைக் காட்டி: “ஸ்நே.:.பெல்ஸ்!” என்று கவினார்.

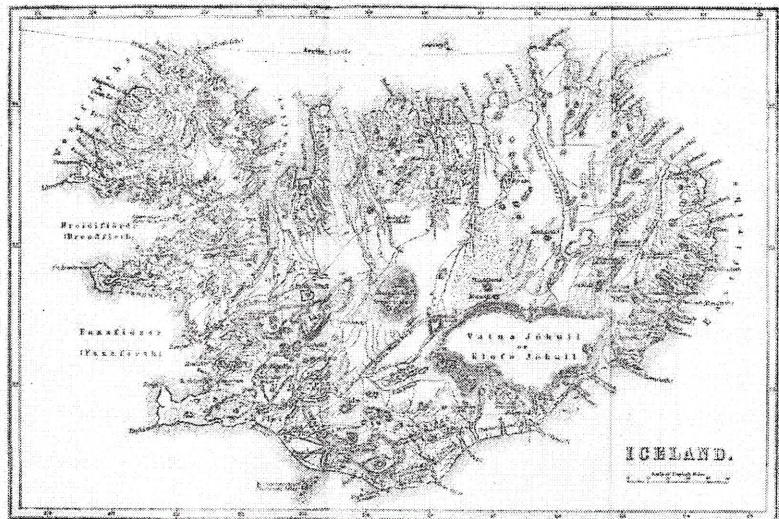
“ஸ்நே.:.பெல்ஸ்!”

பிறகு முழு இரகசியம் பேணுமாறு காட்டிய ஒரு சைகையுடன் அவர் படகில் இறங்கினார். நான் பின் தொடராந்தேன். விரைவில் ஜஸ்லாந்தின் மண்ணில் நாங்கள் கால் பதித்தோம்.

நாங்கள் முதலில் கண்ட மனிதர் கவர்ச்சிகரமான ஒருவர். இராணுவ ஜெனரலின் சீருடையில் இருந்தாலும் அவர் ஒரு நீதிபதி. அவர்தான் ஆளுநரும் என்பதை மாமா உடனே அறிந்துகொண்டு பேராசிரியர் தொழசனின் கடிதத்தைக் கொடுத்தார். ஆளுநர் அதனைப்படித்து முடித்ததும் டெனிஷ் மொழியில் பேசிக்கொண்டார்கள். எனக்கு எதுவும் புரியவில்லை. எனினும் ஆளுநர் முடிந்த விதங்களிலெல்லாம் எமக்கு ஒத்தாசை புரிய முன்வந்தார் என்பது புரிந்தது.

நகர பிதாவும் மாமாவுக்கு அன்பான வரவேற்பளித்தார். ஆனால், ஆயரின் பிரதிநிதி அவ்வேளையில் வெளியூர் சென்றிருந்தார். அவரைச் சந்திக்க முடியாமலாயிற்று. ஆனால் நாங்களோரு மகிழ்ச்சிகரமான மனிதரைச் சந்தித்தோம். அவர் பெயர் திரு .:பிறிட்றிக்ஸ்லோன். நெய்க்ஜாவிக் பாடசாலையில் இயற்கை விஞ்ஞான ஆசிரியர். அவர் மிகவும் உதவிகரமாக

இருந்தார். அவருக்கு ஜஸ்லாந்து மொழியும் லத்தீனும் மட்டுமே தெரிந்திருந்தன. அவரை எனக்கு மிகவும் பிடித்துக்கொண்டது. தன் வீட்டின் மூன்று அறைகளில் இரண்டு அறைகளை எமக்காக ஒதுக்கித் தந்தார்.

“நல்லது, அக்ஸல். எல்லாம் நன்றாக நடக்கின்றன. இனிச் செய்யவேண்டியதெல்லாம் இறங்குவது ஒன்றுதான்!” என்றார் மாமா.

“இறங்குவது மட்டும்தான் என்றால் சரிதான். ஆனால் இறங்கிய பிறகு மேலே வரவும் வேண்டுமோ!”

“அதைப் பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை. வா, நேரமாகிறது. நூலகத்திற்குப் போய் ஸக்நுஸ்ஸெம்மின் கையெழுத்துப்பிரதி ஏதாவது இருக்கும், பார்த்து வரலாம்.”

“நான் நகரத்தைச் சுற்றிப் பார்க்கப் போகிறேன்.”

“அது எனக்குச் சரிவராது. ஜஸ்லாந்தைப்

பொறுத்தளவில் நிலத்துக்கு மேலே பார்ப்பதிலும் அதற்குக் கீழே பார்க்கத்தான் எனக்கு ஆர்வம்” மாமா கூறினார். நான் புறப்பட்டேன்.

முன்று மணி நேரத்தில் பார்க்க வேண்டியதெல்லாம் பார்த்தாயிற்று. மரங்களே கிடையாது. உருகி உறைந்த பாறைகளே எங்கும் தெரிந்தன. ஜஸ்லாந்துக்காரரின் வீடுகள் மண்ணாலும் நிலக்கரியாலும் ஆனவை. சுவர்கள் சரிவாய் அமைந்து, கூரையே நிலத்தில் படிவது போலிருந்தன. ஆனால், அந்தக் கூரைகள் வளமான பயிர்நிலங்களாயும் அமைந்திருந்தன. வீடுகளிலுள்ள இருந்த வெப்பம் காரணமாக கூரையில் புற்கள் அடாந்து வளர்ந்தன.

ஜஸ்லாந்தில் ஒருவர் காணக்கூடிய தாவரங்களென்றால், ஆங்காங்கு தென்படும் உருளைக்கிழங்கு, கோவா, கீரைப் பாத்திகள் தான். சனங்களில் பெரும்பாலானோர் கொட்ட மீனை உலர்த்துவதிலும், உப்பிடுவதிலும் ஏற்றுமதிக்காக ஏற்றுவதிலும் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்தால் வெண்முடி கொண்ட ஜெர்மானியர்கள் போலவே இருந்தது. ஆன் கள் திடகாத் திரமானவர்களாய் இருந்தாலும் கலகலப்பு இல்லாதவர்கள் போல இருந்தார்கள். அவர்கள் முகத்தில் புன்னகையைக் காண்பதென்பதே இயலாதிருந்தது. பெண்களின் முகங்களும் உணர்ச்சிகளைக் காட்டாதவையாகவே தென்பட்டன.

ஊர்க்கறிவிட்டுத் திரு. பிறிடறிக்ஸ்ஸெனின் வீட்டுக்குத் திரும்பியபோது, மாமா அவருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

10. ஜஸ்லாந்தில் முதல் உணவு

சாப்பாடு தயாராயிருந்தது. மாமா வஞ்சகமில்லாமல் சாப்பிட்டார். அவரும் வீட்டுக்காரரும் பேசிக்கொண்டது உள்ளூர் மொழியேயாயினும், அவர்கள் இடைக் கிடைலத் தீன் சொற்களையும் கலந்து பேசியதால் என்னால் ஒரளவு புரிந்துகொள்ளக் கூடியதாயிருந்தது.

நாலக விஜயம் எப்படியிருந்தது என்று :பிறிட்றிக்ஸ் ஸொன் மாமாவைக் கேட்டார். “உங்கள் நாலகந்தான்! எதோ சில புத்தகங்களும் வெறும் நாக்கைகளுந்தான் இருந்தன்” என்றார் மாமா.

“எங்களிடம் எண்ணாயிரம் நூல்கள் உள்ளன. ஆனால் அவை நாடெங்கும் மக்களின் வாசிப்பில் உள்ளன. எங்கள் மக்களுக்கு வாசிப்பதில் நிறைய ஆர்வம். ஆனால்காள் கைமாறிவிட்டு ஒன்றோ இரண்டோ வருடங்களுக்கு ஒரு முறைதான் திரும்பிவரும்...” என்ற :பிறிட்றிக்ஸ் ஸொன் பிறகு கேட்டார், “நீங்கள் தேடிய புத்தகங்கள் எவையென்று சொன்னால், அவை பற்றி நான் ஏதாவது சொல்லக்கூடும்...”

மாமா கொஞ்சம் தயங்கிவிட்டு பிறகு கேட்டார்: “ஆர்னே ஸக்நுஸ்ஸெம்மின் நூல்கள் ஏதாவது இருக்குமா?”

“ஆர்னே ஸக்நுஸ்ஸெம்! பதினாறாம் நாற்றாண்டில் வாழ்ந்த அறிஞர் - ஒரு பெரிய இயற்கை ஆர்வலர், இரசவாதி, பெரும் பயணங்களை மேற்கொண்டவர், அவர்தானே?”

“அவரேதான்! அவருடைய நூல்கள்.”

“அவர் நூல்கள் எம்மிடம் இல்லை.”

“என்ன, ஜஸ்லாந்தில் இல்லையா?”

“ஜஸ்லாந்திலோ வேறொங்குமோ கிடையாது.”

“ஏன் அப்படி?”

“ஏனென்றால் ஸக்நுஸ்ஸெம் ஒரு நாஸ்திகரெனத் தண்டிக்கப்பட்டு, 1573ல் அவர் நூல்கள் கோப்பன்ஹேகனில் எரிக்கப்பட்டன.”

“அருமை! அற்புதம்!” மாமா கூவினார்.

பள்ளி ஆசிரியர் பயந்துபோய், “என்ன சொல்கிறீர்கள்?” என்றார்.

“எல்லாம் தெளிவாகிறது, இப்போது! ஸக்நுஸ்ஸெம் ஏன் தனது கண்டுபிடிப்பின் இரகசியத்தை மறைபொருள் எழுத்தில் எழுதி வைத்தார் என்று புரிகிறது...”

“என்ன இரகசியம்?” என்றார் .:பிறிட்றிக்ஸ்ஸெலான் ஆர்வம் மேலிட.

“அது...” மாமா தடுமாறலானார்.

“உங்களிடம் ஏதோ இரகசிய ஆவணம் இருக்கிறதா?”
.பிறிட்றிக்ஸ்ஸெலான் கேட்டார்.

“இல்லை... வெறும் ஊகம், அவ்வளவுதான்.”

வீட்டுக்காரர் இதற்கு மேல் வற்புறுத்தவில்லை.

“எங்கள் கனிமவியல் வளத்தைக் காணாமல் புறப்படமாட்டார்களென நான் நம்புகிறேன்.”

“நிச்சயமாக இல்லை.”

“இங்கே இன்னும் ஆராய்ச்சிக்கு நிறைய இடங்கள் இருக்கின்றன. மலைகள், பனிப்பாறைகள், எரிமலைகள் என்று! அதிகம் போவானேன், அதோ தெரிகிற அந்த மலையைப் பாருங்கள். அது ஸ்நே.:.பெல்ஸ்.”

“ஆ! ஸ்நே.:.பெல்ஸ்” என்றார் மாமா.

“அது ஒரு ஆர்வமுட்டும் எரிமலை. ஆனால் அதன் வாய்ருக்கில் எவரும் போவதில்லை.”

“அணைந்துவிட்டதா?”

“அணைந்து ஜந்நாறு வருடங்கள்.”

“அப்படியானால் நான் அந்த ஸெ.பெல்லோ :பெஸலோ, என்ன சொல்கிறீர்கள்? அதிலிருந்தே தொடங்கலாம்.”

“ஸ்நெ.பெல்ஸ்” என்றார் :பிறிட்றிக்ஸ்ஸெஸான்.

“நாங்கள் அதை ஆராயலாம்” என்றார் மாமா.

“மன்னிக்கவும், நான் வர இயலாது. வருவது மகிழ்ச்சியும் பயனும் தரும் என்றாலும் என் கடமைகள் அதற்கு இடமளிக்க மாட்டா.”

“பரவாயில்லை, பரவாயில்லை” என்றார் மாமா.

“எப்படி ஸ்நெ.பெல்ஸ் போகப் போகிறீர்கள்? கடலில் போக படகு வசதி கிடையாது தரைமார்க்கமாகத்தான் போக வேண்டும்.”

“அப்படியானால் ஒரு நல்ல வழிகாட்டி வேண்டுமே.”

“நான் ஒரு ஆளைத் தருகிறேன்.”

“நம்பிக்கையான விவேகமான ஆளா?”

“ஆம், அங்கேயே வசிப்பவன், கெட்டிக்காரன். டேனிஷ் மொழியும் நன்கு பேசவான்.”

“எப்போது ஆளைச் சந்திக்கலாம்?”

“நாளை வந்து விடுவான்” என்றார் :பிறிட்றிக்ஸ்ஸெஸான்.

மரமா அவருக்கு நன்றி சொன்னார். இந்த உணவுவேளை உரையாடலின் போது ஜேர்மன் பேராசிரியர் முக்கியமான சில விஷயங்களை அறிந்துகொண்டார்.

11. எங்கள் வழிகாட்டி ஹான்ஸ்

இரவு நன்றாகத் தூங்கினேன். விழித்த போது, அடுத்த அறையில் மாமா யாருடனோ உரத்துப் பேசிக்கொண்டிருப்பது கேட்டது. அங்கே போனேன்.

மாமா மிகப் பலசாலியாகத் தோற்றுமளித்த ஒரு மனிதருடன் டெனிஷி மொழியில் பேசிக்கொண்டிருந்தார். வஞ்சகமற்ற அகன்ற முகமும், கனவுகானும் நீலவிழிகளுமுள்ள மனிதர் அவர். விவேகம் சுடர்விடும் விழிகள். அவரின் தலைமுடி செந்நிறமாயிருந்ததுடன், பரந்த அவரின் தோள்களில் புரண்டு கொண்டிருந்தது. நளினமான அங்க அசைவுகளைக் கொண்ட மனிதராயிருந்தார் அவர். அமைதியான, பரபரப்பற்ற சுபாவம் வெளித்தெரிந்தது. கைகளைக் கட்டியபடி பேராசிரியரின் பேச்சைச் செவிமடுத்துக்கொண்டிருந்தார்.

அவரைப் பார்த்தால், ∵பிறிட்றிக்ஸ்ஸொன் சொன்னது போல ஒரு வேட்டைக்காரராயிருப்பார் என்று தோன்றவில்லை. ஆனால் அவர் பிராணிகளைக் கொல்லாமல் ஜடர் வாத்தின் தூவிகளைச் சேகரிக்கிற ஒருவர் என்றார் ∵பிறிட்றிக்ஸ்ஸொன்.

அந்த மனிதரின் பெயர் ஹான்ஸ் பியெல்க். எங்களுக்கு வழிகாட்டியாகப் போகிறவர். அவர் என் மாமாவுக்கு மாறான சுபாவம் கொண்டவராய்த் தெரிந்தாலும் இருவருக்குமிடையில் நன்கு ஒத்துப்போனது. அதிகம் பேரம் பேசாமல் சுலபமாகப் பொருந்திக்கொண்டார்கள்.

இந்த ஒப்பந்தப்படி, ஸ்ராப்பி கிராமத்திற்கு எங்களை அழைத்துப்போகும் பொறுப்பை ஹான்ஸ் ஏற்றுக்கொண்டார். ஸ்நெஃபெல்ஸ் குடாநாட்டின் தெற்குக் கரையோரம், ஏரிமலையின் அடிவாரத்திலேயே இருந்த கிராமம் அது.

தரையால் போவதென்றால் இருபத்திரண்டு டேனிஷ் மைல். அதற்கு ஏழேட்டு நாளாகும் என்று கணக்கிட்டார்கள்.

நாலு குதிரைகளில் புறப்பட்டோம். ஒன்று மாமாவுக்கு, ஒன்று எனக்கு, இரண்டு பொதிகளுக்கு. வழைமையின்படி ஹான்ஸ் நடந்துவர வேண்டும். ஸ்ராப்பியைச் சென்றடைந்ததும் ஹான்ஸின் பணி முடிந்துவிடாது. எங்கள் விண்ணான ஆய்வுகளின் காலம் முழுவதும் அவரின் பணி தொடர வேண்டியிருந்தது.

“அவர் எங்களுடன் வரப்போகிறாரா?”

“ஓம், அக்ஸல், உலகின் மையம் வரை.”

நாங்கள் புறப்படுவதற்கு 48 மணி நேரமிருந்தது. கொண்டுசெல்ல வேண்டிய எல்லாப் பொருட்களையும் ஒழுங்காகப் பொதிசெய்வதில் அதிக நேரமும் கவனமும் செலவிட வேண்டியிருந்தது. எல்லாவற்றையும் நான்கு வகைகளில் அடக்கினோம். உபகரணங்களில், ஒரு வெப்பமானி, ஒரு அமுக்கமானி, ஒரு கால அளவைக் கருவி, இரண்டு திசையறி கருவிகள், ஒரு இரவுக்காட்சிக்கருவி, பாதுகாப்பாக ஒளி தரக்கூடிய இரண்டு மின்சுருள்கள்.

ஆயுதங்களில், இரண்டு றை.பி.என்களும், இரண்டு சுழல் துப்பாக்கிகளும், கூடவே பெருமளவு வெடிமருந்தும். கருவிகளில், இரண்டு மண்வெட்டிகள், இரண்டு பிக்கான்கள், மூன்று அடி நீளமான ஒரு பட்டுக்கயிற்றேணி, மூன்று அலவாங்குகள், ஒரு கோட்டி, ஒரு சுத்தியல், ஒரு டசின் இரும்பு ஆப்புக்களும் ஆணிகளும். இவற்றுடன் நீண்ட கயிறுகளும் நீாபுகவிடாத ஆணு சோடி கனத்த காலணிகளும்.

நாலாவதான உணவுப்பொதி, பெரிதாக இல்லா

விட்டாலும் முக்கியமானவற்றைக் கொண்டதாக இருந்தது. ஆறு மாதங்களுக்குப் போதுமான இறைச்சிச் சாரம், பிஸ்கந்றுக்கள். ஜின் தான் ஒரே திரவம், தண்ணீர் கொண்டுவரவில்லை. ஆனால் அவற்றுக்கான பாத்திரங்கள் இருந்தன.

ஒரு மருந்துப்பெட்டியும் இருந்தது. கத்தரிக்கோல், சிலாம்புகள், கட்டுத்துணி, பஞ்ச, பல்வேறு மருந்துப் போத தல்கள்.

மாமா இவற்றோடு தமது புகையிலை, வெடிமருந்து, மென்விறகு, இடுப்புப்பட்டி ஆகியவற்றையும் மறக்கவில்லை. அவர் உடைகளுக்குள் கட்டுகிற அந்தப் பட்டியில், கணிசமான தங்கம், வெள்ளியும் தாள்களும் இருந்தன.

“இப்படி எல்லாமே தயாராயிருந்தால் எந்த இடத்திற்கு வேண்டுமானாலும் போய்வரலாம்” என்றார் மாமா.

14ந் தேதி முழுவதும் பொதிகளுடன் கழிந்தது. மாலையில் ஆளுநர், நகரபிதா ஆகியோருடன் உணவருந்தினோம். 15ந் தேதி ஆயத்தங்கள் பூர்த்தியாகின. திரு :பிறிட்றிக்ஸ்ஸௌன், ஹென்டெர்சோன் வரைபடத்திலும் சிறந்ததான் ஒரு ஜஸ்லாந்து வரைபடத்தைக் கொடுத்து மாமாவை மகிழ்வித்தார். மாலை நேரத்தை :பிறிட்றிக்ஸ் ஸௌனுடன் அளவளாவுவதில் கழித்தோம். இரவு, என்னைப் பொறுத்தளவில் அமைதியற்ற ஒன்றாகவே இருந்தது.

காலை ஜூந்து மணிக்கு, குதிரைகளின் கணைப்பொலிகள் என்னை எழுப்பின. விரைவாக உடையனிந்து கொண்டு கீழே தெருவுக்குப் போனேன். ஹான்ஸ் எங்கள் கடைசிப் பொதிகள் எல்லாவற்றையும் ஏற்றிக்கொண்டிருந்தார்.

ஆறு மணிக்கு எல்லாம் ஆயத்தம். :பிறிட்றிக்ஸ்ஸௌன்

கைகுலுக்கி விடைபெற்றார், மாமா. அவருக்கு நன்றி சொன்னார். நானும் எனக்குத் தெரிந்த லத்தீனில் கூறினேன். குதிரைகளில் ஏறிக்கொண்ட போது தமது கடைசிப் பிரியாவிடையுடன் வேர்ஜிலின் கவிதை வரியொன்றினையும் :பிறிடறிகள்ஸெலான் கூறினார். எம்மைப்போன்ற நிச்சயம் கூற முடியாத பயணிகளுக்குப் பொருந்தும் வரி அது:

“Et quacumque viam dederit fortuna sequamur.”

“எங்கெங்கெல்லாம் நல்விதி வழி அமைக்கிறதோ, அங்கெங்கெல்லாம் எம் காலடி பதியும்.”

12. மெதுவான முன்னேற்றம்

நாங்கள் புறப்பட்ட போது வானம் முகில் சூழ்ந்து ஆனால் அமைதியாய் இருந்தது. கடும் வெப்பமோ. கடும் மழையோ இருக்க முடியாத பயணத்திற்கேற்ற காலநிலை.

புதிய குழலில் குதிரைச்சவாரி செய்கிற மகிழ்ச்சியை அனுபவித்தேன். “இப்படியே போய், அந்த அற்புதமான மலையில் ஏறிவிட்டு, ஆகமிஞ்சினால் அதன் அணைந்துவிட்ட வாயிலும் ஒரு தரம் இறங்கிவிட்டு வர வேண்டியதுதானே. அதைத்தானே ஸ்கந்துஸ்ஸெம்மும் செய்திருப்பார். அதை விட உலகின் மையத்திற்குப் போகிற வழியாவது ஒன்றாவது! வெறும் கற்பனை! இந்தப் பயணத்தை வேறு கவலைகளின்றி மகிழ்ச்சியாக அனுபவிப்போம்!”

ஹான் ஸ் முன் னால் நடந் துகொண் டிருந் தார். பொதிக்குதிரைகள் அவர் பின்னால் போய்க்கொண்டிருந்தன. அடுத்து மாமாவும் நானும். இந்தச் சின்னக் குதிரைகளில் உட்கார்ந்திருப்பது வேடிக்கையாக இருந்தது.

ஜூஸ்லாந்து ஜூரோப்பாவின் மிகப் பெரிய தீவுகளில் ஓன்று. பதினாலாயிரம் சதுர மைல் பரப்பளவு. ஆனால் ஆறு ஆயிரம் பேர்தான் சனத்தொகை. நாங்கள் தீவின் தென்மேற்குப் பகுதியைக் குறுக்காகக் கடக்க வேண்டியிருந்தது.

நெய்க்ஜாவிக்கை விட்டுப் புறப்பட்டதுமே ஹான்ஸ் கரையோரப் பாதையொன்றைப் பின்பற்றத் தொடங்கியிருந்தார். பசுமையே இல்லாத சூழல். இருந்த தாவர வகைகளும் மஞ்சள் பாரித்துப் போயிருந்தன. தொலை தூர மலை முகடுகள் கிழக்கே தெரிந்தன. சிலவற்றில் உறைபனி படர்ந்திருந்தது. சில முகிலை எட்டியிருந்தன.

“இந்தக் குதிரைகள் வலு நல்ல குதிரைகள், புத்தியும் வலுவும் அதிகம்.” என்றார் மாமா.

“இப்படியே போனால் ஒரு நாளைக்கு நாங்கள் முப்பது மைல் தாண்டலாம்.”

“நாங்கள் தாண்டலாம். அவர்?” என்றேன் ஹான்ஸைக் காட்டி.

“அவர்களுக்கு இது பழக்கம். அப்படி வேண்டுமானால் என்னுடையதைக் கொடுத்துவிட்டு நான் கொஞ்சத் தூரம் நடந்து வருகிறேனே கால் விறைத்துவிட்டது.”

ஓரளவு விரைவாகவே போய்க்கொண்டிருந்தோம். ஆங்காங்கு தனித்த சிறு பண்ணைகள் தென்பட்டன. ஆனால் ஆள் நடமாட்டம் மட்டும் தெரிவதாயில்லை. ஜூஸ்லாந்தின் குடித்தொகை கூடிய பகுதிகளில் ஓன்று இது என்கிறார்கள்.

அதுவே இப்படி வெறிச்சிட்டுக் கிடந்தால் ஏனையவை எப்படியிருக்கும்?

நெய்க்ஜாவிக்கை விட்டுப் புறப்பட்டு இரண்டு

மணிநேரத்தில் நாங்கள் கு.புனெஸ் என்ற குக்கிராமத்தை அடைந்தோம். இங்கே ஹான்ஸ் அரை மணிநேரம் பயணத்தை நிறுத்தினார். எமது மிக எளிமையான காலை உணவை முடித்துக்கொண்டோம். பாதைகள் பற்றிய மாமாவின் கேள்விகளுக்கு ஹான்ஸின் பதில்கள் “ஆம்” அல்லது “இல்லை” என்று மட்டுமே இருந்தன. “இரவு எங்கே தங்குவோம்?” என்ற கேள்விக்கு, “கார்டர்” என்று பதில் வந்தது.

வரைபடத்தை எடுத்து கார்டர் எங்கே இருக்கிறது எனப் பார்த்தேன். நெய்க்ஜாவிக்கிலிருந்து பதினெட்டு மைல்கள்.

“ஆகப் பதினெட்டு மைல்! வேகம் போதாது” என்றார் மாமா. மீண்டும் புறப்பட்டோம்.

மாலை நாலு மணிக்கு சவுப்பி என்ற இடத்தை அடைந்தோம். நெய்க்ஜாவிக்கிலிருந்து இருபது மைல்கள். அதாவது நாலு ஜஸ்லாந்து மைல்கள் கடந்திருந்தோம்.

இந்த இடத்தில் குடாக்கடல் குறைந்தது இரண்டு மைல் அகலமிருந்தது. கூரிய பாறைகளின் மீது அலைகள் மோதிச் சிதற்றிக் கொண்டிருந்தன. குதிரைகள் எவ்வளவுதான் புத்திசாதுரியமான பிராணிகளாய் இருந்தாலும். அவற்றில் ஏறிக் கடலைக் கடப்பது புத்திசாலித்தனமான செயலாக எனக்குப் படவில்லை. ஆனால் மாமா தன் குதிரையை கடலை நோக்கிச் செலுத்தினார். அலையை முகர்ந்துவிட்டு அப்படியே நின்றுவிட்டது. மாமா மேலும் தூண்டினார். அது தலையை அசைத்தது. குதிரையைத் திட்டியபடியே சவுக்கால் அவர் அடித்ததுதான் தாமதம், அப்படியே முழங்கால்களை முடித்துப் பதிந்து ஆளைத் தரையில் விட்டுவிட்டு அப்பால் போய்விட்டது குதிரை. மாமா பாதசாரியானார்.

“திமிர்பிடித்த கழுதை!”

ஹான்ஸ் அவர் தோளைத் தட்டி, “படகு” என்றார்.

“சரி போவோம்.” மாமா புறப்பட்டார்.

“பெருக்கு.”

“இப்போது போக முடியாதா?”

“ஆம்.”

மாமா காலைத் தரையில் புதைத்தார்.

ஆறு மணிக்குத்தான் நீர்ப்பெருக்கு வடிந்து, படகு கடலைக் கடக்க சாதகமான நிலை ஏற்பட்டது. நாங்கள் மூவர், குதிரைகள் நான்கு, படகுக்காரர் இருவர், கடலைக்கடக்க ஒரு மணி நேரமாயிற்று. பிரச்சினைகள் இன்றித் தாண்டிவிட்டோம். அரைமணி நேரத்தின் பின்பு கார்ட்டர் வந்தது.

13. ஜஸ்லாந்திய விருந்தோம்பல்

அந்த நேரத்திற்கு இருட்டியிருக்க வேண்டும். ஆனால் ஜஸ்லாந்தில் ஜான், ஜாலை மாதங்களில் சூரியன் மறைவதே இல்லை. என்றாலும் குளிர் தொடங்கிவிட்டது. அத்தோடு பசி வேறு.

நாங்கள் தங்குவதற்குச் சென்ற வீடு ஒரு குடியானவருடையது. ஆனால் விருந்தோம்பலில் அரச மாளிகை ஒன்றுக்கு இணையாய் இருந்தது. வீட்டுக்காரர் வந்து கைகுலுக்கிவிட்டு, உள்ளே வருமாறு அழைத்தார்.

நீண்டு ஒடுங்கிய இருண்ட நடைபாதையின் முடிவில் நாலு அறைகள் இருந்தன: சமையலறை, நெசவு அறை, படுக்கை அறை, விருந்தினர் அறை. மாமா வீட்டு வளைகளில் பல முறை

தலையை இடித்துக்கொண்டார்.

விருந்தினர் அறை விசாலமாயிருந்தது. களிமன் தரையும், ஆட்டுத்தோல் பொருத்திய ஜன்னல் கதவுகளும் கொண்ட அறை அது. மரச்சட்டங்களில் வைக்கோல் பரவிய கட்டில்கள் இருந்தன. நான் அதிகம் வசதியை எதிர்பார்க்கவில்லை. அந்த வீட்டில் இருந்த ஆட்சேபகரமான ஒரே விஷயம் விடாமல் வீசிக்கொண்டிருந்த ஒரு வாசனைதான். கருவாடு, இறைச்சி, ஊறுகாய், புளித்த பால் - இவை யாவும் கலந்த ஒரு வாசனை அது. பயண ஆடைகளை மாற்றியதும் வீட்டுக்காரர் எங்களை அடுக்களைக்கு அழைத்தார். முழு வீட்டிலுமே அங்குதான் ஒரு விளக்கு ஏரிந்து கொண்டிருந்தது. அடுக்களை மிகப்பழைய பாணியிலிருந்தது. சாப்பாட்டறையும் அதுதான்.

நாங்கள் வீட்டினுள் நுழைந்ததுமே, வீட்டுக்காரர் அதற்கு முன் எங்களைக் கண்டிராதவர் போல, “செல்வெர்த்து” எனக் கூறி எங்கள் கண்ணங்களில் முத்தமிட்டார். “செல்வெர்த்து” என்றால் “சந்தோ’மாய் இருங்கள்” என்று பொருள்.

வீட்டுக்காரரைத் தொடர்ந்து அவர் மனைவியும் அதே சொல்லை உச்சரித்து தாழும் அவ்வாறே செய்தார். பின்னர், வலது கையை இதயத்தின் மேல் வைத்தபடி இருவரும் தலையை மெல்லச் சாய்த்து வணங்கினர்.

அவர்களுக்குப் பத்தொன்பது பிள்ளைகள். என்னுடனும் மாமாவுடனும் சிநேகமாகி, தோளிலும் தலையிலுமாக ஏறிக் கொண்டார்கள்.

எங்கள் வழிகாட்டி ஹான் ஸ் குதிரைகளை மேயவிட்டுவிட்டு வந்ததுமே அவர்களுக்கு “செல்வெர்த்து” கூறினார். பிறகு அமைதியாகவும் இயல்பாகவும் வீட்டுக்

காரரையும் அவர் மனவியையும் அவர்களின் பத்தொன்பது பிள்ளைகளையும் பாராபட்சமின்றி ஒரே விதமாக முத்தமிட்டார், ஹான்ஸ்.

சாப்பாடு ஆரம்பமாயிற்று. அது முடிந்து சற்று நேரத்தில் படுக்கைக்குப் போனோம்.

அடுத்த நாள் ஜீந்து மணிக்கே எங்களை உபசரித்தவர் களிடம் சொல்லிக்கொண்டு புறப்பட்டோம். வீட்டுக்காரர் கையில் ஒரு சிறு தொகையைக் கொடுப்பதற்கு மாமா மிகுந்த சிரமப்பட வேண்டியிருந்தது.

கார்ட்ரிலிருந்து நாறு யாருக்கு அப்பால் நிலத்தின் தன்மை மாறலாயிற்று. சதுப்பாயும் தாண்டுவது சிரமமாயும் ஆனது. வலப்புறம் மலைகள் வரிசையாய் உயர்ந்து இயற்கை அரண் போல் நின்றன. இடைக்கிடை குறுக்கிட்ட ஒடைகளைத் தாண்டுகையில் எங்கள் பொதிகள் நனைந்துவிடாது பாதுகாக்க வேண்டியிருந்தது.

போகப் போகத் தனிமை மென்மேலும் உறைக்கலாயிற்று. அரிதாயிருந்த புஞ்களும் மறைந்தாயிற்று. ஒரு சில குதிரைகளை விட வேறு பிராணிகளுங்கூடத் தென்படவில்லை. பல சிறிய குடாக்களையும் ஒரு பெரிய குடாவையும் நாங்கள் கடக்க வேண்டி வந்தது. அன்று மாலை இரண்டு ஆறுகளைக் கடந்து சென்று, இரவைப் பாழடைந்த ஒரு சிறு குடிலில் கழித்தோம். குளிர் தாங்க முடியாதிருந்தது.

அடுத்த நாள் குறிப்பாகச் சொல்லும்படியாக எதுவும் நடைபெறவில்லை. அதே சதுப்புநிலம், அதே மாற்றமில்லாத சூழல். இரவானபோது எம் பயணத்தின் பாதித்தூரத்தைக் கடந்திருந்தோம். இரவு குறோசொல்ப்பு என்னுமிடத்தில்

தூங்கினோம்.

ஜென் 19ந் தேதி ஒரு மைல் தூரத்துக்கு - அதாவது ஜஸ்லாந்து மைல் - நாங்கள் உறைந்த ஏரிமலைக் குழம்பின் மீது நடக்க வேண்டியிருந்தது. மீண்டும் நிலம் சதுப்பாயிற்று. மேற்கு நோக்கிச் சென்று :பாஹா குடாவைக் கடந்ததும் எதிரே ஜந்து மைல் தொலைவில் ஸநெ.பெல்ஸின் இரு சிகரங்களும் முகில்களிடை தென்பட்டன.

குதிரைகள் விரைவாகவே கடந்தன. நான் மிகவும் களைத்துப் போயிருந்தேன். ஆனால் மாமாவோ முதல் நாளிலிருந்த மாதிரி அதே உற்சாகத்துடன் இருந்தார்.

20ந் தேதி சனிக்கிழமை மாலையில், கடற்கரையோரமாக இருந்த பூதீ என்ற கீராமத்தை அடைந்தோம். அங்கே ஹான்ஸின் கூலியைக் கொடுத்தார் மாமா. ஹான்ஸின் குடும்பத் தவர்களே இங்கு எங்களை உபசரித்தார்கள். அடுத்த நாள் காலை மீண்டும் புறப்பட்டோம். விரைவிலேயே ஏரிமலையின் பரந்த அடிவாரத் தை அடைந்தோம். “என் னால் வெற்றிகொள்ளப்படப் போகிற இராட்சதன் இவன்தான்” என்பது போல மாமா அதனைப் பார்த்தார்.

கடைசியில் நாலு மணிநேர நடைக்குப் பிறகு, ஸ்ராப்பியின் குருமனை வாசலில் போய் குதிரைகள் தாமாகவே நின்றன.

14. ஒரு கடைசி வாதம்

ஸ்ராப்பி ஏறத்தாழ முப்பது குடிசைகளைக் கொண்ட ஒரு ஊர். உறைந்த ஏரிமலைக் குழம்பின் மேல் அமைந்திருந்தது. ஒரு சிறிய குடாவின் எதிரே பாறைச் சுவரோன்றின் மறைவில்

அது இருந்தது. செம்மஞ்சள் நிறமான அப்பாறை இயற்கை யாகவே மிக அழகான வடிவங்களில் அமைந்திருந்தது. ஏரிமலை வாயில் நாங்கள் இறங்குவதற்கு முதலில் கடைசியாகத் தரித்த இடம் ஸ்ராப்பி.

இரவு குருமனையில் குருவானவருடன் தங்கினோம். அவர் தனது கோவிற்பற்றின் ஆண்மீக வழிகாட்டி என்பதற்கு அப்பால் வேறுபல தொழில்கள் தெரிந்தவராயும் இருந்தார். ஆனால் அவர் முரட்டுச் சுபாவும் கொண்ட ஒருவராகவும், நிறையக் குடிப்பவராயும் இருந்தார். அவர் மனைவியும் சச்சரவுக்காரி போலத் தோன்றினார்.

அந்தப் பெண், வழமையான ஜில்லாந்துப் பாணியில் பயணிகளை முத்தமிடக் கூடுமென எனக்குப்பட்டது. ஆனால் அவள் அவ்வாறுதுவும் செய்யவில்லை என்பதுடன் எம்மைத் தன் வீட்டினுள் அழைப்பதிலும் பெரும் பரிவு காட்டவில்லை. மொத் தத் தீல் இருவரும் விருந்தோம் பலில் திருப்தியானவர்களாய் இருக்கவில்லை.

இதை உணர்ந்துகொண்ட மாமா விரைவிலேயே அங்கிருந்து புறப்பட்டு சில நாட்களை மலையில் கழிக்கத் தீர்மானித்தார். எனவே ஸ்ராப்பிக்கு வந்த அடுத்தநாளே புறப்படுவதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. பொதிகளைச் சுமந்து வருவதற்கு, குதிரைகளுக்குப் பதிலாக மூன்று பேரை ஹான்ஸ் அமர்த்திக்கொண்டார். ஆனால் அவர்கள் ஏரிமலை வாய் மட்டுமே வருவதென்றும் பின்னர் திரும்பிவிட வேண்டும் என்றும் அவர்களுக்குத் தெளிவாகக் கூறப்பட்டது.

இப்போது என்மாமா தன்னால் முடிந்தளவு தூரம் ஏரிமலை வாயினுள் சென்று பார்ப்பது தம் நோக்கம் என்பதை

வழிகாட்டியிடம் கூற வேண்டியதாயிற்று.

ஹான்ஸ் வெறுமனே தலையாட்டினார். எங்கு போனாலும் ஒன்றுதான் என்பது போலிருந்தது அது. பயணத்தில் ஈடுபட்டுப் பயத்தை மறந்திருந்த என்னை இப்போது அது மீண்டும் பற்றிக் கொண்டது. என்ன செய்யலாம்? பேராசிரியர் லிடன்புறோக்குடன் வாதம் பண்ணியிருக்க வேண்டிய இடம் ஹம்பேர்க்கேயொழிய எஸ்நெ.பெல்ஸின் அடிவாரமல்ல. மற்றெல்லாப் பயங்களிலும் பெரியதொன்று என்னை மிரட்டியது. 1229க்குப் பிறகு குழுறவில்லை என்பதால் எஸ்நெ.பெல்ஸ் இனியும் குழந்தை என்று கூறிவிட முடியாது. நாங்கள் அதன் வாய்க்குள் இறங்கிய பின் அது குழுற்தொடங்கினால்?

இதை மேலும் தாங்க முடியாமல் மாமாவிடம் பேசிவிட முடிவெடுத்தேன். “அதைப் பற்றித்தான் நானும் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன்” என்றார்.

சாதாரணமாக சற்று நேர மௌனத்தின் பிறகு அவர் தொடர்ந்தார்: “ஸ்ராப்பிக்கு வந்ததிலிருந்தே அதைப் பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஏரிமலை குழுறப் போவதானால் அதற்கு முன் சில விளைவுகள் தென்படும். ஆனபடியால் நான் உள்ள வாசிகளிடமும் விசாரித்து, நிலத்தையும் ஆராய்ந்தேன். நான் உனக்கு உறுதியாகச் சொல்ல முடியும் அக்ஸல் - குழங்கல் இராது.” திடமான இந்தப் பிரகடனம் என்னைப் பேச்சிழக்கச் செய்ததுடன் வியக்கவும் வைத்தது.

“நம்பவில்லையா? என்னோடு வா!” என்றார் மாமா.

பாறைச் சுவருக்கு அப்பால் வெட்டவெளியான ஓரிடத்திற்கு வந்தோம். நிலம் முழுவதையும் பல்வேறு விதமான பாறைகள் முடியிருந்தன. ஆங்காங்கே வெள்ளைப் புகை போல

நிலத்திலிருந்து கிளம்பிக் கொண்டிருந்தது. இந்த ஆவிகள் நிலத்தின் கீழே உள்ள கொதிப்பின் உக்கிரத்தைக் காட்டுகின்றன என்று எனது பயம் மேலும் வலுப்பெற்றது. ஆனால் மாமா சொன்னார்: “இப்படி வாயுக்கள் வந்தால் ஏரிமலை குழந்தையாக இருந்தது.” எனக்கு வியப்பாக இருந்தது.

மாமா மேலும் சொன்னார்: “குழந்தை போகிறது என்றால் இந்த வெளியேற்றம் இரட்டிப்பு வேகத்தில் வந்து பிறகு நின்றேவிடும். அதாவது இந்த வெளியேற்றமெல்லாம் அதன் பின்னர் மலை வாய்டாகவே திகழும். இப்படியிருந்தால் இப்போதைக்குக் குழந்தை இல்லை என்றுதான் பொருள்.”

என்னால் ஒன்றும் பேச முடியாதிருந்தது. தன் விஞ்ஞான பூர்வமான விளக்கத்தால் என் வாயை அடைக்கச் செய்துவிட்டார் மாமா.

இரவெல்லாம், ஏரிமலைக்குள் நானிருப்பதாயும். அது குழந்தையில் ஒரு பாறைத் துண்டாக நான் வெளியே வீசப்படுவதாகவும் கனவுகண்டு உழன்றேன்.

அடுத்த நாள், ஜூன் 23. ஹான்ஸ் தன்னுடைய ஆட்களுடன் எமக்காகக் காத்திருந்தார். எல்லாப் பொதி பொட்டலங்களும் தயாராயிருந்தன. முன்னெச்சரிக்கையுள்ள மனிதரான அவர், ஒரு வாரத்திற்குப் போதுமான நீரையும் தோற்றை ஒன்றில் பிடித்து வைத்திருந்தார்.

காலை ஒன்பது மணி. குருவானவரும் அவரது உயரமான மனைவியும் கதவருகில் எமக்காகக் காத்திருந்தார்கள். விடைதர வந்திருக்கிறார்கள் என்று நினைத்தோம். ஆனால் நாங்கள் தங்கியிருந்ததற்குரிய கட்டணச்சிட்டையை நீட்டினார்கள். நாங்கள் சுவாசித்த காற்றுக்குக் கூட கட்டணம்

சேர்த்திருப்பதாகப்பட்டது. எந்தப் பேச்சுமின்றி மாமா அவற்றைச் செலுத்தினார். பூமியின் மையத்திற்குப் போகிறவன் சில டொலர்களுக்காகச் சச்சரவிட முடியாது.

சில கணங்களில் நாங்கள் ஸ்ராப்பியைவிட்டுப் புறப்பட்டோம்.

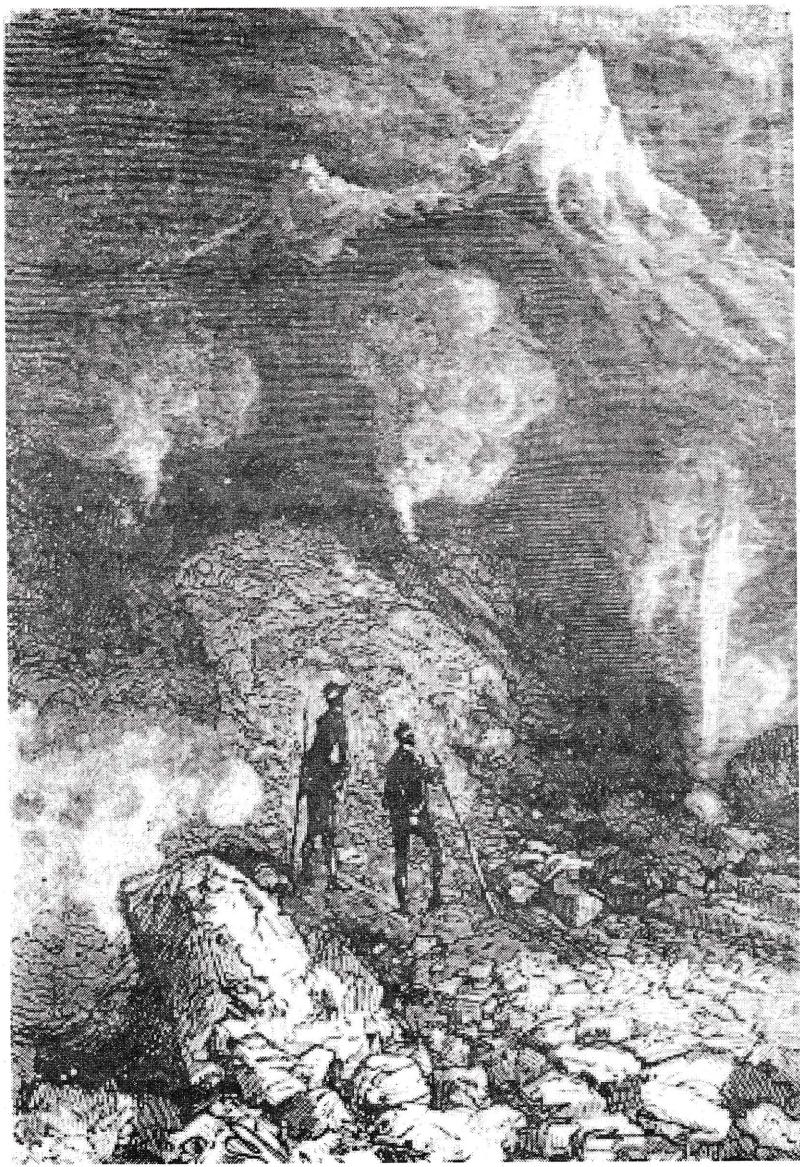
15. ஸ்ராப்பெல்லீன் சிகரம்.

ஸ்ராப்பெல்லீன் ஜயாயிரம் அடி உயரம். நாங்கள் புறப்பட்ட இடத்திலிருந்து பார்க்கும் போது அதன் இரு சிகரங்களுந் தெரியவில்லை.

ஒருவர் பின் ஒருவராக நடந்தோம். ஹான்ஸ் முன்னால் போய்க் கொண்டிருந்தார். அருகருகாக இருவர் போக முடியாத ஒடுங்கலான பாதை.

பாறைச் சுவருக்கப்பால் நிலக்கரிப் படிவு ஒன்றின் மேல் வந்தோம். முழு ஜஸ்லாந்து வாசிகளுக்கும் இன்னுமொரு நூற்றாண்டுக்கு ஏரிபொருளாகப் பயன்படுத்தப் போதுமான படிவு அங்கிருந்தது. முன்னொரு காலத்துத் தாவரங்களின் அழுகிக்கரியான மீதம்.

ஓப்பிட்டளவில் பிந்திய ஒரு காலத்தில்தான் இந்த அற்புதமான தீவு கடலின் அடியிலிருந்து வெளிக்கிளம்பியிருக்க வேண்டும். உண்மையில் என்னவென்று அறியப்படாத ஏதோ ஒரு விதத்தில் அது இன்னமும் மேலேமுந்து கொண்டுதானிருந்தது. அதற்கான காரணம் நிலத்தின் கீழ் ஏரிந்தபடியிருக்கும் தீயின் விளைவாகத்தானிருக்க முடியும். அதுதான் உண்மை ஏனெனில், ஸேர் ஹம்.ப்ரி டேவியின் தத்துவம், ஸக்நுஸ்ஸெம்மின் ஆவணம், இவற்றுடன் என் மாமாவின் கருத்துக்கள் எல்லாமே

புஸ்வாணமாகிவிடும். இந்தக் கருதுகோளானது, நிலத்தின்

இயல்பு பற்றிய அக்கறையான ஆய்வொன்றிற்கு என்னை இட்டுச் சென்றது. அத்துடன் அதன் பிறப்பிற்குக் காரணமான இயற்கை அற்புதத்தின் படிமுறை பற்றியும் என்னால் விரைவிலேயே உணர்ந்து கொள்ளவும் முடிந்தது.

வண்டல் மண்ணே இல்லாத ஜஸ்லாந்தின் தரை முழுவதுமே ஏரிமலைக் குழம்பு உறைந்ததில் உருவான கரடுமுரடான பாறைகளிலானது. அதாவது நுண்துளை கொண்ட பாறைகளும் கற்களும் சேர்ந்து திரண்ட நிலம் அது. ஏரிமலைகள் தோன்றுவதன் முன் அது வெறுமனே கரும் பாறைகளினால் அமைந்திருந்தது. மைய விசைகளின் விளைவாய்க் கடல் மட்டத்தின் மேல் மெல்லக் கிளம்பிய பாறைகள் அவை. உட்புறத் தீயின் தாக்கம் அப்போது உருவாகியிருக்கவில்லை.

பின்னர், எப்படியோ, தென்மேற்கிலிருந்து வட கிழக்காக ஒரு அகன்ற பிளவு தீவின் குறுக்கே உண்டாகி, உள்ளே உறையாதிருந்த பாறைப்பசை அப்பிளவின் வழியே மெல்லக் கசிந்து வெளிவந்திருக்கிறது. இந்த வேளையில் தான் எந்தக் குழப்பமுமின்றி அந்த அற்புதம் தானாகவே நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும்: பூமியின் உள்ளேயிருந்து வெளிவந்த பசையின் அளவு மிக அதிகமென்பதால், அது மெல்லப் பரவிப் பரந்த தட்டைகளாக அல்லது குவிந்து குன்றுகளாக ஆயிற்று. இது தான் :பெல்ஸ்பார், சியேநைற்ஸ், போ'.பிறிக்ஸ், ஆகிய பாறைவகைகள் தோன்றிய காலம்.

இந்தப் பசைப் பரவலுக்கு நன்றி கூறத்தான் வேண்டும்: ஏனெனில் தீவின் தரையின் தழிப்பு இதனால் கணிசமாக

அதிகரித்து அதன் பயனாய் தரையின் தாங்குதிறனும் கூடிற்று. தரையின் மேற்படை குளிர்ந்து காய்ந்த பின் அதனடியில் மிகப் பெரும் கணவளவு கொண்ட வாயுக்கள் வெளியேற வழியின்றிச் சேர்ந்திருக்குமென்பதை இலகுவில் கற்பளை செய்து கொள்ளலாம். இவ் வாயுக்கள் வெடித்து விசை அதிகரிக்கும் வேளையில் அவை, தடித்த மேற் படையை உந்தி உயர்த்தி நீண்ட கூம்புக் குழாய் வடிவில் துவாரங்களை உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டிய ஒரு கட்டம் தவிர்க்க முடியாமல் வரும். மேற்படைகளின் இந்தப் பொருமலால் ஏரிமலையும், அதன் உச்சியில் உருவாகும் துவாரத்தால் ஏரிமலையின் வாயும் தோன்றுகின்றன.

போகப்போகப் பாதை கடினமாகிக்கொண்டே வந்தது. நிலம் உயர்ந்து கொண்டே போனது. இடையில் எதிர்ப்பட்ட பிளவுகளைக் கவனமாகத் தாண்ட வேண்டியிருந்தது. ஏதோ சமதளத் தில் நடப்பது போல வலு சுலபமாக நடந்துகொண்டிருந்தார் ஹான்ஸ். இருந்திருந்துவிட்டு பாறைமறைவுகளில் காணாமல் போய்விடுவார். சீழ்க்கையொலி அவர் இருக்கும் இடத்தைச் சொல்லும். பின்தொடர்வோம். சிற்சில இடங்களில் கற்களைப் பொறுக்கி குறிப்பிட்ட வடிவங்களில் அடுக்கிவிட்டு வந்தார், திரும்பும் போது வழியைக் கண்டுகொள்வதற்கான ஏற்பாடு. புத்திசாலித் தனமான வேலைதான் என்றாலும், இனி நடக்கப் போகிறவை இதனைப் பயன்றதாக்கிவிடக்கூடும்.

களைக்க வைத்த மூன்று மணி நேர நடைக்குப் பிறகு மலையின் அடியை அடைந்தோம். அங்கே நின்று காலை உணவை முடித்தோம். மாமா உடனே புறப்பட அவசரப்பட்டாலும்

இய்வுக்கென்று ஒரு மணிநேரம் நிறுத்தினார் ஹான்ஸ்.

ஸ்நெ. : பெல்ஸின் சரிவுகளில் ஏறத்தொடங்கினோம். பணிமுடிய அதன் சிகரம் மிக அண்மையிலிருப்பது போலத் தோற்றுங்காட்டியது. என்றாலும் அதை அடையப் பல மணி நேரம் தேவைப்பட்டது. மண்ணாலோ புல்லாலோ பற்றியிருந்திராத கற்கள், மிக வேகத்தில் வீழ்ந்து கொண்டிருந்தன. சில இடங்களில் சரிவு மிக அதிகமாக இருந்தது.

என் மாமா எனக்கு மிக அருகிலேயே எப்போதுமிருந்தார். என்னைத் தன் பார்வையிலேயே வைத்துக்கொண்டார். அவ்வப் போது அவர் கரங்கள் எனக்கு உதவியும் செய்தன.

ஒரு மணி நேரக் கடினமான ஏற்றுத்தின் பிறகு, படிக்கட்டுப் போல ஒன்று எழுமுன் தென்பட்டது. இயற்கையான பாறைப்படிவு அது, ஏறுவதற்கு எமக்கு உதவியாயிருந்தது. மாலை ஏழுமணிக்கு இந்தப்படிக்கட்டின் இரண்டாயிரம் படிகளை ஏறியிருந்தோம். அந்த இடம் மலையின் தளம் போலிருந்தது.

அந்த இடத்திலிருந்து கீழே மூவாயிரத்து இருநாறு அடிகளில் கடல் தெரிந்தது. கடுங்குளிராக இருந்தது. காற்றும் வேகமாய் அடித்தது. நான் களைத்துப்போயிருந்தேன். மேலே இன்னமும் ஏற அவசரப்பட்டாலும் என் கால்கள் தளர்ந்து விட்டதை அறிந்துகொண்ட மாமா அங்கே தங்க யோசித்தார். ஆனால் ஹான்ஸ் மறுதலித்தார், “கற்கூழல்” என்றார். உடைந்த கற்துண்டுகள், மணல், தூசு என்று எல்லாம் சுழன்றெழுந்து ஒரு தூண் போல் நகர்ந்து நெருங்கிக் கொண்டிருந்தன. அந்தச் சுழலில் அகப்பட்டால் அவ்வளவுதான்.

“அவசரம், கெதியாக வாருங்களா;” ஹான்ஸ் கத்தினார். முடிந்தளவு விரைவாக அவரைத் தொடர்ந்தோம். குறுக்கு

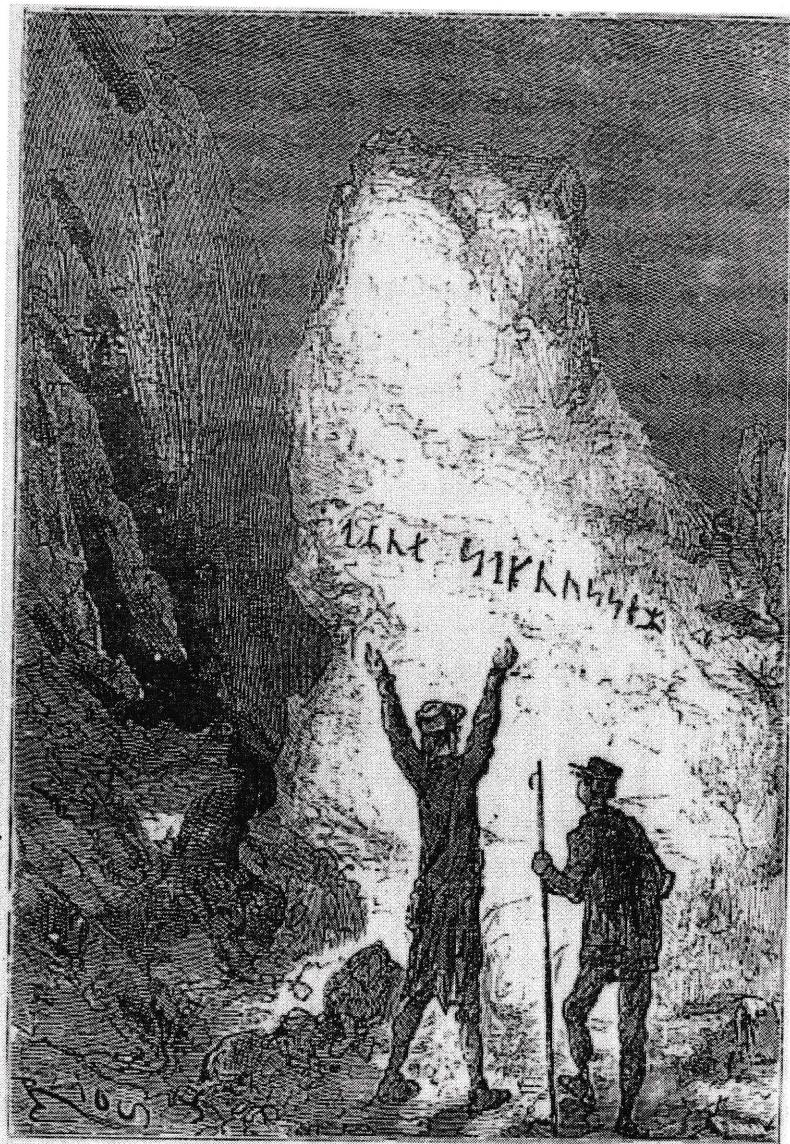
வழியாக ஊடறுத்துப் போனார். கற்கூழி மோதிய போது மலையில் அதிர்வு தெரிந்தது. ஆனால் நல்ல காலமாக நாங்கள் அடுத்த பக்கம் போய்விட்டிருந்தோம். ஹான்ஸின் எச்சரிக்கை மட்டும் இல்லாதிருந்தால், கற்கூழியில் அகப்பட்ட எங்கள் உடல் கள் நசுக்கப்பட்டுக் கீழே வீசப்பட்டிருக்கும்.

என்றாலும் இந்த இடத்தில் தங்குவதும் புத்திசாலித் தனமில்லை என ஹான்ஸ் கருதினார். எனவே தரிக்காது பயணத் தைத் தொடர்ந்தோம். வளைந்து நெளிந்து போன பாதையில் மீதமிருந்த 1,500 அடி உயரத்தையும் ஏறுவதற்கு குறைந்தது ஏழு மைல் நடக்க வேண்டியிருந்தது. என்னால் அதற்கு மேலும் தாக்குப்பிடிக்க முடியாதிருந்தது, குளிராலும் பசியாலும் களைத்துப் போயிருந்தேன்.

எப்படியோ, கடைசியில் இரவு பதினொரு மணிக்கு எஸ்நெ.பெல்ஸின் சிகரத்தை அடைந்தோம். இருட்டாயிருந்தது. என்றாலும் ஏரிமலை வாயில் புகுவதற்கு முன் அடிவானில் நள்ளிரவுச் சூரியன் ஒளிர்ந்தபடி இருப்பதைக் கண்டேன் என் காலடியில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த தீவில் தன் வெளிறிய ஒளிக்கத்திருக்களை அவன் பாய்ச்சிக் கொண்டிருப்பதை என்னால் காண முடிந்தது.

16. ஏரிமலை வாயினுள்

விரைவாக இரவு உணவை முடித்துக்கொண்டு படுத்தோம். கடல் மட்டத்திலிருந்து ஜயாயிரம் அடி உயரத்திலிருந்த அந்த இடத்தில் வசதியாக இல்லாவிட்டாலும் என்னால் நன்றாகத் தூங்க முடிந்தது. பல நாட்களின் பிறகு அப்படி ஒரு நல்ல தாக்கம், கனவுகள் கூட வரவில்லை.

Regarde! me dit le professeur. (Page 83.)

அடுத்த நாள் எழுந்த போது அரைவாசி உறைந்து போயிருந்தோம். ஆனால் சூரியன் வலு பிரகாசமாயிருந்தது. என்கருங்கல் படுக்கையை விட்டெழுந்து வெளியே வந்தேன்.

ஸ்ரீ.பெல்ஸின் தென்புறச் சிகரத்தில் நின்று கொண்டிருந்தேன். அங்கிருந்து தீவின் பெரும்பகுதியைப் பார்க்க முடிந்தது. பள்ளத்தாக்குகளும், பாறைச் சரிவுகளும், வாவி களும், ஆறுகளும், ஓடைகளுமாய்க் கீழே தெரிந்தன. என் வலது புறம் கணக்கற்ற சிகரங்களும், பனிப்பாறைப் படிவுகளுமாய்க் கிருந்தன. மேற்கே சமுத்திரம் படர்ந்து கிடந்தது. எங்கே நிலம் முடிந்து கடல் தொடங்கிற்று என்று தெரியாமல் இணைந்திருந்தன.

குழல் தந்த பரவசத்தில் என்னை இழுந்து நின்று கொண்டிருந்தேன். நான் யார், எங்கே நின்று கொண்டிருக்கிறேன் என்பது கூட மறந்துவிட்டேன். மாமாவும், ஹான்கம் அருகில் வந்த பிறகுதான் சுயநினைவடைந்தேன்.

மேற்குக் கடலின் நடுவே மங்கலாகத் தெரிந்த ஒன்றைச் சுட்டினார் மாமா.

“கிறீன்லாந்து”

“கிறீன்லாந்தா?” என வியந்தேன்.

“ஓம், அதிலிருந்து ஒரு நாறு மைல் தூரத்தில் தான் இருக்கிறோம்,” என்ற அவர் பிறகு, “இப்போது நாங்கள் நிற்கிற சிகரத்தின் பெயர் என்னவென்று ஹான்ஸ் சொல்லுவார்” என்றார். “ஸ்கார்த்தானிஸ்” என்றார் ஹான்ஸ்.

வெற்றிகரமான ஒரு புன்னகையுடன் என்னை நோக்கினார், மாமா. “இனி, ஏரிமலை வாய்க்குத்தான்!” என்று கூவினார்.

ஸ்ரீ.பெல்ஸ் ஏரிமலையின் வாய், தலைக்மூயக்

கவிழ்த்த ஒரு கூம்பு வடிவத்தில், ஏறத்தாழ ஒரு மைல் விட்டத்துடனிருந்தது. அதன் ஆழம் கிட்டத்தட்ட இரண்டாயிரம் அடி இருக்கலாமென நான் கணக்கிட்டேன். இப்படியான கனஅளவு கொண்ட ஒரு இடம் இடிகளாலும், தீப்பிழம்புகளாலும் நிரம்பும் போது அதன் நிலைமை எவ்வாறு இருக்குமென்பதை ஒருவர் ஊகித்துக் கொள்ளலாம். புனல் வடிவான இந்த அமைப்பின் அடிப்புறம் ஐந்நாறு அடி சுற்றளவுக்கு மேலிராது. புனல் வடிவில் மெல்லிய சரிவு, கீழே இறங்குவதை இலகுவாக்கக் கூடியது. பழங்காலத்துத் துப்பாக்கி ஒன்று பிரம்மாண்டமான புனல் வடிவில் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றிற்று. அந்த ஒப்பீடு, அச்சம் மிகத் தருவதாக இருந்தது.

ஹான்ஸ் அலட்சியமாக முன்னால் நடந்து போனார். பேச்சின்றி அவரைத் தொடர்ந்தேன். இறங்குவதைச் சுலபமாக்குவதற்காக நீள்வளைய வடிவில் ஹான்ஸ் போனார். பொருமிய பாறைகளின் மேல் நாம் நடக்க வேண்டியிருந்தது. அப்படிப் போகும் போது அவற்றில் சில கழன்று பாதாளத்தை நோக்கி உருண்டன. விழுந்துருண்ட போது எழுந்த சத்தம் விசித்திரமான எதிரொலிகளை உருவாக்கியது.

தலைகீழ்க் கூம்பின் சில இடங்களில் பனிப் பாறைகளும் இருந்தன. அவற்றைக் கடக்கையில் தம் கையிலிருந்த இரும்புத் தடியால் தட்டிப் பார்த்தபடி ஹான்ஸ் எச்சரிக்கையாக முன்னால் நடந்தார். சந்தேகமான சில இடங்களில் ஒரு நீள்க்கயிற்றில் எல் லோரும் பினைத் துக்க கொண் டோம். இது ஒரு முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கை என்றாலும் எல்லா ஆபத்துக்களையும் இது களைந்துவிடவில்லை.

மத்தியானம், ஏரிமலைவாயின் அடிப் புறத்திற்கு வந்து

சேர்ந்தோம். அண்ணாந்து பார்த்தபோது தலைகீழ் கூம்பின் வாய் வழியாக வட்டவடிவமான வானம் தெரிந்தது.

வாயின் அடியில் புகைபோக்கிகள் போல மூன்று பெருந் துவாரங்கள் இருந்தன. ஒவ்வொன்றும் நூற்றி விட்டம் வரும். குழந்தை காலங்களில் அடியிலிருந்து குழம்பும் புகையும் கக்குகிற அவை இப்போது வெறுமனே ஆவெனைத் திறந்து கிடந்தன. பேராசிரியர் ஒவ்வொரு புகைபோக்கியாக ஓடியோடு ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தவர், இருந்தாற் போலக் கத்தினார். அவர் கால் வழுகி விழுந்துவிட்டாரென நினைத்தேன். ஆனால் அவர் கைகளை உயர்த்தியவாறு நின்று கொண்டிருந்தார். “அக்ஸல், அக்ஸல்! இங்கே வா!”

அவரருகில் ஓடிப் போனேன்.

“இங்கே பார்!”

அவரளவுக்கு மகிழ்ச்சி வரவில்லை என்றாலும், அதிசயமாகத்தான் இருந்தது, அங்கே ஒரு கல்லில் நூனிக் வரிவடிவங்களில், கால நகர்வில் ஓரளவு தெளிவற்றுப்போன அந்த நாசமாய்ப் போன பெயர் தெரிந்தது:

118 பாடங்கள்

“ஆர்னே ஸக்நுஸ்ஸெம்!” மாமா கவினார். “இனியும் உனக்குச் சந்தேகமா?”

நான் பதில் பேசவில்லை. இந்தச் சான்றைக் கண்டதிகைப்பில் முழ்கியவனாய் என் இடத்திற்குத் திரும்பினேன். எவ்வளவு நேரம் அவ்வாறிருந்தேன் என்று தெரியாது.

மீண்டும் நான் தலையை நிமிர்த்திய போது மாமாவும்

ஹான்கம் வாயின் அடியிலிருந்தார்கள். மற்ற மூவரும் போய்விட்டிருந்தார்கள். அவர்கள் இப்போது ஸ்ராப்பியை நோக்கி ஸ்நே.:.பெல்ஸால் இறங்கிக் கொண்டிருப்பார்கள். ஹான்ஸ் கற்படுக்கையொன்றில் படுத்திருந்தார். மாமா, கூட்டில் அடைபட்ட ஒரு மிருகம் போல அடியைச் சுற்றி நடந்து கொண்டிருந்தார். எனக்கு எழும்ப மனமோ சக்தியோ இல்லாதிருந்தது. அப்படியே மெல்லத்தூங்கலானேன். அவ்வாறுதான் ஏரிமலை வாயினுள்ளே எமது முதலாவது இரவு கழிந்தது.

அடுத்த நாள் விடிந்த போது வானம் சாம்பல் பூத்த முகில்களால் கவிந்து மூடப்பட்டிருப்பது ஏரிமலைவாயினாடாகத் தெரிந்தது. மாமா கோபத்தில் துள்ளிக் கொண்டிருந்தார். என் மனதில் மீண்டும் நம்பிக்கை துளிர்விட்டது. காரணம் இதுதான். அடியிலுள்ள மூன்று துவாரங்களில் ஒன்றின் வழியாகத்தான் ஸக்ஞுஸ்ஸெம் போயிருக்க வேண்டும். அது எதுவென்று தெரிந்து கொள்வதற்கு ஸ்கார்த்தாறிலின் நிழல் அதில் விழ வேண்டும். சூரியன் மறைந்து போயிருந்தது. இன்று ஜான் 25. இப்படியே இன்னும் ஆறு நாட்கள் மந்தாரம் போட்டபடியிருந்தால், அவ்வளவு தான். பிறகு இன்னும் ஒரு வருடம் காத்திருக்க வேண்டும்.

அந்த நாள் அப்படியே போனது. பேராசிரியரின் கையாலாகாத கோபத்தை விளக்குவதில் பயனில்லை. ஹான்ஸ் பேசாமல் படுத்திருந்தார். நாங்கள் எதற்காகக் காத்திருக்கிறோம் என்பது கூட அவருக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. மாமா என்னுடனும் பேசாமல் வானத்தையே பார்த்தபடியிருந்தார்.

26ந் திகதியும் எந்த மாற்றமுமில்லை. நாள் முழுதும் ஆலங்கட்டி மழை பெய்தது. ஏரிமலைக் குழம்புக் கட்டிகளால் ஹான்ஸ் ஒரு குடிசை கட்டினார். தலைகீழ்க் கூம்பின் பக்கங்க

ளெல்லாம் வடிந்த எண்ணற்ற சிறிய நீர்வீழ்ச்சிகளைப் பார்ப்பது எனக்கு ஒரு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. அவற்றின் ஒலி யெல்லாம் ஒவ்வொரு கல்லாலும் பெருக்கப்பட்டுக் காதடைக்கும் பேரோசையாய் ஆனது.

என் மாமாவால் அதற்கு மேலும் தாங்கிக்கொள்ள இயலவில்லை என்றாலும் அவரின் இந்த அந்தரத்திற்கும் நீர்வு இருக்கவே செய்தது. அடுத்தநாளும் வானம் மேகமுட்டத்துடன் தான் இருந்தாலும் 28ந் தேதி, அதாவது மாதம் முடிய இன்னும் இரண்டே நாட்கள்தான் இருக்கும் போது, காலநிலையில் மாற்றங் தெண்பட்டது.

குரிய ஒளி ஏரிமலைவாயினுள் விழ ஆரம்பித்தது. ஒவ்வொரு குன்றும், பாறையும், கல்லும் தத்தம் நிழலை வீழ்த் தின. அவற்றிடை ஸ்கார்த்தாறிலின் நிழல் கூரமுனையான்று போலிருந்தது. குரியன் சுழல, நிழலும் சுழல, மாமாவும் சுழன்று கொண்டிருந்தார்.

மதியவேளையில், சுற்றே சிறிய பொழுதுக்கு அதன் நிழல், நடுவிலிருந்த துவாரத்தின் ஓரத்தில் விழுந்தது. “அதுதான்!” என்று கத்தினார் பேராசிரியர்.

நான் ஹான்ஸைப் பார்த்தேன்.

“புறப்படுவோம்!” என்றார், மாமா.

அப்போது ஒரு மணி தாண்டிப் பதின்மூன்று நிமிஷம்.

17. உண்மையான பயணந் தொடாங்குகிறது

நாம் இறங்க வேண்டியிருந்த அந்த எல்லையில்லாத பாதாளக் குழியை நான் அதுவரை பார்க்கவுமில்லை. ஆனால் அதற்கான வேளை வந்துவிட்டது. ஒன்றில் நான் முழுமூச்சுடன்

இந்த வேலையில் இறங்க வேண்டும், அல்லது பங்குபற்ற மறுக்க வேண்டும். ஆனால் வழிகாட்டியின் முன்னால் அவ்வாறு செய்ய வெட்கமாக இருந்தது. ஹான்ஸ் இந்தப் பயணத்தை வெகு இயல்பாக, வலு சாதாரணமாக ஒப்புக் கொண்டிருந்தார். அவரி லும் பார்க்கத் துணிவற்றவனாக இருக்கிறேனே என்ற எண்ணம் என்னை முகஞ்சிவக்க வைத்தது. என் அழகிய குறோய்ப்பனின் நினைவும் வந்தது. அந்த நடுத் துவாரத்தை நோக்கி நடந்தேன். நீட்டிக்கொண்டிருந்த ஒரு பாறையைப் பிடித்தவாறு உள்ளே எட்டிப்பார்த்தேன். மயிர்க்கூச்செறிந்தது. தலையைச் சுற்றிக்கொண்டு வந்தபோது ஒரு கரம் என்னைப் பற்றியது, ஹான்ஸ்.

என்றாலும் அந்தக் குறுகிய வேளைக்குள் துவாரத்தை நன்கு பார்த்துவிட்டேன். அதன் சுவர்கள் சொங்குத்தாக இருந்தன. அவற்றில் நீட்டிக்கொண்டிருந்த எண்ணற்ற கற்கள் நாங்கள் இறங்குவதற்கு உதவும். என்றாலும் எதைப் பிடித்தபடி இறங்குவது? கயிற்றைக் கட்டிவிட்டு இறங்கினால், இறங்கியதும் அதைக் கழற்றுவது எப்படி?

இதற்கு ஒரு கலபமான தீர்வை மாமா கண்டுபிடித்தார். கயிற்றை இரண்டு பட்டாக மடித்து மாட்டிவிட்டு அந்த அளவிற்கு இறங்குவது, பிறகு கயிற்றை ஒரு முனையில் பிடித்திமுத்துக் கழற்றிவிட்டு மீண்டும் அங்கிருந்து கீழே தொடர்வது. இப்படியே முடிவுவரை போவது. 400 அடிக் கயிற்றில் இப்படி ஒரு முறையில் 200 அடி இறங்க முடியும்.

உடையக் கூடிய சாமான்களை மூன்று பொதிகளாக்கி, ஆளுக்கு ஒவ்வொன்றாக முதுகில் கட்டிக்கொண்டு இறங்கு வதென முடிவு செய்தோம்.

உடூப்புகளையும், கயிறுகளையும், ஏணிகளையும் ஒரே

பெரிய கட்டாகக் கட்டச்செய்து கீழே போட்டு விடும்படி ஹான்ஸிடம் சொன்னார், மாமா. காற்றில் இரைந்தபடி வீழ்ந்த பொதி கண்ணிலிருந்து மறைந்ததும், “இனி நாம் இறங்குவோம்” என்றார் மாமா.

முதலில் ஹான்ஸ், பிறகு மாமா, பிறகு நான், என்று இறங்கத் தொடங்கினோம். எங்கோ கழன்று வீழும் கற்கள் அதலபாதாளத்தில் மோதிக்கிளப்பும் ஒசைகளை விட எங்கும் ஒரே நிசப்தமாக இருந்தது. நான் கயிற்றைப் பிடித்தபடி வழுகி னேன். மூவரின் பாரத்தைக் கயிறு தாங்குமோ என்று சந்தேகமா கவும் இருந்தது.

தன் கால்களின் கீழிருந்த கற்கள் ஆடும் போது, “கவனம்” என்றார் ஹான்ஸ்.

இருநூற்று இறங்க அரை மணி நேரம் ஆனது. பெருங் கல்லொன்றில் நின்றபடி கயிற்றை இழுத்து மறுபடியும் மாட்டிவிட்டு மீண்டும் இறங்கத் தொடங்கினோம். மாமா, பாறை களை நன்கு அவதானித்தபடியே வந்தார்.

ஒரிடத்தில் நின்ற போது அவர், “கீழே போகக் போக எனக்கு நம்பிக்கை கூடுகிறது. டேவியின் கொள்கை சரியென்ப தையே இந்தப் பாறைப் படிவுகள் காட்டுகின்றன” என்றார்.

மூன்று மணித்தியாலங்களின் பின்னும் துவாரத்தின் அடித்தளம் தென்படுவதாய் இல்லை. அண்ணாந்து பாரத்தால் அதன் வாய் மிகச் சிறியதாய்த் தெரிந்தது. துவாரத்தின் சுவர்கள் மெல்லச் சரியத் தொடங்கியதால் அவை ஒன்றையொன்று அண்மிக்கலாயின. படிப்படியாக இருஞும் கூடிற்று.

என்றாலும் நாங்கள் இன்னும் இறங்கிக்கொண்டே இருந்தோம். வீழ்கின்ற கற்கள் கிளப்புகிற ஒசையின்

மாற்றத்தைக் கொண்டு விரைவிலேயே நிலத்தின் அடியை நாங்கள் அடைந்துவிடுவோமென நான் ஊகித்தேன்.

இதுவரையில் பதினான்கு முறைகள் கயிற்றை மாற்றி மாட்டி இறங்கியிருந்தோம். ஒரு இறக்கத்திற்கு அரை மணி நேரம் பிடித்தது. அப்படியானால் ஏழு மணித்தியாலம். ஒவ்வொன்றின் இடையிலும் கால் மணிநேர ஓய்வு எடுத்திருந்தோம். அப்படியானால் எல்லாமாகப் $10\frac{1}{2}$ மணி நேரம். ஒரு மணிக்குத் தெடங்கினோம் என்பதால் இப்போது 11 மணியாயிருக்க வேண்டும். ஆழத்தைப் பார்த்தால் 2,800 அடி வரும்.

அப்போது ஹான்ஸ் கத்தினார்: “நில்லுங்கள்!”

மாமாவின் தலையில் என் கால்களால் இடித்து விடாமல் சட்டென நின்றேன்.

“துவாரத்திற்கு வந்துவிட்டோம்!” என்றார், மாமா.

“இங்கிருந்து இனி எங்கே?” அவரருகில் குதித்தபடி கேட்டேன்.

“வலப்பக்கம் சுரங்கம் போல ஒன்று போவது தெரிகிறது. என்றாலும் அதை நாளைக்குப் பார்க்கலாம். இப்போது சாப்பிட்டு விட்டுத் தூங்குவோம்” என்றார் அவர்.

இன்னும் முழுதாக இருளாகவில்லை. சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுத்தோம். மேலே, ராட்சத் தொலை நோக்கி போலத் தென்பட்ட அந்த 3,000 அடிக் குழாயின் தொங்கலில் பிரகாசமான ஒரு ஒளிப்புள்ளி தெரிந்தது. இன்னும் மின்னத் தொடங்காத ஒரு நட்சத்திரம் அது. என் கணக்குப்படி பெருங்கலப்பை மண்டலத்தின் ஒரு நட்சத்திரமாக இருக்க வேண்டுமென்று பட்டது.

அப்படியே ஆழந்து தூங்கிப்போனேன்.

18. கடல் மட்டத்திற்குப் பத்தாயிரம் அடி கீழே

காலை எட்டு மணிக்கு, பகல் வெளிச்சத்தின் ஒரு ஒளிக் கதிர் எங்களை எழுப்பிற்று. உறைந்த குழம்புச் சுவர்களின் எண்ணற்ற இடங்கள் பொறிப்பொறியாய் மின்னின.

“எப்படி, அக்ஸல், இந்த இடம்? வண்டில் சத்தம், வியாபாரிகளின் குரல், படகுக்காரனின் கூப்பாடு இதெல்லாம் இல்லாமல் இப்படி அமைதியாய் எங்கள் வீட்டில் தூங்க முடிந்திருக்கிறதா?” என்று கேட்டார்.

“இந்த அமைதி பயங்கரமாயிருக்கிறது” என்றேன்.

“இப்போதே இப்படியென்றால்? இப்போதுதான் பூமியின் குடலுக்குள் ஒரு அங்குலம் போயிருக்கிறோம்.”

“என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

“கிட்டத்தட்டக் கடல் மட்டத்தில் இருக்கிறோம்”.

“உண்மையாகவா?”

“பாரமானியைப் பார்.”

உண்மைதான், அது 29 அங்குலத்திலேயே நின்றிருந்தது.

“இனி, கீழே போகப்போக அழுக்கம் கூட எங்களுக்குக் கண்டமாயிராதா?”

“இல்லை, மெதுவாக இறங்குவோம். அதோடு, எங்கள் நுரையீரல்களும் அந்தக் கூடிய அடர்த்திக்குத் தம்மைப் பழக்கப் படுத்திக்கொள்ளும்”.

நாங்கள் முதல் நாள் கீழே தள்ளிவிட்ட முட்டையை எடுத்து வந்தார் ஹான்ஸ். சாப்பிட்டோம். பிஸ்கற்றுகளும், இறைச்சியும் பிறகு ஜின்னோடு கலந்த தண்ணீரும்.

அது முடிந்ததும், மாமா தனது உபகரணங்களை எடுத்து

அவற்றின் வாசிப்புக்களைக் குறித்துக்கொண்டார்:

திங்கள், ஜூன் 29

நேரமானி	:	8.17 மு.ப.
பாரமானி	:	29 அங்குலம் 7 வரி
வெப்பமானி	:	6° C
திசை	:	கி.தெ.கி.

இந்தக் கடைசி வாசிப்பு, மாமா நேற்றுக் காட்டிய சுரங்கத்தின் திசையைச் சுட்டியது.

“அக்ஸல், இப்போதுதான் நாங்கள் மெய்யாகவே பூமியின் குடலுக்குள் இறங்கத் தொடங்குகிறோம்” என்ற மாமா, தம் ‘ஹம்கோர்.ப்’ சுருள் மின் விளக்கை ஏற்றினார். இலகுவில் பற்ற விவிடக்கூடிய சுரங்க வாயுக்களின் நடுவிலும் பாதுகாப்பாக எரியக்கூடிய விளக்கு அது.

“போவோம்!” மாமா கூறினார். அவரவர் பொதிகளைத் தூக்கிக்கொண்டோம். மாமா முன்னால், அடுத்து ஹான்ஸ், கடைசியில் நான். இருண்ட அந்தச் சுரங்கத்தினுள் நுழையும் போது தலையை உயர்த்தி, அந்த நீண்ட குழாய் வழியாக இனிமேல் நான் காண முடியாத அந்த ஜஸ்லாந்து வானைக் கடைசி முறையாக ஒரு தரம் பார்த்துக்கொண்டேன்.

1229ம் ஆண்டுக் குழுவின் உறைந்த குழம்பு கவர்களில் ஒட்டிக்கொண்டு விளக்கின் வெளிச்சத்தைப் பன்மடங்கு பிரகாசமாக்கிற்று. சுரங்கவழி கிட்டத்தட்ட 45 பாகை சரிவிலிருந்ததால் நடப்பது சிரமமாக இருந்தது. என்றாலும் இடைக் கிடையிருந்த மேடுகளும் கற்களும் படிகள் போல் அமைந்தன. எங்களின் பெரிய மூட்டை முன்னால் ஒரு கயிற்று முனையில்

உருண்டு போய்க்கொண்டிருந்தது. மேலுங்கீழும், பக்கவாட்டி வுமிருந்த பல்வேறு விதமான பாறைகளும் கற்களும் என்னைக் கவர்ந்தன. “அற்புதம்!” என்றேன், என்னை அறியாமலேயே.

“அப்ப, அக்ஸல், நீ கூட இவற்றை ரசிக்கத் தொடங்கி விட்டாய்!” என்ற மாமா, “இதிலும் அற்புதமானவை, இனி வரும் பார்!” என்றார்.

விரைந்து போனோம், என்றாலும் வெப்பநிலை அதிகம் மாறவில்லை. புறப்பட்டு இரண்டு மணித்தியாலத்திற்குப் பின்னும் வெப்பம் நாலு பாகை மட்டுமே கூடியிருந்தது. இது டேவியின் கொள்கையை உறுதிப்படுத்துவது போலிருந்தது.

இரவு எட்டு மணிக்குப் பிறகு ஓரிடத்தில் நின்றோம். அது ஒரு குகை போல இருந்தாலும் மெல்லிய காற்று வீசியது. எந்தப் பவன் வேறுபாடு இந்தக் காற்றினை உருவாக்கியிருக்கும் என்பதை அப்போது ஆராய நான் முற்படவில்லை. பசியும் களைப்பும் என்னை அதற்கு விடவில்லை. “நிற்போம்” என்ற மாமாவின் குரல் சங்கீதம் போலக் காதில் விழுந்தது. உட்கார்ந்து சாப்பிட்டோம்.

ஒரு வியம் என்னைக் கவலைக்குள்ளாக்கியிருந்தது: நாம் கொண்டுவெந்திருந்த தண்ணீரில் பாதி தீர்ந்துவிட்டது. இன்னுமிருப்பது ஜந்து நாட்களுக்குத்தான் போதும். மாமாவிடம் சொன்னேன். “இந்த இடத்தில் இந்த உறைந்த குழம்பினாடாக எப்படி ஊற்று வரும்? இன்னுந் தள்ளிப் போனால் எமது தேவைக்கு அதிகமாகவே கிடைக்கும், பார்!”

பல்வேறு கணக்குகளைப் போட்டுப் பார்த்து, நாங்கள் 1,125 அடிகள் கீழே இறங்கியிருப்பதாக நான் சொன்னேன். ஆனால், பேராசிரியரோ, தமது கணக்கின் மூலம் நாம் கடல்

மட்டத்தின் கீழே பத்தாயிரம் அடிகள் வந்திருப்பதை நிறுவினார். அது சரியாகவே பட்டது, ஏனெனில் 81 பாகையிருக்க வேண்டிய வெப்பநிலை ஆக 15° தான் இருந்தது. இது என்னைக் கடுமையாக யோசிக்க வைத்தது.

19. மீண்டும் மேலே

அடுத்த நாட் காலை மீண்டும் இறங்கத் தொடங்கினோம். ஜூன் 30, காலை 6 மணி.

குழம்பு உறைந்திருந்த சரங்கத்தின் ஊடாகவே சென்று கொண்டிருந்தோம். ஓரிடத்தில் ஹானஸ் நின்றார். நேரம் 12.17.

“ஆ!” என மாமா அதிசயித்தார். “புகைக் குழாயின் முடிவுக்கு வந்துவிட்டோம்!”

எங்கள் முன்னால் இரண்டு பாதைகள் தெரிந்தன. இரண்டும் இருட்டாய், ஒடுங்கியிருந்தன. எந்த வழியில் போவது? தீர்மானிப்பது பிரச்சனை ஆனது.

மாமா தயங்கவில்லை. கிழக்குப் புற சரங்கத்தைக் காட்டினார். மூவரும் அதில் நுழைந்தோம். தயங்கியிருந்தால் முடிவே இருந்திராது. எங்கள் தெரிவுக்கு உதவி எதுவும் இருந்திராது. அதிர்ட்த்தை நம்ப வேண்டியதாயிற்று.

இந்தப் பாதையின் சரிவு குறைவாயிருந்ததுடன் அதன் குறுக்களவும் இடத்திற்கிடம் மிகவும் மாறுபட்டது. சில இடங்களில் குனிந்தும் ஊர்ந்தும் கூடச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. வெப்பநிலை தாங்கக்கூடிய அளவிலேயே இன்னமும் இருந்தது. ஸ்ரீனா: பெல்ஸ் கக்கிய குழம்பு இந்தப் பாதையால் வந்த போது எப்படியிருந்திருக்கும் என்ற எண்ணமும், இப்போது அப்படி நேரந்தால் என்ற பயமும் ஒன்றாக ஏற்பட்டன. மாமாவிடம் என்

பயத்தைச் சொல்லவில்லை. சொன்னாலும் புரிந்து கொண்டிருக்கமாட்டார். அவருடைய ஒரே எண்ணம் தொடர்ந்து தொடர்ந்து போய்க் கொண்டிருப்பதாகவே இருந்தது.

மாலை ஆறு மணிக்கு தெற்காக ஜந்து மைல்கள் சென்றிருந்தாலும் கால்மைல் ஆழமே போயிருந்தோம். மாமா ஓய்வெடுக்கத் தீர்மானித்தார். சாப்பிட்டுவிட்டுப்படுத்தோம். பயப்படுவதற்கு எதுவுமே இருக்கவில்லை, குளிரோ, மிருகங்களோ, வேண்டாதவர்களோ, எந்தப் பயமுமில்லாத முழுப் பாதுகாப்பு.

அடுத்த நாட்காலை புத்துணர்சியுடன் விழித்து உற்சாகமாகப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தோம். அதே குழம்பு உறைந்த பாதைதான். கீழே சரிவுதற்குப் பதில் அது கிடையாகச் சென்று சற்று மேலேறுவதாக எனக்குத் தோன்றிற்று. பத்து மணி மட்டில் இந்த ஏற்றுத்தைத் தெளிவாகவே உனர் முடிந்ததுடன், நான் களைத்துப்போய் மெதுவாகச் செல்ல வேண்டியுமாயிற்று.

“என்ன சங்கதி, அக்ஸல்?” என்றார் மாமா.

“களைத்துப்போனேன்.” பாதை மேலே போகிற வியத்தைச் சொன்னேன். “இப்படியே போனால் மீண்டும் ஜஸ்லாந்தின் தரைக்கு வர வேண்டியதுதான்.”

பேராசிரியர் அதை மறுதலிப்பவர் போலத் தலையை ஆட்டிவிட்டு மேலே தொடர்ந்து நடக்குமாறு சைகை செய்தார். எப்படியோ நான் எனது பொதியையும் காவிக்கொண்டு மாமாவின் பின்னால் போன ஹான்ஸைத் தொடர்ந்தேன். நான் பின்தங்கிவிடக் கூடாதே என்றும், அவர்களைப் பார்வையினின்று தவறவிட்டுவிடக் கூடாதேயென்றும் கவலைப்பட்டேன். இந்தக் குழப்பமான பாதையில் என் வழியைத் தவறவிட்டுவிட்டால் என்ற

என்னம் என்னை நடுங்க வைத்தது.

இந்த மேல் நோக்கிச் செல்கிற பாதை என்னைப் பூமியின் பரப்பை நோக்கிக் கொண்டுசெல்கிறது என்ற என்னம் ஆறுதல் அளித்தது. வைத்த ஒவ்வொரு அடியும் நம்பிக்கை தந்தது. குறோய்ப்பனை மீண்டும் காணப்போகிறேன் என மகிழ்வுற்றேன்.

மத்தியானம், சுரங்கத்தின் சுவர்களில் மாறுதல் தென்பட்டது. பக்கங்களில் பிரதிபலிக்கும் ஒளியின் அளவு குறைந்ததை வைத்து இதை அவதானித்தேன். குழம்பு மூடியிருந்த இடங்கள் மறைந்து படைபடையான வெறும்பாறை தென்பட்டது. அவற்றை நான் மாமாவுக்குக் காட்டினேன். முதன் முதலில் தாவரங்களும் பிராணிகளும் தோன்றிய சிலுரியன் காலத்துப் பாறைகள் இவை என்பதற்குத் தெளிவான ஆதாரந் தெரிந்தது. இருந்தாற் போல கால்களில் மிதிபட்ட புழுதி, தாவரங்களினதும், பிராணிகளின் கோதுகளினதும் இற்றுப் போன பகுதிகளைக் கொண்டிருந்தது. சுவர்ப்பாறைகளில் கடல் தாவரங்களினதும், பாசிகளினதும் பதிவுகள் காணப்பட்டன. பேராசிரியர் அவற்றை அடையாளங் கண்டிருக்க வேண்டும், எனினும் கண்ணை மூடியவராகத் தொடர்ந்து நிற்காமல் போய்க் கொண்டிருந்தார்.

என்னால் தாங்க மூடியவில்லை. நன்றாயிருந்த அந்தக் காலப் பிராணியொன்றின் கோதைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, மாமாவை ஓடிப்போய் அணுகினேன்.

“இதைப் பாருங்கள்!” என்றேன்.

“நாங்கள் பாதையை விட்டுவிட்டோம். நான் ஒரு தவறு செய்திருக்க வேண்டும். என்றாலும் இந்தச் சுரங்கத்தின் மூடிவை அடையும் வரை அதை நிச்சயமாகக் கூற மூடியாது.”

“எங்களை எதிர்நோக்கி அதிகரித்து வரும் ஆபத்து இல்லாவிட்டால் அது சரிதான்...”

“என்ன ஆபத்து?”

“தண்ணீர்ப் பற்றாக்குறை.”

“நல்லது, அக்ஸல். பாவனையைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டியதுதான்.”

20. முழுந்த வழி

சிலூரியன் பாறைப்படிவுகளில் தண்ணீரைக் கண்டுபிடிக் கலாம் என்ற நம்பிக்கை எங்களுக்கு அதிகமிருக்கவில்லை.

அடுத்த நாளும் பயணம் அதேமாதிரித்தான் இருந்தது. யாரும் யாருடனும் அதிகம் பேசவுமில்லை. ஹான்ஸின் அமைதி எங்களையும் தொற்றிக் கொண்டுவிட்ட மாதிரி.

பாதை இப்போது உயர்ந்து கொண்டு போவதாகத் தெரியவில்லை. சில வேளைகளில் கீழே சரிவது போலவும் தெரிந்தது. ஆனால் பாறைப்படுகைகளில் மாற்றும் இருக்க வில்லை. சண்ணக் கற்களும், பளிங்குகளும் பெருமளவில் காணப்படலாயின.

இந்தப் பளிங்குக் கற்களில் அநேகமானவற்றில் பழங்கால உயிரிகளின் அடையாளங்கள் பதிந்திருந்தன. படைப்பு, முந்திய காலத்திலும் முன்னேற்றுங் கண்டிருந்தது. மேல் ஒடு கொண்ட தொடக்க கால நீர் வாழ் பிராணிகளுக்குப் பதில், மிக முன்னேற்றமடைந்த உயிரிகளின் ஏச்சங்களை என்னாற் காண முடிந்தது. தொல்லுயிர் ஆய்வாளர்களால் ஊர்வனவற்றின் முன் னோடிகள் எனக் குறிப்பிடப்படும் சில பல்லி வகைகள் மற்றும் கணோய்ட் மீன்கள் போன்றவையும் இவற்றிலிருந்தன. இவ்வகை

உயிரிகளிற் பெருந்தொகையானவை டெவோனியன் கடலில் வாழ்ந்து, பின்னர் புதிதாக உருவான பாறைகளில் ஆயிரக்கணக்கில் படிவு கொண்டிருந்தன.

இவற்றில் காணப்பட்ட பதிவுகளுக்குரிய பிராணிகள் நேற்றுக் கண்டவற்றிலும் கூர்ப்படைந்தவையாய்த் தென்பட்டன. நாங்கள் கூர்ப்பு ஏணியில் ஏறிக்கொண்டிருப்பது போலிருந்தது. ஆனால், பேராசிரியர் இவற்றைக் கவனித்ததாகத் தெரிய வில்லை.

அவர் இரண்டிலொன்று நடைபெற வேண்டும் எனக் காத்திருப்பவர் போலப்பட்டார். கீழே இறங்கிச் செல்லக் கூடியதாக ஒரு செங்குத்தான் குழாய்வழி தென்பட வேண்டும், அல்லது வந்த வழியே திரும்பிவிடக் கூடியதாக எதிரே ஒரு தடை தோன்ற வேண்டும். ஆனால் இவற்றில் எதுவும் எதிர்ப் படாமலே மாலையாயிற்று.

தாகத்தை அனுபவித்த ஒரு இரவினைத் தொடர்ந்து வெள்ளிக்கிழமை விடிந்தது. எங்கள் சிறு குழு மீண்டும் அந்த சுற்றுகிற சுரங்கங்கட்டு தன் பயணத்தைத் தொடங்கிறேன்.

பத்து மணித்தியால் நடையின் பிறகு, சுவர்களில் எமது விளக்கொளி பிரதிபலிக்கும் அளவு மிகவும் குறைந்திருப்பதை நான் அவதானித்தேன். பளிங்குக்கல், படைக்கல், சுண்ணக்கல், மணற்கல் என்பனவற்றிற்குப் பதில் ஒரு கரிய பளபளப்பற்ற மேற்பரப்புத் தென்படலாயிற்று.

சுரங்கவழி மிக ஒடுங்கியிருந்த ஒரிடத்தில் இடப்பறச்சுவரில் நான் சாய நேரிட்டது. கையை எடுத்த போது கறுப்பாய்த் தெரிந்தது. வடிவாகப் பார்த்தேன்.

“ஒரு நிலக்கரிச் சுரங்கம்!” வியந்து கூவினேன்.

“இது மனிதர் வெட்டிய சுரங்கமல்ல” என்ற பேராசிரியர், “எதுவாயிருந்தாலும் சாப்பாட்டிற்கு நேரமாகிவிட்டது. சாப்பிடுவோம்” என்றார்.

என்னால் அதிகம் சாப்பிட இயலவில்லை. என் பங்கீட்டிற்கான சிலதுளி நீரை அருந்தினேன். மூவரின் தாகத்தைத் தணிக்கவுமென இருந்தது மிகவும் கொஞ்ச நீர்தான். சாப்பாட்டின் பிறகு என் சகாக்கள் இருவரும் தூக்கத்தில் ஆழந்தனர். என்னால் தூங்க இயலவில்லை. விழியும் வரை விழித்துக்கொண்டே நேரத்தைக் கழித்தேன்.

சனி காலை ஆறு மணிக்கு மீண்டும் புறப்பட்டோம். இருபது நிமிஃங்களின் பின்பு ஒரு பெரிய குகை தென்பட்டது. அது 100 அடி அகலமும் 150அடி உயரமும் கொண்டது. நிலக்கரிக் காலத்தின் சரித்திரம் முழுவதையுமே அதன் சுவர்களில் அறிந்துகொள்ளலாம் போலிருந்தது. இந்த இவ்வளவு நிலக்கரியும் எவ்வாலும் எப்போதும் எடுக்கப்பட இயலாதது என உணர்ந்தேன்.

நாங்கள் நடந்தபடியே இருந்தோம். வெப்பநிலையானது, குழம்பு உறைந்த பாதையில் வந்த போதும், சண்ணக்கல் பாதையில் வந்த போதும் இருந்ததிலிருந்து அதிகம் மாறு பட்டிருக்கவில்லை. ஆனால் நான் வித்தியாசமான ஒரு மணத்தை அப்போது உணர்ந்தேன். இந்த இடத்தில் எளிதில் தீப்பற்றக் கூடிய சதுப்பு வாயு நிறைந்திருப்பது சட்டென்று புலனாகிற்று.

நல்ல காலமாக எங்கள் விளக்குகள் பாதுகாப்பானவை, றும்கோர்:ப் விளக்குகள் ஆக இருந்ததால் தப்பினோம்.

இந்தப் பயணம் மாலை வரை நீடித்தது. இருபது யார்களுக்கப்பால் பார்க்க இயலாது கவிந்திருந்த இருள், சுரங்க

வழியின் நீளத்தைத் தீர்மானிப்பதை அசாத்தியமாக்கிற்று. இதற்கு முடிவேயிராதோ என நான் என்னைத் தலைப்பட்ட வேளையில், இருந்தாற் போல ஆறுமணியளவில், எம்மெதிரே எதிர்பாராமல் ஒரு சுவர் தென்பட்டது. வலத்திலோ, இடத்திலோ, மேலோ, கீழோ, வேறுவழி எதுவுமில்லை. எங்கள் வழி முடிந்து விட்டது.

“அந்த மட்டில் பரவாயில்லை!” மாமா கத்தினார்.

“குறைந்தபட்சம் எங்கே நிற்கிறோம் என்றாவது இப்போது புரிகிறது. ஸக்நுஸ்ஸெமின் பாதையில் நாங்கள் போகவில்லை. இப்போது திரும்புவதை விட வேறு வழியில்லை. இரவு ஒய்வெடுப்போம். மூன்று நாட்களுக்கிடையில் பாதைகள் பிரிந்த இடத்திற்கு மீண்டும் போய்ச் சேர்ந்துவிடுவோம்!”

“ஓம்,” என்றேன். “அதற்கான பலமிருந்தால்!”

“ஏன் இயலாது?”

“ஏனென்றால் எங்களுக்கு நாளை தண்ணீரெதுவும் மீதமிராது.”

“துணிச்சலும் இராது?” பேராசிரியர் என்னை உற்றுப் பார்த்தவாயே கேட்டார்.

நான் பதில் பேசத் துணியவில்லை.

21. புதிய கொலம்பஸ்

அடுத்த நாட் காலை வேளைக்கே புறப்பட்டோம். பாதை பிரிந்த இடத்திற்கு மூன்று நாள் நடை இருந்தது என்பதால் விரைந்து செல்ல வேண்டியிருந்தது.

இந்தத் திரும்பிய பயணத்தின் கஷ்டங்களை நான் சொல்லப்போவதில்லை. தவறிமூத்த ஒருவனின் கோபத்துடன்

மாமா அவற்றை ஏற்றுக்கொண்டார். ஹான்ஸ் தனது இயல்புக்கேயுரிய அமைதியுடன் இருந்தார். எனக்கென்றால் குறைப்படுவதற்கு நிறைய இருந்தன. இந்தத் துரதிருட்டத்தைத் தாங்கும் மனநிலை இல்லாதிருந்தது.

நான் எதிர்பார்த்தவாறு, முதல் நாள் நடைமுடிவில் தண்ணீர் முடிந்துவிட்டது. அதன் பிறகு குடிப்பதற்கு ஜின் மட்டுமே இருந்தது. ஆனால் அதுவோ தொண்டையை ஏரித்தது. அதைப் பார்க்கவே மனமில்லை. வெப்பம் என்னை வேதனைப் படச்செய்தது. களைப்பால் எதுவும் செய்ய இயலாது போனேன். ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தடவைகள் மயங்கியும் வீழ்ந்தேன். மாமாவும் ஹான்சும் நின்று என் மயக்கத்தைத் தெளிய வைக்க முடிந்ததெல்லாம் செய்வார்கள். மாமாவும் ஏற்கெனவே தாகத்தாலும் களைப்பாலும் மிக வருந்துவதை என்னாலறிய முடிந்தது.

கடைசியாக, ஜூலை 7 செவ்வாய்க் கிழமை, தவழ்ந்த படியே குற்றுயிரும் குலையுயிருமாக, பாதைகள் பிரிந்த இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தோம். குழம்பு உறைந்த தளத்தில், செத்தபினம் போல் விழுந்தேன். அப்போது காலை மணி பத்து. அப்படியே தூங்கிப்போனேன்.

சற்று நேரம் கழித்து மாமா என்னருகில் வந்து என்னைத் தாக்கினார். “பாவம், பிள்ளை” என்று உண்மையான இருக்கத் துடன் அவர் கூறுவது கேட்டது. கடுமைமிகுந்த பேராசிரியர் அன்பை வெளிக்காட்டுவதை அறிந்திராத என் மனதை இது தொட்டது. அவரது நடுங்கும் கைகளைப் பற்றினேன். கண்களில் நீர் மல்க என்னை நோக்கினார்.

பிறகு தன் தோளிற்தொங்கிய குடுவையை அவர்

எடுப்பதைக் கண்டேன். என் வாயருகில் வைத்து, “குடி” என்றார். அந்தக் கணம் என்ன பேரின்பமாயிருந்தது.

ஒரு மிடறுதானென்றாலும் தாகத்தால் வரண்டு கிடந்த வாய்க்கு அது அமிர்தமாக இருந்தது! மாமாவுக்கு நன்றி சொன்னேன்.

“இந்த ஒரு வாய் தண்ணீரையும் உனக்காகத்தான் கவனமாக வைத்திருந்தேன். குடிக்க வேண்டும் போல் பல தடவைகள் அந்தரமாயிருந்தும் அதை அடக்கிக்கொண்டு உனக்காகத்தான் வைத்திருந்தேன், அக்ஸல்!”

“என் மாமா!” கண்களில் நீர் நிரம்ப முன்னுத்தேன், “நன்றி, நன்றி.”

என் தாகத்தில் ஓரளவுதான் தீர்ந்தாலும், பலம் கொஞ்சம் மீண்டது. பேசமுடியும் போலிருந்தது. “இதோ பாருங்கள்,” சொன்னேன், “எங்களிடம் தண்ணீர் கிடையாது. ஆகவே நாங்கள் திரும்புவதுதான் செய்யக் கூடிய ஒரு விடயம்.” நான் இதைக் கூறிய போது மாமா என் பார்வையைத் தவிர்த்துக்கொண்டு தலையைக் குனிந்துகொண்டார். “நாங்கள் ஸ்நே.பெல்சக்குத் திரும்ப வேண்டும். ஏரிமலைவாய் மட்டும் ஏறுவதற்கான பலத்தை ஆண்டவன் தர வேண்டும்!”

“திரும்பிப்போ!” இது எனக்குச் சொன்னதிலும் பார்க்க மாமா தனக்குச் சொன்னது போலவே இருந்தது.

நீண்ட மெளனத்தின் பின் மாமா கேட்டார், “அப்போ அக்ஸல் இந்தத் தண்ணீர் உன் துணிவையும் சக்தியையும் மீட்கவில்லையா?” அவர் குரல் மாறியிருந்தது.

“நீங்கள் திரும்பிப் போக விரும்பவில்லையா?”

“இந்தப் பயணத்தை விட்டுவிடுவதா? அதுவும் வெற்றி

நிச்சயமென்று தெரியும் போது? ஒரு போதுமில்லை.”

“அப்போ நாங்கள் இப்படியே சாவதா?”

“இல்லை அக்ஸல், இல்லை. நீ திரும்பிப் போக வேண்டும். ஹான்ஸ் உன்னுடன் வருவார். என்னை இங்கே விடுங்கள்!”

“உங்களை இங்கே விடுவதா!”

“நான் இந்தப் பயணத்தைத் தொடங்கினேன். அதை முடிக்காமல் திரும்பமாட்டேன். நீ திரும்பிப் போ, அக்ஸல்!”

மாமா உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் போயிருந்தார். இயலாத காரியத்திற்காக, ஒரு கவலைக்குரிய திடத்துடன் போரிடுகிறார்! இந்தப் பாதாளத்தினடியில் அவரை விட்டுவிட்டுப் போவதை என்னால் தாங்க முடியாது! ஆனால், சுயபாதுகாப்பு பற்றிய உள்ளுணர்வு, விட்டுவிட்டுப் போ என்றது.

தன்னுடைய வழிமையான சலனின்மையுடன் ஹான்ஸ் இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். என்றாலும் எங்கள் சைகை களிலிருந்து அவர் விஷயத்தைப் புரிந்துகொண்டிருப்பார். ஆனால் தன் சொந்த இருப்புபற்றிய இந்த விஷயத்தில் அவர் அக்கறையின்றி இருப்பதா? அவருக்கு விஷயத்தைப் புரிய வைத்தால், இருவருமாகச் சேர்த்து பேராசிரியரை வழிக்குக் கொண்டுவரலாம்.

நான் ஹான்ஸிடம் போய் அவர் கைமேல் கை வைத்தேன். ஏரிமலை வாய்க்குத் திரும்பும் வழியைக் காட்டி னேன். பேசாதிருந்தார். பிறகு தலையாட்டியபடி அமைதியாக மாமாவைக் காட்டினார்.

“ஜயா.”

“ஜயாவா? அவர் உன் உயிருக்கு எச்மானல்ல! நாங்கள் அவரையும் கூட்டிக்கொண்டு திரும்பிப் போயாக வேண்டும்!” நான்

அவர் கையைப் பற்றி எழும்புமாறு இழுத்தேன்.

மாமா குறுக்கிட்டார். “அமைதியாக இரு, அக்ஸல். நீ அந்த ஆளை ஒன்றும் செய்யமாட்டாய். நான் சொல்வதைக் கேள்.” நான் மாமாவை ஏறிட்டுப் பார்த்தேன். “தண்ணீர்தானே எங்கள் பிரச்சினை? இவ்வளவு நானும் போன பாதையில் அதை எதிர்பார்க்க முடியாதுதான். மேற்குப் புறச் சுரங்கத்தால் போனால் எங்களுக்கு அதிக அதிர்த்தி மிருக்கலாம்.”

நான் திடமாகத் தலையசைத்தேன்.

“இதைக் கேள். அந்த வழியில் நீரிருக்க நிறையச்சாத்திய முண்டு. நான் உனக்குச் சொல்வது இதுதான். கொலம்பஸ் கரையை அடைவதற்குத் தன் மாலுமிகளிடம் மூன்று நாள் அவகாசம் கேட்ட போது அவர்கள் நோய், துன்பத்துடனிருந்த போதும் ஒப்புக்கொண்டார்கள். நான் உன்னைக் கேட்பது ஒரே ஒரு நாள் தான். அதற்குள் நீர் கிட்டவில்லையென்றால், நான் சத்தியமாகச் சொல்கிறேன், எல்லோருமே தரைக்குத் திரும்புவோம்.”

22. நான் மயக்கமடைகின்றேன்

புதிய வழியினாடாக இறங்கத் தொடங்கினோம். வழைமைபோல, ஹான்ஸ்தான் முதலில் நடந்தார். நூறு யார் கூடப் போயிருக்கமாட்டோம். சுவர்களில் தனது விளக்கைத் திருப்பி பார்த்தவாறே பேரரசிரியர் கவினார்: “இவை பழங்காலப் பாறைகள்! இப்போ நாங்கள் சரியான பாதையில் போகிறோம்!”

உலகின் ஆரம்ப காலங்களில் உருவான பாறைகள் பல்வேறு விதங்களிலும் வடிவுகளிலும் எம்முன் தெரிந்தன. இப்படி அற்புதமான பாறைகளின் காட்சியை அவை இருந்தவாறே இதற்கு முன் எந்த கணிமவியலாளருங் கண்டிருக்க முடியாது.

பாறைகளின் விளிம்புகள் எம் விளக்குகளின் ஓளியைப் பிரதி பலித்து, ஒரு பெரிய வைரத்தின் துவாரத்தினாடே நாங்கள் நடக்கிற உணர்வினைத் தந்தன.

ஆறு மணியளவில் இந்த ஒளிக்காட்சி முடிவிற்கு வந்தது. கருங்கற்பாறைகள் இப்போது எம்மைச் சூழ்ந்து கொண்டன. இரவு எட்டு மணியாகியும் இன்னும் தண்ணீருக்கான அடையாளமே எங்கும் தென்படுவதாயில்லை. தாகம் என்னை வருத்திற்று. மாமா, நிற்காமல் முன்னே நடந்து கொண்டிருந்தார். நீருற்றின் முனுமுனுப்பு எங்காவது கேட்கிறதா என அவர் காதுகள் தேடின.

கடைசியில் என் கால்கள் பலமிழக்கத் தொடங்கின. மாமாவை நிறுத்திவிடக் கூடாதென்பதற்காக என் துன்பங்களைப் பொறுத்துக்கெண்டேன். அவருக்குக் கொடுத்த ஒரு நாள், முடிவை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

எப்படியோ என்னால் அதற்கு மேலுந் தாங்க முடிய வில்லை.

“நான் சாகிறேனே” என்று கூறியபடி வீழ்ந்தேன்.

மாமா திரும்பினார். கைகளைக் கட்டியவாறு என்னைப் பார்த்தபடி, “எல்லாம் போச்சு!” என்றார் அவர். நினைவு தவற முன் நான் கண்டது பயழுட்டும் பெருங்கோபமொன்றினை.

நான் கண்களை மீண்டும் திறந்த போது என் சசாக்கள் இருவரும் தங்கள் விரிப்புகளில் அசையாது படுத்தபடி இருந்தார்கள். தூங்குகிறார்களோ? ஆனால் என்னால் அது இயலவில்லை. நானிருந்த நிலைமையில் பூமியின் மேற்பரப்பிற்கு என்னால் இனித் திரும்ப முடியும் என்றுந் தோன்றவில்லை. எங்களுக்கு மேலே நாலு மைல் அளவிற்குப் பூமிப்படை

இருந்தது. அதன் பாரத்தால் நசங்குவது போல் உணர்ந்தேன்.

சில மணித்தியாலங்கள் கழிந்தன. முற்று முழுதான அமைதி. எந்த ஒலியும் இந்தச் சுவர்களைத் தாண்டி வந்துவிட இயலாது. ஆக மெல்லிய சுவர் கூட ஜன்து மைல் தடிப்பு வரும்.

என்றாலும், என் மயக்க நிலையில் கூட ஏதோ ஒரு சத்தங் கேட்டது போல் உணர்ந்தேன். சுரங்கத்தின் இருள் கூடலாயிற்று. உற்று நோக்கிய போது எங்கள் வழிகாட்டி தன் கையில் விளக்குடன் மறைவது தெரிந்தது. ஏன் எங்களை விட்டுப் போகிறார்? எங்களை இப்படியே கைவிட்டு விடப் போகிறாரா? மாமா நன்கு தூங்கிக்கொண்டிருந்தார். கத்த முயன நேன். உலர்ந்து கிடந்த உதடுகள் வழியாக ஒலியேதும் வருவதா யில்லை. இப்போது முழு இருட்டாகி விட்டது. கடைசி ஒலிகளும் தொலைவில் மங்கி மறைந்தன.

“ஹான்ஸ் எங்களை விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார்.” நான் கத்தினேன், “ஹான்ஸ! ஹான்ஸ்!”

ஆனால் சத்தம் என்னுள் தான் ஒலித்தது. வெளியே வருவதாயில்லை. எனினும் சட்டென ஒன்றை உணர்ந்தேன். இந்த நல்ல மனிதர் எம்மை விட்டுவிட்டுப் போவாரா? அப்படி அவர் போவதானாலுங்கூட, வந்த வழியில்தான் போக வேண்டுமோ ஒழிய இப்படி எதிர்த்திசையில்லை. இச்சிந்தனை என் பயத்தை நீக் கிற்று, என்றாலும் ஹான்ஸ் எங்கே போகிறார்?

23. தண்ணீரைக் காண்கிறோம்

ஒரு மணி நேரமாக யோசித்தபடி கிடந்தேன். ஒன்றும் புரி யவில்லை. பைத்தியம் வந்து விடுமோ என்று பயமாக இருந்தது.

கடைசியில் அந்தப் பாதாளத்திலிருந்து மேலேறிவரும்

காலடியோசை கேட்டது. சுவர்களில் மங்கலாகப் படர்ந்த வெளிச்சம் பிரகாசமாயிற்று. ஹான்ஸ் தோன்றினார்.

அவர் மாமாவை நெருங்கித் தோளைத் தொட்டார். “என்னது?” மாமா எழுந்தார்.

“வத்தன்,” ஹான்ஸ் தன் மொழியில் பதில் சொன்னார். எனக்கு டேனிஷ் மொழியில் ஒரு சொல்கூடத் தெரியாது என்றாலும், ஹான்ஸ் கூறியது புரிந்துவிட்டது! “தண்ணீர், தண்ணீர்!” கைகளைத் தட்டியபடி பைத்தியக்காரன் போல் கத்தினேன்.

“தண்ணீரா?” மாமா கேட்டார். “எங்கே?”

“கீழே!” என்ற வழிகாட்டியின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டேன்.

விரைந்து இறங்கினோம். அந்தப் பாதை மிகவும் சரிவு கூடியதாயிருந்தது. அரை மணி நேரத்தில் ஒன்றே கால் மைல் கடந்ததோடு மேலும் இரண்டாயிரம் அடி கீழே போயுமிருந்தோம்.

பாறைகளுடாக, தொலைதூர் இடிமுழக்கம் போல் ஏதோ என் காதில் மெல்லக் கேட்டது. இந்த ஒன்றை மணி நேரமும் தண்ணீரைக் காணாததில் மீண்டும் என் பயம் முளைவிட்டி ருந்தது. “ஹான்ஸ் சொன்னது சரி” என்றார் மாமா.

“நீ கேட்பது ஒரு நீர்ப்பெருக்கின் இரைச்சல்.”

“நீர்ப்பெருக்கா?”

“சந்தேகம் இல்லை, ஒரு நிலக்கீழ் ஆறு.”

விரைந்து நடந்தோம். என் களைப்பு மறைந்துவிட்டது. நீரின் ஓலி என்னை உற்சாகப் படுத்திவிட்டது. எங்கள் தலைக்கு மேல் கேட்ட சத்தம் இப்போது இடப்புறச் சுவரின் பின்னால் கேட்டது. பாறையில் ஈரம் தென்படுகிறதா என்று தொட்டுப் பார்த்தேன். இல்லை.

இன்னும் அரை மணி நேரமாயிற்று. மேலும் ஒன்றே கால் மைல் கடந்திருந்தோம். எங்கள் வழிகாட்டியும் இதற்கப்பால் போயிருக்கவியலாது என்றும், மலைவாசிகளுக்கே உரித்தான உள்ளுணர்வினால் அவர் நீரோட்டத்தை அறிந்து கொண்டா ரேயொழிய அதைக் காணவோ, அந்நீரைப் பருகவோ இல்லை என்பதும் தெளிவாயிற்று.

இப்படியே போய்க்கொண்டிருந்தால் நீரோடையிலிருந்து விலகிப் போய்விடுவோமோ என்றும் பயமாயிருந்தது. ஏனெனில் அந்த ஒசை இப்போது குறைந்து கொண்டு வந்தது.

நாங்கள் திரும்பி நடந்தோம். சத்தம் அதிகமாகக் கேட்ட இடத்தில் ஹான்ஸ் நின்றார். நான் சுவரருகில் உட்கார்ந்தேன். இரண்டடி தள்ளி நீர் வேகமாகப் பாயும் ஒசை கேட்டது. ஆனால் இடையில் கருங்கற் சுவர் எம்மைப் பிரித்தது. இயலாமை என்னைச் சூழ்ந்தது.

ஹான்ஸ் என்னைப் பார்த்தார். அவர் முகத்தில் முறை லொன்று தெரிந்தது போலிருந்தது. அவர் எழுந்து விளக்கை எடுத்துக் கொண்டார். அவரைத் தொடர்ந்தேன். சுவரில் அங்குமிங் குமாகக் காதை வைத்துக் கவனித்த ஹான்ஸ் தளத்திலிருந்து மூன்றடி உயர்த்தில் ஓரிடத்தைக் கண்டுகொண்டார்.

பிக்கானை எடுத்துக் கொண்டு அந்த இடத்தில் கொத்தலானார்.

“ஹான்ஸ் ஒரு அந்புதமான ஆள்!” என்றார் மாமா. நல்ல யோசனைதான். ஆனால் இவ்வளவு ஆழத்தில் நின்றுகொண்டு பாறையைக் கொத்துவது போல ஆபத்து வேற்றிருக்குமா? எல்லாமே பொறிந்து எங்களை முடலாம், அல்லது தண்ணீர் பெருகி எங்களையே அடித்துச் செல்லலாம்! இவை சாத்தியந்

தான். என்றாலும் அந்த நேரத்தில் எங்களுக்கிருந்த தாகத்தில் இந்த ஆயத்தெல்லாம் ஒரு பொருட்டாகவே தோண்றவில்லை. ஹான்ஸ் மெல்ல, மெல்ல அமைதியாகக் கொத்திக் கொண்டிருந்தார். ஒரு மணி நேர முயற்சியில் அவரால் இரண்டடி கொத்த முடிந்திருந்தது.

மாமா, தானுந் தனது பிக்கானைத் தூக்கிய வேளையில், தீமெரன் ஒரு சீறுல் ஓலி கேட்டது. துவாரத்தின் வழியாகப் பீய்ச்சியிட்ட நீர்த்தாரை எதிர்ச்சுவரில் மோதிச் சிதறியது. அந்த அதிர்ச்சியில் ஹான்ஸ் நிலை குலைந்தார். வேதனைக் குரல் ஒன்று அவரிடமிருந்து வெளிப்பட்டது. நீரில் கை வைக்க முனைந்த நானும் கத்தினேன்.

“கொதிக்கிறது!”

“ஆறிவிடும்,” என்றார் மாமா.

சுரங்கப் பாதையில் நீராவிப்பர்ந்த அதே வேளையில், அதன் தளத்தில் அந்த வளைவு நெளிவுகளுக்கேற்ப ஒரு சிறு அருவி ஓடத் தொடங்கியிருந்தது. விரைவில் எங்கள் முதல் மிடறு நீரைப் பருக முடிந்தது. அது தந்த மகிழ்வதான் எத்தனை! எவ்வளவு பரவசம்! அது என்ன தண்ணீர், எங்கிருந்து வருகிறது? நாங்கள் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. சூடு முழுவதும் ஆறாவிட்டாலும் அது எம் உயிரை மீட்டுத்தந்தது. ஒரு நிமிடத் தின் பின்தான் அச்சவையை உணர்ந்தேன்.

“இதில் இரும்பு கலந்திருக்கிறது!”

“இயற்கைத் தாதுக்கள் நிறைந்த நீ! உடல் நலத்திற்கு எவ்வளவு திறம், தெரியுமா!” என்றார் மாமா. “இதைக் கண்டுபிடித்த ஹான்ஸின் பெயரையே இந்த ஊற்றுக்கு வைப்போம்!”

“சரியான யோசனை!” என ஒப்புக்கொண்ட நான் பிறகு சொன்னேன், “இந்த நீரை இப்படியே நாங்கள் ஓடவிடக்கூடாது!”

எங்கள் தோற்பையையும் குடுவைகளையும் நிரப்பிக் கொண்டு, துவாரத்தை அடைக்க முயன்றோம். ஆனால், அது ஒன்றும் இலகுவான வேலையாயிருக்கவில்லை. ஹான்ஸ் கைகளைச் சுட்டுக்கொண்டதுதான் மிச்சம்.

“இதை ஏன் நாங்கள் அடைக்க வேண்டும்? இது ஒன்றும் இலகுவில் முடிந்து விடுகிற நீர்ல்ல,” மாமா சொன்னார். “அதை ஓடவிடுவோம். கீழ்நோக்கி எங்கள் பாதையில் குடிக்கவும் உதவும், வழியும் காட்டும்!”

“அற்புதமான யோசனை!” என்றேன் நான்.

“தன் ணீரின் உதவியுடன் எங்கள் பயணம் வெல்லப்போகிறது”.

“அப்படிச் சொல்லு! இப்போது ஒப்புக்கொண்டு விட்டாய்!” என்று சிரித்தார், மாமா. தாகந்தீர்ந்த புத்துணர்வுடன் இரவு நன்றாக உறங்கினோம்.

24. கடலினாழியில்

அடுத்த நாட்காலை, முதல் நாள் கடங்களை மறந்துவிட்டிருந்தோம். தாகமெடுக்காமலிருந்தது ஏனென் ஒரு கணம் ஆச்சரியமாயிருந்தது. என் காலாழியில் ஓடிய அருவி பதில் கூறிற்று. உணவை முடித்துக்கொண்டு அந்த அற்புதமான நீரினையும் பருகினோம். எவ்வளவு தூரமென்றாலும் நடக்கலாம் போலிருந்தது. மாமாவைப் போல திடசித்தம் கொண்ட ஒரு மனிதர், ஹான்ஸைப் போல முயற்சியுள்ள ஒரு வழிகாட்டியையும் என்னைப் போல அர்ப்பணிப்புள்ள ஒரு மருமகனையும்

பெற்றிருக்கையில் தன் நோக்கத்தை அடைவதில் தடை என்ன என்று தோன்றிற்று. அந்நேரம் யாராவது என்னை ஸ்நே:பெல்ஸின் உச்சிக்குத் திரும்புவதற்கு அழைத்திருந்தால் அதை மறுத்திருப்பேன்.

வியாழன் காலை எட்டு மணிக்குப் புறப்பட்டோம். சுரங்கம் சுற்றி வளைந்து சென்றது என்றாலும் அதன் திசைவழி பொதுவாய்த் தென்-கிழக்கு நோக்கியே இருந்தது. இப்போது பாதையின் சரிவு அதிகம் இல்லை. காலடியில் நீரோடை முனுமுனுத்தபடி கூட வந்தது, ஒரு வழிகாட்டும் தேவதை போல.

பாதையின் கிடையான அமைப்பு, மாமாவுக்குத் திருப்தி தரவில்லை. பூமியின் ஆரையை அண்டிப் போவதற்குப் பதில் இப்படி முடிவில்லாமல் போய்க்கொண்டிருக்கிறோமே என்றார் அவர். ஆனால் வேறு வழியில்லை. எவ்வளவுதான் மெல்ல என்றாலும் பூமியின் மையத்தை நோக்கித் தான் நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பது ஆறுதலாயிருந்தது.

அன்றும், அடுத்தநாளும் கிடையாக நாம் நெடுந்தாரம் கடந்தாலும், நிலைக்குத்தாகப் பார்க்கையில் மிகச் சிறிது தூரமே கடந்திருந்தோம்.

ஜூலை 10ந் தேதி வெள்ளிக்கிழமை மாலையில், எமது கணக்குகளின்படி நாம் றெய்க்ஜாவிக்கிலிருந்து தென் மேற்காக 75 மைல் தூரத்திலும் தரையிலிருந்து 7 மைல் ஆழத்திலு மிருந்தோம்.

இருந்தாற் போல எம் முன் ஒரு பயங்கரமான நிலைக்குத்தான் குழாய்வழி என்முன் தோன்றிற்று. மகிழ்ச்சி தாளாது மாமா கை தட்டினார், “இனி நாங்கள் விரைந்து

முன்னேறலாம். இறங்கு வதற்கேற்ற வசதியாய்த்தான் பாறையும் படி போலிருக்கிறது.”

கயிற்றைப் பலமாகப் பிணைத்து விட்டு இறங்கலாணோம். அந்தவழி, கருங்கற் படையில் ஏற்பட்ட ஒரு மெல்லிய வெடிப்பு. எரிமலையின் குழம்பு ஒரு காலத்தில் இந்த வழியாய்த்தான் வெளியேறி இருக்குமென்றால் ஏன் அதன் படிவுகளைக் காணவில்லை?

சுரங்கம் மனிதன் அமைத்த சுழற்படி போலிருந்தது. ஒவ்வொரு பதினெண்து நிமிடத்திற்கொரு தடவை நின்று கால்களுக்கு ஓய்வளித்தோம். நீட்டிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு பாறையில் கால்களைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்து பேசி உணவுண்டோம். “ஹான்ஸ் ஒடை” இந்த இடத்தில் நிலைக்குத்தாய் வீழ நேர்ந்ததில் அதன் கன அளவு குறைய நேரிட்டது. எனினும் அப்போதும் அது எமது தேவைக்கதி கமாகவே இருந்தது.

11ந் தேதியும் 12ந் தேதியும் இச்சுருள் படிகளிலேயே இறங்கி மேலும் 5 மைல் ஆழத்தைத் தாண்டினோம். அதாவது கடல் மட்டத்திலிருந்து 13 மைல் கீழே போயிருந்தோம். பதின்மூன்றாந் தேதி மத்தியானம் சுரங்கம் நிலைக்குத்து அமைப்பிலிருந்து மாறி 45 பாகை சரிவில் இறங்கலாயிற்று.

15ந் தேதி புதன்கிழமை, நாங்கள் 18 மைல் ஆழத்திலும், ஸ்ரீ. பெல்சிலிருந்து 125 மைல் தொலைவிலும் இருந்தோம். நாங்கள் சற்றுக் களைப்படைந்திருந்தாலும் எமது உடல் நலன் எதுவித பாதிப்புமின்றி இருந்தது. மருந்துப் பெட்டியை இதுவரை தொடக்கடவில்லை.

மாமா, மனிக்கொரு தடவை கருவிகளின் அளவுகளைப்

பதிவு செய்தபடியே வந்தார்.

“125 மைல் கிடையாக நகர்ந்திருக்கிறோம் என்றால், இப்போ நாங்கள் கடலினடியில் இருக்கிறோம்!” என்றேன்.

“இது இயற்கையானதுதான்!” என்றார் மாமா. அவ்வளவு தண்ணீரும் எங்கள் தலைக்குமேல் என்ற எண்ணம் அந்தரப்படச்செய்தது என்றாலும், இந்தக் கருங்கல் படைகள் உறுதியாயிருக்கும் வரை பயமில்லை.

பாதை, வளைந்து நெளிந்து, தென்கிழக்காக, கீழ்நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தது. சனிக்கிழமை 18ந் தேதி நாங்கள், பெரிய குகை போன்ற ஓர் அமைப்பை அடைந்தோம். ஹான்ஸின் வாராந்த சம்பளத்தைக் கொடுத்த மாமா, அடுத்த நாள் ஒய்வெடுக்கத் தீர்மானித்தார்.

25. ஒரு நாள் ஓய்வு

ஞாயிறு காலை ஆறுதலாகக் கண்விழித்தேன். பாதாளத் தில்தான் படுத்திருந்தாலும் மகிழ்வூட்டும் விதமாகத்தான் இருந்தது. சூழலும் பழகிவிட்டது. சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள், மரங்கள், வீடுகள் இவற்றையெல்லாம் இப்போது நான் நினைப்பதேயில்லை.

குகையின் கருங்கற் தளத்தில் எமது விசுவாசமிக்க நீரோடை ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அந்த நீர் தன் ஆரம்ப வெப்பதையிழந்து இப்போது சூழலின் வெப்பத்திலேயே இருந்ததால் நாம் அப்படியே அதைப் பருகமுடிந்தது.

காலையுணவின் பின் பேராசிரியர் தன் தினசரிக் குறிப்புக்களை ஒழுங்குபடுத்துவதில் முனைந்தார்.

“நாங்கள் ஸ்ரீ. பெல்சிலிருந்து 213 மைல் தென்

கிழக்கே, 48 மைல் ஆழத்திலிருக்கிறோம்.”

“ஆழத்திற்கேற்படி வெப்பம் உயரும் என்ற விதியின்படி இப்போ 1500 சென்றிகிரேட்டாக இருக்க வேண்டுமே!” என்றேன்.

“நீயே பார்த்துக்கொள். இப்போது அந்த வழி பிழையென்று நிருபணமாகிறது, இல்லையா?” மாமா சொல்லிக்கொண்டே போனார், “ஆகவே விகிதாசாரப்படி வெப்பம் அதிகரிக்குமென்ற விதி பிழை. ஆகவே ஹம்:ப்ரி டேவி சொன்னது சரி. அவரை நம்பியதில் நானும் சரி! இல்லையா?”

இது விஷயமாக மேலும் விவாதத்தில் ஈடுபட விரும்பாதவனாக நான் பிறகு சொன்னேன், “பூமியின் ஆரையான 4800 மைல்களில் நாங்கள் ஏற்றதாழ 50 மைல், அதாவது நூறிலொரு பகுதி வந்திருக்கிறோம். அதாவது 20 நாட்கள் நடந்து 213 மைல் கடந்துதான் அதைச் செய்ய முடிந்திருக்கிறது. இதே வேகத்தில் போவோமெனில் எங்களுக்கு கிட்டத்தட்ட ஜந்தரை ஆண்டுகளாகும் பூமியின் மையத்தை அடைய!”

மாமா சட்டென்று பதிலளித்தார்: “உன்னுடைய கணக்கும் நீயும்! அதற்கென்ன அடிப்படை? இந்தப் பாதை இப்படியே மையம் வரை போகாதென்று உனக்கெப்படித் தெரியும்? போதாக்குறைக்கு இன்னொரு மனிதன் எங்களுக்கு முதல் இதைச் செய்து காட்டியிருக்கிறான்! அவன் வெற்றியடைந்தது போல நானும் வெற்றியடைவேன்!”

மாமா, அந்தக் கோபக்காரப் பேராசிரியராக உருமாறிக் கொண்டிருந்தார்.

“இந்த இடத்தில் அமுக்கத்தைக் கவனித்தாயா?” மாமா பிறகு கேட்டார்.

“கணிசமாக அதிகரித்திருக்கிறது.”

“பார்த்தாயா, அந்த அதிகரிப்பிற்கு எம்மையறியாமலே இசைந்து போயிருக்கின்றோம்! காற்றின் அடர்த்தி கூடிய இச்சுழலில் எவ்வளவு தெளிவாக எல்லாம் கேட்கிறது பார்!

“இது இன்னும் கூடாதா? காற்றின் அடர்த்தி தண்ணீரின் அடர்த்தி அளவிற்கு வராதா?”

“வரும்! பிறகு கீழே போக இன்னுங் கூடும்!”

“அப்படியானால் எம்மால் எப்படி இறங்க இயலும்?” என்று கேட்டேன்.

“எங்கள் உடைகளின் பைகளுக்குள் கற்களை நிரப்ப வேண்டியதுதான்!”

மாமா எல் லாவற்றுக் கும் ஒவ் வொரு பதில் வைத்திருந்தார். போதாக்குறைக்குத் தன் முன்னோடியான ஸக்நுஸ்ஸெம் பற்றி வேறு குறிப்பிடத் தொடங்கிவிடுவார். எனக்கென்றால் ஸக்நுஸ்ஸெம்மின் பயணத்தை நம்புவது வேறு சிரமமாயிருந்தது. ஸக்நுஸ்ஸெம்மின் காலத்தில் பாரமானியோ அமுக்கமானியோ கண்டுபிடிக்கப்பட்டிராத போது, அவரால் எப்படித்தான் பூமியின் மையத்தை அடைந்துவிட்டதாகக் கூற முடிந்தது?

இந்தக் கேள்வியை நான் எனக்குள் ளோயே வைத்துக்கொண்டேன்.

மீதிநாள் முழுவதும், கணக்குகளிலும் உரையாடல் களிலும் கழிந்தன.

26. தனியே

இதுவரையில் எல்லா விஷயங்களும் ஓரளவு நன்றாக நடந்தேறின என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். வேறு பெரிதாகப்

பிரச்சனைகள் இல்லாவிட்டால், எமது இலக்கை நாம் அடைவது சாத்தியமாகத் தானிருக்கும். அப்படி அடைந்து விட்டோமெனில் எவ்வளவு புகழ் கிடைக்கும்!

அடுத்து வந்த சில நாட்களில் நாம் சென்ற பாதைகள் சரிவு கூடியவையாய் இருந்தன. சில, கிட்டத்தட்டச் செங்குத்து என்று சொல்லக் கூடியளவிற்கும் இருந்தன. சில நாட்களில் மையத்தை நோக்கி நாலு, ஐந்து மைல்கள் கூட முன்னேற முடிந்தது. அபத்தான் சரிவுகளில் எல்லாம் ஹான்ஸின் திறமை எங்களுக்கு உறுதுணையாய் இருந்தது.

ஹான்ஸின் அமைதிக்ஷட எங்களையுந் தொற்றிக்கொண்டு விட்ட மாதிரி இருந்தது. ஆளுக்காள் பேசுவதும் வரவரக் குறைந்து போயிற்று. குழல்தான் காரணமாயிருக்கும். எம்முடைய கடைசிக் கலந்துரையாடல் இடம்பெற்றதன் பிறகு இரண்டு வாரங்களுக்கு குறிப்பிட்டுச் சொல்லக் கூடியதாக எதுவும் நடைபெறவில்லை. என்றாலும், இந்தக் காலத்தின் பிறகு ஒரு சம்பவம் நடைபெற்றது. என்னால் மிக நன்றாக என்றைக்கும் நினைவு வைத்துக் கொள்ளக் கூடிய ஒரு சம்பவம். ஒகஸ்ட் 7ந் தேதி 75 மைல் ஆழம் சென்றிருந்தோம். ஜஸ்லாந்திலிருந்து ஏற்ததாழ 500 மைல் தொலைவு. அன்றைக்குப் பாதையின் சரிவு பெரிதாக இல்லை. நான் ஒரு விளக்குடன் முன்னால் நடந்து கொண்டிருந்தேன். மற்ற விளக்கு மாமாவிடமிருந்தது.

இருந்தாற்போலத் திரும்பிப் பார்த்தால் மற்ற இருவரையம் காணவில்லை. நான் சற்று வேகமாக நடந்திருக்கிறேன் போலும் என்று என்னிக்கொண்டேன். அவர்கள் வழியில் எங்கோ நின்றிருக்க வேண்டும். திரும்பி நடந்தேன்.

கால் மணி நடைக்குப் பிறகும் எவரையும் காணவில்லை.

கூப்பிட்டுப் பார்த்தேன். பதிலில்லை. என் குரல்தான் சுரங்கப் பாறைகளில் எதிரொலித்தது. எனக்குப் பயம் உண்டாயிற்று. முள்ளாந்தண்டில் குளிர் எடுத்தது.

“அமைதியாக இரு” எனக்கு நானே சொன்னேன். “ஒரே பாதைதானே. அவர்களைக் கண்டு பிடித்து விடலாம். வந்த பாதையால் தொடர்ந்து திரும்பிப் போய்ப் பார்ப்போம்.”

பிறகும் ஒரு அரைமணி நேரம் ஏற்றத்தில் நடந்தேன். யாராவது என்னைத் தொலைவிலிருந்து அழைத்தாற்கூட அந்த அடர்த்தி கூடிய சூழலில் வெகுதொலைவிற்கு வடிவாகக் கேட்கும். உற்றுக் கேட்டும், அமைதிதான் எங்கும் நிலவிற்று.

அப்படியே நின்றேன். நான் தட்டந்தனியே நிற்கிறேன் என்பதே நம்ப முடியாதிருந்தது. “அவர்களைக் கண்டு பிடிக்க ஏற்றத்தான் வேண்டும். நான் முன்னே போனதை மறந்து என்னைக் காணாததில் அவர்களும் பின்னோக்கித் தேடிச்சென்றிருந்தால்? நான் விரைந்து சென்றால்தான் அவர்களைப் பிடிக்கலாம்.”

பிறகு இன்னொரு சந்தேகம் எழுந்தது உண்மையாகவே நான் அவர்களின் முன்னால்தான் போய்க்கொண்டிருந்தேனா? ஆம், அது நிச்சயம். எனக்குப் பிறகு ஹான்சும் அவரின் பின்னால் மாமாவும் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். ஹான்ஸ் ஓரிடத்தில் நின்று தோளிலிருந்த தன் சுமையைச் சரிப்படுத்தியது கூட நினைவு வந்தது. அப்போதுதான் நான் அவர்களை விட்டுவிட்டு நடந்திருக்க வேண்டும்.

நான் வழியை விட்டிருக்க முடியாது என்பதற்கு சாட்சி இருக்கிறதே, அந்தத் தொடர்பற்றாமல் ஒடும் சிற்றருவி. அதன் வழியே பின்னால் போனால் போதும். அந்த நீரோட்டத்தைத் தடுக்காமல் விட்ட மாமாவின் தூர் நோக்கினை நான் இப்போது

வாழ்த்தினேன். மீண்டும் ஏற முதல் முகத்தை ஒரு தடவை கழுவிக்கொள்ளலாமென்று குனிந்தேன்.

என்ன பயங்கரம், என்ன அதிசயம்! நான் வெறுந்தளத்தில் நின்று கொண்டிருந்தேன். நீரோடையை அங்கே காணவில்லை!

27. தொலைந்து, தவித்து...

அந்த நேரத்தில் நான்பட்ட தவிப்பைக் கூற எந்த மொழியிலுமே வார்த்தைகளிராது. தட்டந் தனியே புதையுண்டு போனேன். பசியாலும் தாகத்தாலும் வருந்திச் சாவதை விட வேறு வழியில்லை!

என்னையறியாமலே என் கைகள் கருங்கல் தளத்தைத் தடவின. எப்படி ஒடையைத் தவறவிட்டேன்? இப்போதுதான் அந்த அசாதாரண அமைதியின் காரணம் புரிந்தது, ஒடையின் சல சலப்புக் கூடத் தொலைந்து விட்டிருக்கிறது!.

சுரங்கப்பாதை எங்கோ ஓரிடத்தில் கிளை பிரிந்திருக்கிறது. ஒடையின் வழியைக் கவனியாத நான் வந்திருக்கிறேன். அவர்கள் அதன் பாதையைத் தொடர்ந்து போயிருக்கிறார்கள்! எப்படித் திரும்புவது?

எனக்கு மேலிருந்து 75 மைல் உயரப் பாறைகளும் என்னை நசுக்குவது போல உணர்ந்தேன். உலகின் மேற்பரப்பு நினைவுகள் மனதில் வந்தன. எங்கள் நகரம், தெரு, வீடு, என்னுடைய குறோய்பன்! எங்கள் பயண நினைவுகள் ஒவ்வொன்றாய் மனதில் ஓடின. எனக்கிருந்த அற்ப நம்பிக்கை கூடப் பைத்தியக்காரத் தனமாகத்தான் பட்டது. இந்த அதல பாதாளத்திலிருந்த எந்த மனித சக்தி என்னை மீட்க முடியும்?

இறைவனைத்தான் கேட்க வேண்டும். சிறிய வயது

நினைவுகளும், அம்மாவின் ஞாபகமும் வந்தன. குனிந்து முழங்காலிட்டுப் பிரார்த்திக்கலானேன்.

இது என்னைச் சந்தி ஆறுதல்படுத்தின்று. ஒரளவு நிதானமாகச் சிந்திக்க வைத்தது. என் தண்ணீர்க் குடுவை நிரம்ப நீரும், மூன்று நாட்களுக்குப் போதிய உணவும் என்னிடமிருந்தன. அதற்கிடையில் அவர்களைக் கண்டுபிடித்துவிட வேண்டும். மேலே போவதா, கீழே போவதா?

மேலேதான், என்னால் முடிந்தளவிற்கு! அப்போதுதான் ஒடையைக் கண்டு பிடிக்க முடியும். அதைத் தொடர்ந்து பிறகு ஸ்நே:பெல்ஸின் உச்சிக்குப் போய்விடலாம். இது ஏன் எனக்கு முதலிலேயே உறைக்கவில்லை? இப்போதுள்ள முதல் வேலை, ஹான்ஸ் ஓடையை மீண்டும் கண்டுபிடிப்பது தான். எழுந்து நடக்கலானேன். ஏற்றும் அதிகமாய்தான் இருந்தது என்றாலும் நம்பிக்கையுடன் தயக்கமின்றி ஏறினேன். வேறு என்ன வழி?

அரை மணி நேரம் எந்தத் தடையுமின்றி நடந்தேன். சுரங்கத்தில் இருக்கக் கூடிய ஏதாவது ஒரு அம்சத்தை வைத்தேனும் வழியை அடையாளம் பிடிக்க முடிகிறதா என்று பார்த்தேன். அப்படி ஒன்றுமே தெரியவில்லை. விரைவிலேயே நான் சென்றுகொண்டிருந்த வழி பற்றி அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. தாண்ட இயலாத சுவரொன்றில் மோதி வீழ்ந்தேன். தொடர முடியாத பாதை அது!

என் பயத்தையும் பரிதவிப்பையும் சொல்லி மாளாது. செயலற்றுக் கிடந்தேன். கடைசி நம்பிக்கையையும் இந்தக் கருங்கற்கவர் மோதி உடைத்துவிட்டது. இந்தச் சுரங்கச் சிக்கல்களிலிருந்து வெளியேற வழி தெரியப் போவதில்லை. ஒரு பயங்கரமான சாவு எனக்காகக் காத்திருக்கிறது. ஒரு காலத்தில்

கண்டுபிடிக்கப்படப் போகிற என் உடல் எச்சங்களின் படிவுகள், எத்தனையோ விதமான விஞ்ஞான ஊகங்களுக்கு வழி வகுக்கும்! உரத்துப் பேச முயன்றேன், ஏதோ ஒலிகள் தான் கிளாம்பின. மூச்சவாங்க மல்லாந்து கிடந்தேன்.

இதற்கிடையில் இன்னுமொரு ஆபத்து என்னை எதிர்நோக்கியது. நான் விழுந்தபோது என் கையிலிருந்த விளக்கு வேறு உடைந்துவிட்டது. அதைத் திருத்த வழியில்லை. வலுகெதியில் அதுவும் மங்கி நூர்ந்துவிடும்! அதன் ஒளிரும் சுருள் படிப்படியாக மங்குவது தெரிந்தது.

கடைசியில் அது மின்னி மறைந்தது. இனிமேல் ஒளியையே நான் காணப்போவதில்லை! ஆழமறியா இருட்கசத்தில் மூழ்கினேன். என் உதடுகளிலிருந்து ஒரு பயங்கர ஒலி பிறந்தது. உலகிலென்றால், எவ்வளவுதான் இருட்டெனினும் எங்கோ ஒரு கசிகிற ஒளியாவது சிறிதளவு இருக்கும். இங்கு? எதுவுமே இல்லை. இருளென்றால் இருள்.

இந்த வேளையில் என் புத்தி பேதலித்தது போல எழுந்து, என் கைகளை நீட்டிக்கொண்டு சரிவில் கீழ்நோக்கி ஓடலானேன். ஏதோ நிலத்தடி உயிரினம் போலக் கத்திக்கொண்டு, மோதிக்கொண்டு, உராய்ந்துக்கொண்டு, விழுந்து, எழும்பி, முகத்தில் வழிந்த இரத்தத்தைப் பருக முனைந்தபடி...

எங்கே இப்படிப் போனேன் என்று தெரியாது, பல மணி நேரத்தின் பின் களைந்து விழுந்து, நினைவிழுந்து போனேன்.

28. குரல்களைக் கேட்கிறேன்

எனக்கு மீண்டும் சுயநினைவு வந்த போது, முகம் முழுவதும் கண்ணீரால் நனைந்திருந்தது. எவ்வளவு நேரம்

« Axel! Axel! est-ce toi? » (Page 181.)

மயங்கிக் கிடந்தேன் என்பதும் தெரியாது. விழுந்த போது இரத்தமும் பெருமளவு வெளியேறியிருப்பது தெரிந்தது. உடல் எங்கும் அது படிந்து காய்ந்திருந்தது. இன்னமும் ஏன் சாகாமல் இருக்கிறேன் என்று கவலையாக இருந்தது. இன்னும் எவ்வளவு துன்பங்களை எதிர்நோக்க வேண்டியிருக்கிறதோ! வலிதாளாமல் உருண்டு எதிர்ப்புறச் சுவரோடு கிடந்தேன்.

மீண்டும் நினைவுதவறி, அப்படியே செத்துவிடலா மென்றிருந்த போது, ஒரு பேரோசை என் காதுகளைத் தாக்கிற்று. இடிமுழுக்கம் போலிருந்தது, அது. ஓலி அலைகள் பாதாளத்தில் மங்கி மறைந்தன. இது என்ன சத்தம்? ஏதோ நிலக்கீழ் நிகழ்வின் விளைவாய் இருக்க வேண்டும்.

மீண்டும் அந்த ஓசை கேட்கிறதா என்ற கவனித்தேன். கால் மணி நேரமாயிற்று. அமைதிதான் நிலவியது. இருந்தாற் போல, சுவரோடு சாய்ந்து கிடந்த என் காதில் சொற்கள் போல ஏதோ ஓலி கேட்டது. தெளிவின்றி, மங்கலான ஓசை என்றாலும் சொற்கள் தான். திகைத்தேன். இது ஒரு பிரமை என்றுபட்டது.

ஆனால், இல்லை, கவனித்துக் கேட்ட போது அந்த ஓசை, மனிதக் குரல்கள் தான் என்று நிச்சயமாகத் தெரிந்தது. சுவரோரமாகச் சுற்று நகர்ந்த போது ஓலிகள் மேலுந் தெளிவாகின என்னவென்று புரியாத சொற்கள், முனுமுனுக்கிற மாதிரிக் கேட்டன: ‘ஃபோர்லெஜாட்’ என்ற சொல் ஏதோ ஒரு துக்கம் தோய்ந்த மாதிரி அடிக்கடி கேட்டது. அதற்கு என்ன பொருள்? யார் பேசுகிறார்கள்? மாமா அல்லது ஹான்ஸ் ஆகத்தா னிருக்க முடியும்.

அவர்கள் பேசுவது எனக்குக் கேட்கிறதென்றால், நான் பேசுவதும் அவர்களுக்குக் கேட்கத்தானே வேண்டும்?

“உதவுங்கள்!” பலங்கொண்ட மட்டும் உரக்கக் கத்தினேன். பிறகு பதிலுக்காகப் பார்த்திருந்தேன். ஒன்றும் கேட்பதாயில்லை. ஒரு முச்சு, முனகல் கூட. சில நிமிடங்களாயின. மீண்டுங் கவனித்தேன். தலையைச் சற்று உயர்த்திய போது மீண்டும் அதே ஒசைகள். அதே ‘ஃபோர்லொறாட்’ என்ற சொல். தொடர்ந்து மீண்டும் அந்த இடியோசை. அது என்னை முற்றுமுழுதாகச் சுயநினைவுக்கு மீட்டுவந்தது.

மீண்டும் கவனித்தேன். என் பெயர் தெளிவாகக் கேட்டது. மாமாதான், வழிகாட்டியுடன் பேசுகிறார்! ‘ஃபோர்லொறாட்’ என்பது டேனிஷ சொல்!

எல்லாம் தெளிவாயிற்று. நான் பேசுவது அவர்களுக்குக் கேட்க வேண்டுமானால் நான் சுவர் அருகோடு சாய்ந்து பேச வேண்டும்! நேரத்தை வீணாக்க முடியாது. அவர்கள் இருக்கும் இடத்தை விட்டு சற்று நகர்ந்தால் கூட இந்த ஒலி விளைவு இல்லாது போய்விடும்! சுவரோடு சாய்ந்து கொண்டு, முடிந்தளவு தெளிவாகப் பேசினேன், “மாமா!”

எல்லையில்லா அந்தரத்துடன் காத்திருந்தேன். சத்தம் மிக வேகமாகச் செல்லாது. கனத்த பவனம் அதன் அளவைத்தான் அதிகரிக்குமேயொழிய வேகத்தையன்று. யுகங்களாய்த் தோன்றிய அச்சிலகணங்கள் கடந்த பின், “அக்ஸல், அக்ஸல், அது நீ தானா?” மாமாவின் குரல் கேட்டது.

“நானேதான்!”

“எங்கே இருக்கிறாய், அக்ஸல்?”

“எங்கே என்றே தெரியாது, முழு இருட்டில்.”

“உன் விளக்கு?”

“நூர்ந்து போய்விட்டது.”

“ஒடை?”

“மறைந்துவிட்டது”

“அக்ஸல், பயப்படாதே! உசாராயிரு”

“கொஞ்சம் பொழுங்கள். நான் களைத்துவிட்டேன். பேச இயலாது. புதிலை எதிர்பாராமல் நீங்களே பேசுங்கள்.”

“உசாராயிரு. பேச வேண்டாம். சொல்வதைக் கேள். நாங்கள் உண்ணைத் தேடி அலைந்தோம். நான் அமுதும் விட்டேன். நீ நீரோடையுடன் போய்க் கொண்டிருப்பாயோவென்று அங்கு வந்து துப்பாக்கியால் சுட்டுப் பார்த்தோம். இப்போது எங்கள் குரல்கள் சந்திப்பது ஒரு ஒலியியல் நிகழ்வு. ஆனை ஆள் சந்திக்க முடியவில்லை. ஆனால், பயப்படாதே. இதுவே பெரிய விஷயம்.”

எனக்கு மெல்லிய நம்பிக்கை வந்தது. சுவரோடு வாயைவைத்துக் கேட்டேன், “மாமா, எவ்வளவு தொலைவில் நாங்கள் இருக்கிறோம்?”

“அது அறிவது சுலபம்.”

“உங்களிடம் நேரமானி இருக்கிறதா?”

“ஆம்.”

“அதை எடுத்துக்கொண்டு என்னை அழையுங்கள். அழைக்கும் நேரத்தைச் சரியாய்க் கவனியுங்கள். உங்கள் குரல் கேட்டவெடன் பதில் கொடுப்பேன். அது உங்களுக்குக் கேட்கிற நேரத்தையும் சரியாய்க் கவனியுங்கள்.”

“அக்ஸல்!” மாமாவின் குரல் வந்ததுமே, பதில் கொடுத்தேன்: “அக்ஸல்!”

பிறகு காத்திருந்தேன்.

“நாற்பது விநாடிகள்!” மாமாவின் பதில் வந்தது.

“ஒலியின் வேகம் விநாடிக்கு 1,020 அடி என்று வைத்தால், 20 விநாடிக்கு, 20,400 அடி. நாலு மைலுக்குள்தான்.”

“நாலு மைலா!”

“அது ஒன்றும் பெரிதல்ல.”

“நான் மேலே போவதா, கீழே போவதா?”

“கீழே! நாங்கள் ஒரு பெரிய குகை போல் ஒன்றில் இருக்கிறோம். அதிலிருந்து பிளவுகள் எல்லாப் பக்கமும் போகின்றன. நீயிருக்கும் பிளவும் இங்குதான் வந்து சேரும். நடக்கத்தொடங்கு. கஷ்டப்பட்டாவது வா. சறுக்கக் கூடிய இடங்களில் சறுக்கு. நாங்கள் உன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்போம்.”

கடவுளுக்கு நன்றி சொல்லி விட்டு எழுந்து ஏதோ ஒரு விதமாய் நடக்கலானேன். சரிவு அதிகமாய்த்தான் இருந்தது. சறுக்கியபடியே போனேன். வேகம் கட்டுப்படுத்த இயலாமலாயிற்று. இருந்தாற் போல ஒரு நிலைக்குத்தான் சரங்கத்தில் வீழ்ந்தேன். அதன் சுவர்ப் பாறைகளில் மோதி மோதிக் கீழே விழுந்தேன். எங்கோ ஓரிடத்தில் தலையில் பலத்த அடி. அறிவிழுந்து போனேன்.

29. காக்கப்பட்டேன்

அறிவு வந்த போது அரைகுறை இருளாயிருந்தது தடித்த துணிகளில் வளர்த்தப் பட்டிருந்தேன். குனிந்து என்னையே பார்த்த படியிருந்த மாமாவின் முகந் தெரிந்தது. நான் கண்களைத் திறந்ததும் அவர் மகிழ்வுடன் கூவினார், “அக்ஸல், உயிருடன் இருக்கிறாய்!” என்னைத் தழுவிக்கொண்டார்.

“கடவுளே, தப்பிவிட்டாய்!”

அந்த அன்பு என்னைத் தொட்டது. வரட்டுத்தனமாய்த் தெரிகிற பேராசிரியரினுள்ளே இருக்கும் அன்பை வெளிக்காட்ட இது போன்ற தருணங்கள் தேவைப்படுகின்றனதான்.

ஹான்ஸ் அங்கு வந்தார்.

“வணக்கம்!” என்றார்.

“வணக்கம், ஹான்ஸ்!” என்று விட்டு மாமாவைக் கேட்டேன்: “இப்போ நாங்கள் எங்கே இருக்கிறோம்?”

“அதெல்லாம் நாளைக்குச் சொல்கிறேன். இப்போ நீ மிகவும் பலவீனமாய் இருக்கிறாய். தலைக் காயங்களுக்குக் கட்டுப் போட்டிருக்கிறேன். அசையாமல் தூங்கு. நாளைக்கு எல்லாம் சொல்கிறேன்.”

“என்ன நாள், என்ன நேரம் என்றாவது சொல்லுங்கள்!”

“இரவு பதினொரு மணி. ஒகஸ்ற் ஒன்பதாந் தேதி, ஞாயிற்றுக்கிழமை. இனி நாளைவரை வேறு கேள்விகள் இல்லை.”

அப்படியே தூங்கிப் போனேன்.

அடுத்த நாள் கண் விழித்த போது, ஒரு அழகான குகையில் படுத்திருப்பது தெரிந்தது. தளமெல்லாம் மெத்தை போல மணல். மங்கல் வெளிச்சமாயிருந்தது. ஆனால் விளக்கு ஏரிவதாய் தெரியவில்லை. எங்கிருந்து வருகிறது அது? அதோடு கூடவே, அலைகள் கரையில் மோதுவது போன்ற ஒசையும் மெல்லமாக எங்கோ கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. இடையிடையே காற்று வீசுகிற மாதிரி ஒலியும்.

விழித்திருக்கிறேனா, கனவு காண்கிறேனா என யோசித்தேன். விழித்துத் தானிருக்கிறேன். பூமியின் மேற்பரப்புக்கு வந்து விட்டோமா? ஒன்றுமே புரியாதிருந்தது. அப்போது

பேராசிரியர் வந்தார்.

“எப்படியிருக்கிறாய், அக்ஸல்? முன்னேற்றம் தெரிகிற தல்லவா?”

“நிச்சயமாக.”

“இரவு, நானும் ஹான்கம் மாறிமாறி உன்னைக் கவனித்துக்கொண்டோம். அவர் தான் வைத்திருந்த அற்புதமான ஒரு ஜஸ்லாந்துத் தெலுமொன்றையும் உன் காயங்களுக்குப் பூசினார்” பேசிக்கொண்டே, மாமா காலையுணவைத் தயார் செய்தார்.

நன்றாகப் பசித்ததில், ஒரு பிடி பிடித்தேன்.

“நீ தப்பிப் பிழைத்ததே அதிசயந்தான்! இனி எங்கும் பிரிந்து போய்விடாதே!”

இனிப் பிரிவதா? அப்போ, இன்னும் பயணம் முடிவுக்கு வரவில்லையா?

“மாமா, நான் நன்றாகத்தானே இருக்கிறேன்?”

“நன்றாக.”

“கை, கால் முறியவில்லையா?”

“ஒன்றுங்கூட முறியவில்லை.”

“அப்போ தலை? என் மூளை ஏதாவது பிசகிவிட்டதா?”

“ஏன்படிக் கேட்கிறாய்?”

“நாங்கள் இன்னும் பூமியின் மேற்பரப்புக்குத் திரும்பவில்லையா?”

“இன்னும் இல்லை!”

“அப்போ எனக்குப் பைத்தியந்தான்! ஏனென்றால், எனக் குப் பகல் வெளிச்சம் தெரிகிறது. காற்றின் ஒசையும் அலைய டிக்கும் ஓலியும் கேட்கின்றன.”

“அவ்வளவுதானா?” என்றார், மாமா. “நீயே பார்ப்பாய், எங்கள் பூகர்ப்பவியலாளர்கள் அறிந்துகொள்ள இன்னும் எவ்வளவு இருக்கிறதென்று!”

“வெளியே போய்ப் பார்க்கிறேனே!”

“வேண்டாம், அக்ஸல்! வெளிக்காற்று உன் உடம்பிற்குக் கூடாது.”

“வெளிக்காற்றா?”

“ஓ! வெளியே காற்று நன்றாக அடிக்கிறது. இப்போ போய் உடம்மைப் கெடுத்துக் கொள்ளாமல் ஒய்வெடு. நாளை நாங்கள் பயணத்தைத் தொடரவேண்டும்.”

“பயணமா?”

“ஓம், படகுப் பயணம்.”

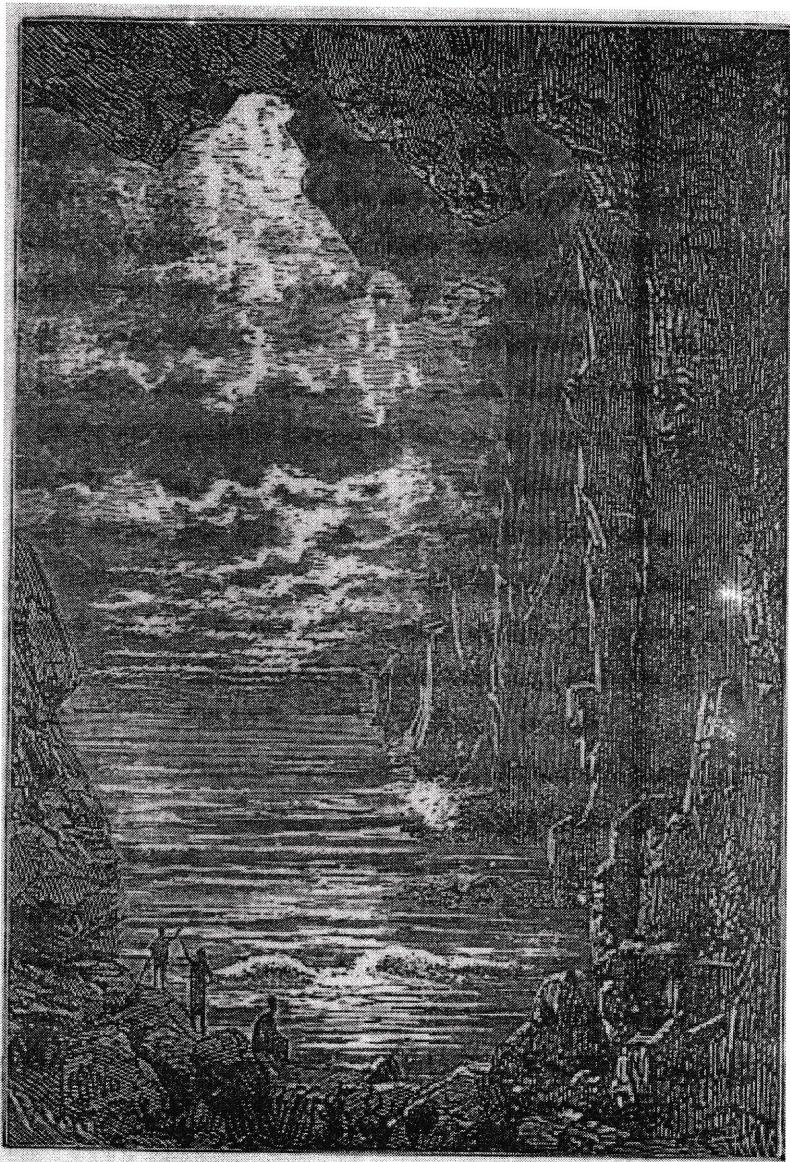
“படகுப் பயணமா?” நான் எழுந்து உட்கார்ந்தேன். அப்போ, ஏதோ ஆற்றோ, குளமோ, கடலோ, இருக்கிறதா, என்ன? என் ஆர்வம் எல்லை மீறிற்று. மாமாவால் என்னைக் கட்டுப்படுத்த இயலாமலாயிற்று. உடைகளை மாட்டிக்கொண்டு, ஒரு விரிப்பால் போர்த்திக்கொண்டு குடைக்கு வெளியே வந்தேன்.

30. நிலக்கீழ் கடல்

முதலில் எனக்கு ஓன்றுமே தெரியவில்லை. வெளிச்சத்துக்குப் பழக்கமில்லாமல் ஆகிவிட்டிருந்த என் கண்கள் தாமாகவே மூடிக்கொண்டன. ஒரு படியாக அவற்றைத் திறந்த போது எனக்கேற்பட்ட மகிழ்விலும் திகைப்பே அதிகமாக இருந்தது.

“கடல்!”

“ஆம், ‘விடன்புறோக் கடல்’! வேறு எந்த ஆய்வாளனும்

Une vaste nappe d'eau s'étendait devant mes yeux. (Page 128.)

தான் கண்டுபிடித்தது என்று கூற முதல் அதற்கு என் பெயரைச் சூட்டுவது என் உரிமை!”

கண்ணெதிரே ஒரு பெரும் நீர்ப்பரப்பு விரிந்து கிடந்தது. அலைகள் தடவிய கரைகளில் பொன்றிற மணல் ஆங்காங்கு சிதறிக் கிடந்த சங்குகள், சிப்பிகள் - ஆரம்ப கால உயிரிகளின் கோதுகள். அலை விளிம்புகளில் நுரையைத் திரள் வைத்த காற்று முகத்திலும் தூவானம் ஏற்றியது. கரையிலிருந்து 200 யார் தொலைவில் உயரமிகு பெரும் செங்குத்துப் பாறைகளின் வரிசை தென்பட்டது. அதற்கப்பால் தொலைவில் மங்கலாகத் தெரிந்த அடி எல்லைவரை அவை சென்று மறைந்தன.

அங்கே பரவியிருந்த ஒளி, சூரிய ஒளி அல்ல, அது அதிக பிரகாசமுமின்றி அதிக மங்கலமுமின்றி ஒரு விதக் குளிர்மையான ஒளி. நிலவொளியிலும் சுற்றுக்கூடிய பிரகாசம் அது ஒரு மின்மூலம் பிறந்த ஒளி என்பதைக் காட்டிற்று. ஒரு இயல்பான மின்காந்த நுண்ணலைகளின் செயற்பாடு.

மேலே கவிந்திருந்த விதானம், “ஆகாயம்” என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம். பெரும் நீராவிக்கூட்டங்களால் உருவாகியிருந்தது. இவை ஒடுங்கி மழையாகப் பெய்யலாம். என்றாலும் அப்போது காலநிலை சீராக இருந்தது.

நாங்கள் அந்தப் பிரமாண்டமான விதானத்தின் கீழ் இருந்தோம். அதன் பரிமாணங்களை அளவிட முடியாதிருந்தது. இப்படியான ஒரு அமைப்பின் இருப்பை எந்தப் பூகற்பவியல் தத்துவத்தால் விளக்க முடியும் என வியந்தேன். அந்த அற்புதங்களைப் பேச்சின்றிப் பார்த்து மலைத்து நிற்பதைவிட என்னால் வேறொன்றும் செய்ய இயலாதிருந்தது. ஏதோ ஒரு தொலைதூரக் கிரகத்தில் நிற்பது போன்ற உணர்வு. அந்தப்

Ce n'est qu'une forêt de champignons, dit-il. (Page 142.)

புதிய உணர்வுகளையும் என்முன் தெரிந்த புதிய தோற்றுங்களையும் விபரிக்கப் புதிய சொற்கள் தாம் தேவைப்பட்டன.

வியப்பும், மலைப்பும், மகிழ்வும், பயமுமான இந்த உணர்வுக்கல்வை எனக்கொரு சிகிச்சை போல அமைந்து உடல் நிலையை மேம்படுத்திற்று. அந்த அடர்த்தி மிகு காற்றில் நிறைந் திருந்த ஒட்சிசன் வேறு புதிய சக்தி தந்தது.

நாற்பது நாட்களாக ஒடுங்கிய ஒரு சுரங்கப் பாதையில் அகப்பட்டுத் திரிந்த பின்னர் இந்தப் புதிய ஈரலிப்பான காற்றைச் சுவாசிப்பதுதான் எவ்வளவு பரவசமாயிருந்தது.

“உண்ணால் கொஞ்சம் நடக்க முடியுமா?” மாமா கேட்டார்.

“அதைவிட வேறேன்ன வேண்டும்?”

“அப்போ என் கையைப் பிடித்துக்கொள். இந்தக் கரையோடு போய்வருவோம்.”

மெல்ல நடந்தோம். இடப்புறம் பாறைகளின் வரிசை. அவற்றிலிருந்து வடியும் எண்ணற்ற நீர்த்தாரைகள். அவற்றில் ஒன்றாய் எங்கள் ஹான்ஸ் ஒடையும் கடலிற் பாய்வதை எண்ணால் அடையாளம் காண முடிந்தது.

“இது இனி எம்மோடிராது” என்றேன்.

“இதில்லாவிட்டால், இன்னொன்று” என்றார் மாமா. அதொரு நன்றியில்லாத பதிலாக எனக்குப்பட்டது.

அதே வேளை என் பார்வையை எதிர்பாராத காட்சி யொன்று கவர்ந்தது. ஐந்நாறு யாருக்கப்பால், ஒரு நிலக்கூம்பின் முடிவில் அடர்ந்த காடோன்று தோன்றிற்று. நடுத்தர அளவான, குடை போன்ற தாவரங்கள் அங்கிருந்தன. காற்றினால் ஏற்படக கூடிய அசைவேதுமின்றி விறைத்து நின்றன அவை. கிட்ட நெருங்கியதுந்தான் புரிந்தது.

“காளான் காடு” என்றார் மாமா.

ஒவ்வொன்றும் முப்பது நாற்பதடி உயரத்தில் அதேயளவு விட்டங்கொண்ட தலையுடன் காட்சியளித்தன. நெருக்கமாக வளர்ந்திருந்ததால் அவற்றின் கீழே இருளாக இருந்தது. அவற்றின் கீழ் நடந்த போது கடுங் குளிராயுமிருந்தது.

காளான்களை விட வேறு தாவரங்களும் அப்பகுதியிலிருந்தன. நிறமற்ற இலைகளுடன் கூடிய ஒரு செடி கூட்டம் கூட்டமாக நின்றது. அவற்றைப் போல வேறும் பல ஆரம்பகால, கீழ்நிலைத் தாவரங்கள்.

“சொல்ல முடியாத அற்புதம்” மாமா மகிழ்ந்தார்.

“உலகின் இரண்டாம் நிலைக் காலத்தின் தாவரங்கள் யாவும் இங்கே இருக்கின்றன! ஒரு தாவரவியலாளனுக்கு இது போன்ற வாய்ப்புக் கிட்டாது!”

சற்றுப்பொறுத்து அவர் தரையைக் காட்டினார், “நாங்கள் மிதிக்கிற இந்த இடத்தில் பார், பிராணிகளின் எலும்புகள்! அதே காலத்தில் வாழ்ந்த பிராணிகள் அவை. இந்தக் கரையில், இந்த மரங்களினடியில் அவை வாழ்ந்திருக்கின்றன!”

“என்றாலும்?” என்றேன்.

“என்றாலும் என்ன?”

“இந்தக் கருங்கற் பாறைவளியில் இந்தப் பெரிய மிருகங்கள் எப்படி வாழ்ந்தன? பூமியில் இரண்டாம் நிலைக் கால கட்டத்தில் வாழ்ந்தன என்றால் அப்போது அங்கே மண்ணின் தன்மை வேறாக இருந்தது.”

“இந்த மண்ணும் வண்டல்தான்!” என்றார் மாமா.

“வண்டலா? இவ்வளவு ஆழத்திலா?”

என்னுள் பிறகொரு கேள்வி வந்தது. “அந்த மிருகங்களிற்

சில இங்கு இப்போதும் வாழ முடியாதா?" இந்த எண்ணம் என்னைக் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை கவனமாகப் பார்க்க வைத்தது. ஆனால் உயிர்ப்பிராணி எதுவும் தென்படுவதாய் இல்லை.

நான் நன்கு களைத்துப் போயிருந்ததால் ஒரு நிலக் கூம்பின் விளிம்போடு போய் உட்கார்ந்தேன். அங்கிருந்து அந்தக் குடாப்பகுதி முழுவதுமே வடிவாகத் தெரிந்தது. என்னுள் தொடராய்க் கேள்விகள் எழுந்தன. இந்தக் கடல் எங்கே முடிகிறது. எது வரை இது போகிறது? இதன் எதிர்க் கரைகளை எம்மால் அடைய முடியுமா?

மாமாவுக்கு அது பற்றி ஜீயமே இருக்கவில்லை. ஒரு மணி நேரம் இவ்வாறு இருந்து விட்டுக் குகைக்குத் திரும்பினேன். இந்த விசித்திரி நினைவுகள் நிறைந்த மனதோடு விரைவிலேயே ஆழந்து தூங்கிப் போனேன்.

31. கட்டுமரம்

அடுத்த நாட்காலையில் முற்றிலும் குணமானவனாகக் கண்விழித்தேன். குளித்தால் நன்றாயிருக்கும் போலப்பட்டது. எனவே கண்முன் கிடந்த அந்த மத்தியதரைக் கடலில் - வேறேந்தக் கடலிலும் பார்க்க இதற்குத்தான் அப்பெயர் பெரிதும் பொருந்தும். இறங்கினேன். திரும்பி வந்த போது நல்ல பசி. ஹான்ஸ் நல்ல சுவையாகச் சமைத்திருந்தார்.

"இப்போது பெருக்கு நேரம். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நாங்கள் தவறவிடக் கூடாது" என்றார் மாமா.

"பெருக்கா? இங்கும் சூரிய சந்திரர்களின் தாக்கம் பாதிக்கிறதா?"

“இல்லாமல்? முழுவதுமே பிரபஞ்சக் கவர்ச்சிதானே?”

நாங்கள் அப்போது கரையில் நடந்து கொண்டிருந்தோம். அலைகள் படிப்படியாக மேலேறி வந்த கொண்டிருந்தன.

“நீங்கள் சொன்னது சரி” என்றேன் மாமாவிடம்.

“நூரைக்கிற மாதிரியைப் பார்த்தால் கடல் பத்தடி உயரும் போல் தெரிகிறது.”

“இதெல்லாவற்றையும் நம்பவே முடியாமலிருக்கிறது! பூகோளத்தின் மைய வெப்பம் என்ற பேச்சை விட வேண்டியதுதான்.”

“டேவியின் தத்துவம் இது வரையில் சரிதானே?”

“சரி, மாமா, இப்போது நாங்கள் எங்கே இருக்கிறோம்?”

“கிடையாகப் பார்த்தால் ஜஸ்லாந்திலிருந்து 875 மைல், தென்-கிழக்காக. ஆழம் 88 மைல்.”

“இப்போ உங்கள் திட்டமென்ன? பூமியின் மேற்பரப்புக்குத் திரும்பவில்லையா?”

“திரும்புவதா? நிச்சயமாக இல்லை. எங்கள் பயணத்தைத் தொடர்ந்து, பார்க்கக் கூடியதெல்லாம் பார்ப்போம்.”

“இந்தத் தண்ணீர்ப் பரப்புக்குக் கீழே எப்படிப் போகப்போகிறோம்?”

“எப்படியோ இதற்குக் கரைகள் இருக்கத்தானே வேண்டும். எதிர்க்கரையில் நிச்சயம் வழி இருக்கும்.”

“இந்தக் கடல் எவ்வளவு நீளமிருக்கும் என நினைக்கிறீர்கள்?”

“எழுபதிலிருந்து நூறு மைல் வரை.”

இந்த ஊகம் படுபிழையாக இருக்கும் எனப்பட்டது.

“இனியும் நாங்கள் வினைகெட முடியாது. நாளைக்கே

புறப்பட வேண்டும்,” என்றார் மாமா.

“எதில் போகப்போகிறோம்?”

“கட்டுமரம். ஹான்ஸ் செய்துகொண்டிருக்கிறார். வா, பார்க்கலாம்.”

நிலக்கூம்பின் மறுபுறத்தில் ஹான்ஸ் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

“இதெல்லாம் என்ன மரம்?”

“பைன், :பிர், பிர்ச்! புதைந்து கிடந்த பழைய கால மரங்கள்”

“கல்லாகியிராவா? மிதக்குமா?”

“இவை இன்னும் அப்படி ஆகவில்லை, பார்!” மாமா ஒரு துண்டு மரத்தை எடுத்துக் கடலில் வீசினார். கேழே போய் மேல் வந்த துண்டு, நீரில் மிதக்கலாயிற்று.

“நம்ப முடியவில்லை!”

அடுத்த நாள் மாலை, கட்டுமரம் தயாராகி விட்டது. ஜந்தடி அகலமும் பத்தடி நீளமுங்கொண்ட பலமான வேலைப் பாடு.

நீரில் தள்ளியதுதான் தாமதம் அது அந்த “லிடன்புறோக்” கடலில் அமைதியாக மிதக்கலாயிற்று.

32. கடற் பயணம்

ஒகஸ்ட் 13ந் தேதி காலையில் வேலைக்கே கண் விழித்தோம். விரைவும் இலகுவுமான ஒரு புதிய பயணம் பற்றிய ஆர்வம்.

எங்கள் பொருட்களுடன், பெருமளவான தண்ணீரையும் ஏற்றிக்கொண்டு ஆறு மணிக்குக் கட்டுமரம் புறப்பட்டது.

நாங்கள் துறைமுகத்தை விட்டுப் புறப்பட்ட போது, தன் வழமை போல அந்த இடத்திற்கும் ஒரு பெயரிட விரும்பினார்மாமா.

“உன் பெயரை வைப்போம்” என்றார் என்னிடம்.

“வேறு நல்ல பெயர் இருக்கிறது” என்றேன்.

“என்ன அது?”

“குறோய்பன்! “குறோய்பன் துறைமுகம்” என்ற பெயர் வரைபடத்தில் நன்றாயிருக்கும்.”

காற்று வட-மேற்கிலிருந்து வீசிக்கொண்டிருந்தது. நல்ல வேகத்தில் போய்க் கொண்டிருந்தோம்.

“இந்த வேகத்தில் போனால், 24 மணித்தியாலத்தில் குறைந்தது 75 மைல் கடக்கலாம். விரைவிலேயே எதிர்க்கரையை அடைந்துவிடுவோம்” என்று மாமா கணக்கிட்டார். எங்களுக்கு முன்னால் ஒரு பெரிய கடல் பரந்து விரிந்து கிடந்தது. மேலே மிதந்த பெரும் முகில்களின் சாம்பல் நிற நிழல்கள் கடலின் பரப்பில் படிந்திருந்தன. கடலின் நீர்த்துளிகள், எங்கே இருந்தது என்று தெரியாமல் வந்த, மாய ஒளியில் மின்னின. விரைவிலேயே தரை மறைந்துவிட்டது.

மத்தியான வேளையில் பெருந் திரள்களாக மிதந்துகொண்டிருந்த பாசிகளைத் தாண்டினோம். மாலை வந்த போதும் குழலின் ஒளி, நேற்று நான் அவதானித்தது போலவே, மங்காதிருந்தது. விரைவிலேயே, சுகமான கனவுகள் நிறைந்த ஒரு தூக்கத்தில் ஆழந்தேன்.

குறோய்பன் துறைமுகத்தை விட்டுப் புறப்பட்ட போதே தினப் பதிவுகளை ஒழுங்காக மேற்கொள்ளும் பணியை மாமா என்னிடம் ஒப்படைத்திருந்தார். கடற் பயணத்தின் இரண்டாம்

நாள் நான் எழுதியிருந்த குறிப்புகள் இவ்வாறு இருந்தன.

வெளிக்கிழமை, ஒகஸ்ற் 14ந் தேதி சீரான வட-மேற்குத் திசைக் காற்று. கட்டுமரம் விரைவாகவும் நேராகவும் செல்கிறது. கரை 75 மைலில். குறிப்பாகக் கண்ணிலேதும் தென்படவில்லை. வெளிச்சம் சீராக உள்ளது. காலநிலை அருமை. 32 பாகை செல்சியஸ் வெப்பம்.

மத்தியானம், ஹான்ஸ் ஒரு கயிற்றின் முனையில் கொழுக்கியான்றைக் கட்டி அதில் இறைச்சித் துண்டோன்றைக் குத்தி அத்தாண்டிலைக் கடலில் வீசினார். இரண்டு மணித்தியாலங்கள் வரை எதுவுமே அவருக்குக் கிடைக்காது போனதில் இந்தக் கடலில் உயிரினங்களே இல்லை என நாம் எண்ணத் தலைப்பட்டோம். அப்போது தூண்டிலை எதுவோ அசைத்தது. கயிற்றைத் தூக்கி தூடிக்கும் மீனொன்றைத் தண்ணீரின் வெளியே இழுத்தார் ஹான்ஸ். “மீன்” என்று கூவினார், மாமா. “நாங்கள் சாப்பிடும் ஸ்ரேஜன்...” என் பங்குக்கு நானும் கத்தினேன், “சிறிய வகை.” பேராசிரியர் அந்தப் பிராணி யைக் கவனமாக ஆராய்ந்த பின்னர் மாறுபட்ட முடிவொன்றிற்கு வந்தார். இந்த மீனுக்குத் தட்டையான வட்டமான தலை இருந்தது. அதன் உடலின் முன்புறம் பலமான செதில்களால் மூடப்பட்டிருந்தது. அதோடு நன்கு வளர்ச்சியற்றிருந்த முன் செட்டைகள் தூடுப்புக்கள் இருந்தன. ஆனால் பற்களோ வாலோ இல்லை. நிச்சயமாக அது ஸ்ரேஜன் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த வகை மீன்தான். ஆனால் ஸ்ரேஜனிலிருந்து சில முக்கிய அம்சங்களில் மாறுபட்டிருந்தது. இதைக் கவனித்த மாமா மேலும் சற்று ஆராய்ந்த பின் கூறினார், “இந்த மீன் நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே இல்லாதொழிந்து போய்விட்ட ஒரு வகையைச் சேர்ந்தது.

இதை டெவோனியன் படிவில் ஒரு உயிர்ச்சுவடாக மட்டுமே காணக் கூடியதாயிருந்தது.”

“என்ன?” நான் கூவினேன். “அந்த முற்காலக் கடல் வாழ் உயிரினங்களில் ஒன்றை நாம் உயிருடன் பிடித்திருக்கிறோம் என்றா சொல்கிறீர்கள்?” தன் அவதானிப்பைத் தொடர்ந்தவாலே “ஆம்” என்று பதிலிறுத்தார், பேராசிரியர். “அத்துடன் இந்த உயிர்ச்சுவடு மீன்கள் இக்கால மீன்களிலும் பார்க்க மிக வேறுபட்டவை. இப்படியான பிராணியொன்றை உயிருடன் கண்டுபிடிப்பது என்பது இயற்கை ஆய்வாளரோராகுவருக்குச் சொல்லொண்டு மகிழ்ச்சி தரக்கூடிய ஒன்றாகும்.”

“இது எந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தது?”

“கணோய்ட் பிரிவு, ஸெஃபாலிஸ். பைட்ஸ்குடும்பம், சாதி...”

“சொல்லுங்கள்?”

“சாதி ரெரிச்ரிஸ். அது நிச்சயம். ஆனால் இந்த மீன் நிலத்தடி நீர்வாழ் மீன்களுக்கு மட்டுமே பொதுவானதாகக் கூறப்படும் ஒரு தனித்துவத்தைக் கொண்டிருக்கின்றது.”

“என்ன அது?”

“இதற்குப் பார்வை இல்லை!”

“குருடா?”

“குருடென்பது மட்டுமல்ல, கண்களே கிடையாது!” நான் அந்த மீனைப் பார்த்தேன். மாமா கூறியது முற்றிலும் சரி. ஆனால் இது ஒரு விதிவிலக்காக இப்படி இருக்கக் கூடும். எனவே மீண்டும் இரையைக் கொழுவித் தூண்டிலை வீசினோம். இக் கடலில் மீன்கள் நிச்சயமாக நிறையவே இருந்தன. இரண்டு மணி நேரத்தில் குறிப்பிடத்தக்களவு ரெரிச்ரிஸ்களை எம்மாற் பிடிக்க முடிந்தது. அத்துடன் டிப்ரெரைட்ஸ் என்ற அழிந்துவிட்ட

இன்னொரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சில மீன்களும் அகப்பட்டன. ஆனால் இவற்றின் சாதியை அடையாளங்காண் மாமாவால் இயலவில்லை. இவை எவற்றிற்குமே கண்களில்லை. எப்படியோ இந்த எதிர்பாராத தேட்டம் எமது உணவுக் கையிருப்புக்குப் பெருஞ் சாதகமாயமெந்தது. அத்துடன் இக்கடல் உயிர்ச் சுவடுக்கால உயிர்வகைகளை மட்டுமே கொண்டது என்பதும் தெளிவாயிற்று. இவற்றில் ஊர்வனவற்றை ஒத்திருந்த மீன்கள் அவை உருவாக்கப்பட்ட காலத்திலேயே முழு விருத்திய டைந்திருந்தன. என்றாலும் ஒரு துண்டு எலும்பை அல்லது கசி இழையத்தை மட்டுமே அடிப்படையாய் வைத்து விஞ்ஞா னிகளால் மீள் உருவமைத்துப் பார்க்கப்பட்ட சில பல்லி வகைகளை நாம் இனிமேற்தான் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. நான் தொலை நோக்கியை எடுத்துக் கடலை நோட்டமிட்டேன். அது வெறிச்சிட்டுக் கிடந்தது. நாம் இன்னமும் கரைக்கு வெகு அருகிற்தான் இருக்கின்றோமென்பதில் ஜயமில்லை.

நான் மேலே வானத்தைப் பார்த்தேன். ஏன் இந்தப் பறவைகள் சிலவற்றையும் மீள உருவாக்க இயலாது? இந்த மீன்கள் அவற்றிற்குப் போதிய உணவாக அமையும். நான் மேலே வானத்தை ஆராய்ந்தேன். ஆனால் அதுவும் கரையைப் போலவே எதுவும் வாழாத ஓரிடமாகத் தெரிந்தது. எப்படியோ அற்புதமான தொல்லுரியல் கருதுகோள்களிடை எனது கற்பனையானது என்னைக் கொண்டு செல்லலாயிற்று. சரித்திரத்திற்கு முற்பட்ட காலம் புற்றிய பகற்கனவொன்றில் ஆழ்ந்தேன். தீவுகளே போன்ற பிரமாண்டமான செர்னசற்ஸ் எனப்படும். பூராதன கடலாமைகள் என் முன்னால் மிதப்பதைக் கண்டேன். கருமை படிந்திருந்த கரையோரங்களில் பிழேசில் குகைகளிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவை

போன்ற தொடக்காலப் பாலுாட்டிகளான பெரிய பெரிய லெப்ரோதீரியங்கள் கடந்து செல்வதைக் கண்டேன். அவற்றுடன் கூடவே சைப்ரியப் பணி வனாந்தரங்களில் காணப்பட்ட மெரிக் கோதீரியங்களும் தென்பட்டன. இன்னுந் தொலைவில் பச்சி டேமற்றல் லொஃபியோடன் என்கிற ராட்சத பண்ணியொன்று பாறைகளின் பின்னால் மறைந்தவாறு தன் இரைக்காக அனோப் ளோத்தீரியத்துடன் பொருத்த தயாராக நின்றது. இந்த அனோப் ளோத்தீரியம் என்பது காண்டாமிருகம், குதிரை, நீர்யானை, ஓட்டகம், எல்லாம் ஒன்று கலந்தாற் போல ஒரு விசித்திர வடிவம். உலகைப் படைக்கும் அவதியில் ஆண்டவன் பல பிராணிகளை ஒன்றுடன் ஒன்று குழப்பிவிட்டது மாதிரி. யானையை ஒத்த ராட்சத மஸ்ரடோன் தன் துதிக்கையை ஆட்டியவாறு கரையிற் கிடந்த பாறைகளைத் தன் தந்தங்களால் இடித்துக் கொண் டிருந்தது. அதே வேளையில் மெகாத்தீரியம் தன் பெருங் கால்களை ஊன்றியவாறே நிலத்தைத் துளைத்தபடி தன் கர்ஜை ணைகளைக் கருங்கற் பாறைகளில் எதிரொலிக்கச் செய்து கொண்டிருந்தது. இவற்றிற்கு மேலே உலகின் முதற் குரங்கான புரோட்டோபித்திக்கா, நெட்டுக்குத்தான் மலை உச்சிகளை நோக்கி ஏறிக் கொண்டிருந்தது. இன்னமும் மேலே ப்ரேரணோடக் ரைல் தன் கால்விரல் இடுக்கிகளை விரித்தவாறே பென்னம் பெரியதொரு வெளவால் போலக் காற்றில் வழுகிக் கொண்டிருந்தது. கடைசியாக வானின் உச்சியில் கருங்கல் விதானத்தின் விளிம்பைத் தம் தலையால் முட்டுவனவே போல கஸோவாரி யிலும் கூடுதல் பலமும் தீக்கோழியிலும் பெரிய அளவங் கொண்ட மிகப்பெரும் பறவைகள் சில தம் இறக்கைகளை விரித் தவாறு மேலெழுந்து கொண்டிருந்தன. இந்த உயிர்ச்சுவடுகால

உலகு முழுவதுமே உயிர்கொண்டு மீண்டும் என் கற்பனையில் உலவலாயிற்று. மனிதன் பிறப்பதற்கு முன்னர், முற்றிலும் முழுமையுறாத உலகம் அவனுக்காகத் தயாராவதற்கு முன்பு, படைப்புப் பற்றி மறை நூல்கள் கூறும் காலத்தினுள் நான் தொடர்ந்து சென்றேன். அங்கிருந்து பின்னோக்கி உயிரிகள் எதுவுமே உருப்பெற்றிராத யுகங்களிலும் என் பயணம் தொடர்ந்தது. பாலுட்டிகள் மறைந்தன, பறவைகள் மறைந்தன, தொடர்ந்தது இரண்டாம் காலகட்டத்திற்குரிய ஊர்வன மறைந்தன, கடைசியாக மீன்கள், கடல்வாழ் மேல் ஓட்டுப் பிராணிகள், நத்தைகள்... எல்லாமே ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் இல்லாது ஆகின. மாறுங்காலமாகிய இடைப்பட்ட காலத்திற்கேயுரிய செடி போன்ற பிராணிகளும் ஒன்றுமற்ற வெறுமையில் முடிந்தன. உயிர்வாழ்வு என்பது எங்கணுமே அந்த உலகில் என் இதயம் மட்டுமே ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. காலங்கள் பருவநிலைகளும் அற்றுப்போயின. பூகோளத்தின் வெப்பநிலை படிப்படியாய்க் கூடிசுசென்று சூரியனின் கொதி நிலைக்குச் சமனாயிற்று தாவரங்கள் ராட்சத உருக்கொண்டு வளர்ந்தன. பந்தல் போல் மண்டிப்பாடர்ந்திருந்த பன்னச் செடிகளிடை ஒரு ஆவி போல் நான் உலவலானேன். ஆங்காங்கே ஒளிரும் களிமன் கட்டிகளும் கற்களும் கண்டபடி காலில் மிதிபட்டன. பென்னம் பெரிய கூம்புத் தாவரங்களின் அடியில் சாய்ந்து நின்றேன். நூற்றிக்கும் மேலான உயரங்கொண்ட ஸ்.பெனோ.பில்லாக்கள், அஸ்ட்ரேரோ.பில்லாக்கள், மற்றும் லைக்கோபோட்கள் இவற்றின் நிழலில்படுத்தேன். நூற்றாண்டுகள் நாட்களே போலக் கழிந்தன. நீண்ட தொடரான புவியின் மாற்றங் களிடை நான் பின்னோக்கிப் பயணித்தேன். மரங்கள் மறைந்தன.

கருங்கற்கள் இளகின. அதீத வெப்பத்தின் விளைவாய் திண்மங்கள் யாவும் உருகித் திரவநிலை பெற்றன. கொதி கொதித்து ஆவியாகும் நீர், பூகோளப்பரப்பை மூடியது. உலகை மூடி மறைத்த நீராவி படிப்படியாக வெங்கனல் மிக்க வாயுக் கோளமாய், சூரியனை ஒத்த ஒளியும் அளவுங் கொண்டதாய் மாறிற்று.

இப்போதைய உலகினைப் போல் பதினான்கு லட்சம் மடங்கு பெரிதாயிருந்த அந்த வெண்ணிற வெப்பத் தீக்கோளத் தினுள் நான் நுழைந்ததுமே அண்டப் பெருவெளியில் அடித்துச் செல்லப்பட்டுக் கிரகங்களிடை அலைப்புற்றேன். என் உடலும் ஆவியாகி முடிவிலியினாடு தீப்பிழம்பாய்ச் சமுன்று வரும் பெரும் ஆவித்திரனின் ஒரு அணுவாய்க் கலந்தது.

என்ன கனவு இது? என்னை எங்கே கொண்டு செல்கிறது? உணர்வுப் பெருக்கில் உதறும் என் கரங்கள் என் அபூர்வ பயணத்தின் விபரங்களைக் கடதாசியில் குறித்தன. மற்றெல்லா வற்றையுமே நான் மறந்து விட்டேன் - பேராசிரியர், வழிகாட்டி, கட்டுமரம், எல்லாவற்றையுமே. ஒரு மயக்கநிலைக்கு ஆட்பட்டேன்.

“என்ன நடந்தது?” என மாமா கேட்டார். வெறித்து நோக்கிய என் விழிகளில் அவர் படவில்லை. “கவனம், அக்ஸல், கடலில் விழப் போகிறாய்!” அதேவேளை ஹான்ஸின் கரங்கள் என்னைப் பற்றுவதை உணர்ந்தேன்..

33. இராட்சதர்களின் சமர்

சனிக்கிழமை, 15 ஒகஸ்ட். கடல் அதே போலத்தான் இருந்தது. கரையெதுவுங் கண்ணிற்படவில்லை.

என் கனவின் விளைவாய்த் தலை இன்னுங் கிறுகிறுத்துக்

Ces animaux s'attaquent avec fureur. (Page 161.)

கொண்டிருந்தது. மாமாவும் ஏனோ எரிச்சல் பட்டுக் கொண்டிருந்தார், தொலைநோக்கியால் அடிவாளைப் பார்ப்பதும், கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு யோசிப்பதுமாய். என் ஆயத்து வேளையில் அன்பும் மென்மையுமாய் இருந்த அவர், நான் குணமடைந்ததிலிருந்து பழைய சிசுசிடுப்புப் பேராசிரியராக மாறிக் கொண்டிருந்தார்.

எங்கள் பயணம் நன்றாய்த்தான் இருக்கிறது. கட்டுமரமும் வேகமாய்ப் போகிறது. பிறகு என்ன? மாமாவைக் கேட்டேன்.

“இப்படிப் போயும் என்ன பயன்?” என்றார்.

அவரது கணக்குப்படி தெற்குக் கரை இன்னும் வரவில்லை, அவர் சொன்ன 75 மைல் போல் மூன்று பங்கு தூரம் கடந்துமாயிற்று!

“நாங்கள் கீழ்நோக்கிப் போகவில்லையே! படகுச் சவாரிக்கா இங்கு வந்தோம்?”

“ஆனால் ஸக்நுஸ்ஸெம்மின் பாதையில் தானே வருகிறோம்?”

“அதுதான் கேள்வி! அந்த வழியைத்தான் நாங்கள் பின்பற்றுகிறோமா? இந்தக் கடல் அவரின் பாதையில் எதிர்ப் பட்டதா? எங்கள் வழிகாட்டி ஒடை எங்களுக்குப் பிழையாக வழிகாட்டி விட்டதா?”

மாமா பொறுமையிழந்து உதடுகளைக் கடித்தார். அன்று மாலை ஆறு மணிக்கு, ஹான்ஸ் தன் சம்பளத்தைக் கோரினார். மாமா கொடுத்தார்.

ஞாயிறு, 16 ஓகஸ்ட். புதிதாக எதுவுமில்லை. எல்லாமே அதே மாதிரி. நான் விழித்ததுமே வெளிச்சத்தைத்தான் கவனிப்பேன். எங்கே மங்கி மறைந்துவிடுமோ என்ற பயம் எப்போ

தும் எனக்கிருந்தது. ஆனால் பிரகாசம் மங்கவில்லை.

கடல் எல்லையற்றுக் கிடந்தது. மத்தியதரைக் கடல் அல்லது அத்திலாந்திக் மாதிரி இதுவும் ஏன் இருக்கக் கூடாது?

மாமா கடலின் ஆழத்தை அறிய முனைந்து கொண்டிருந்தார். ஒரு கணமான பிக்கானைக் கயிற்றில் கட்டிக் கடலில் விட்டார், ஆயிரம் அடிக்கு மேல் போயும் தரைத்டுவதாயில்லை. அதனை மீண்டும் மேலே இழுத்தார். பிக்கானிலிருந்த அடையாளங்களைக் காட்டினார், ஹான்ஸ்.

“தொண்டர்!” என்றபடி தன் பற்களையும் காட்டினார்.

“பற்கள்!” உண்மையாகவே பற்களின் அடையாளந்தான் பிக்கானில் தெரிந்தன. இவ்வளவு பலம் வாய்ந்த தாடை கொண்ட அசுரப் பிராணி இக்கடலினடியில் வாழ்கிறதா? என் நேற்றைய கனவு மெய்யாகப் போகிறதா?

இந்த நினைவுகள் நாள் முழுதும் என்னை அலைக்கழித்தன என்றாலும் சில மணி நேரத் தூக்கம் என்னை மீண்டும் அமைதிப்படுத்திற்று.

தீங்கள், 17 ஓகஸ்ட். இன்றைக்குப் புராதனகாலப் பிராணிகளின் நினைவு மீண்டும் மேலெழுந்தது. இரண்டாம் நிலைக் காலகட்டம் ஊர்வனவற்றின் காலம். ஜாராசிக் கடல்களை ஆண்ட ராட்சத் பிராணிகள். அவற்றை எந்த மனிதக் கண்களும் எப்போதுமே கண்டது கிடையாது. மனிதனுக்கு ஆயிரம் நூற்றாண்டுகள் முன்னே தோன்றியவை அவை.

நான் அவற்றைப் பார்க்கப் போகிறேனா? இரும்பில் பதிந்த நேற்றைய பல் அடையாளங்கள் நினைவு வந்தன. கடலைப் பயத்துடன் நோக்கினேன். மாமாவுக்கும், இந்தப் பயம் இல்லாவிட்டாலும் இந்த எண்ணம் வந்திருக்க வேண்டும். அவரும்

கடலைக் கூர்ந்து பார்த்தவாறிருந்தார்.

நான் எங்கள் துவக்குகளை எடுத்து அவை சரியாக இருக்கின்றனவா என்று பார்த்தேன். நான் செய்வதைக் கவனித்த மாமா அதை அங்கீகரிப்பவர் போலத் தலையை அசைத்தார்.

ஏற்கனவே நீர்ப்பாப்பிற் பெரும்பகுதி சலனத்திற்குள்ளாகி இருந்தது. கீழே ஏதோ நடக்கிறது போலும், ஆபத்து நெருங்குவதாய் பட்டது. நாங்கள் எச்சரிக்கையாய்த்தான் இருக்க வேண்டும்.

செவ்வாய் 18 ஒகஸ்ற். மாலையாயிற்று. அதாவது, தூக்கம் எங்கள் கண்களை அழுத்துகிற நேரம். இக்கடலில் இரவு என்பதுதான் கிடையாதே. ஹான்ஸ் கட்டுமேரத்தைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தார். நான் தூங்கலானேன்.

இரண்டு மணி நேரம் கழிந்திருக்கும். ஒரு பெரிய அதிர்வு என்னை உலுக்கிற்று. கட்டுமேரம் நீருக்கு மேலே நூற்று தூக்கிவீசப்பட்டது.

“என்ன அது? தரையில் மோதிவிட்டோமா?” மாமா கூவினார். ஏறத்தாழக் கால்மைல் தொலைவில் ஏதோ கறுப்பாக ஒன்று ஏறியும் இறங்கியும் கொண்டிருந்தது.

“ஒரு திமிங்கலம்!” நான் கத்தினேன்.

“அந்தா, அங்கே பார், ஒரு பெரிய கடல் ஒணான்!” என்றார் மாமா.

“அதற்கப்பால் ஒரு ராட்சத முதலை! அதன் பயங்கரமான பற்களைப் பாருங்கள்! ஓ! அது மறைகிறது!”

“திமிங்கிலம், திமிங்கிலம்! அதன் துடுப்புக்களும் அது விசிறும் தண்ணீரும்!”

இரண்டு நீர்த்தாண்கள் கடல் மட்டத்தின் மேல் நன்றாகத்

தெரிந் தன. நாங்கள் வியந்து பயந்து விறைத்துப் போய் நின்றிருந்தோம் - இந்தக் கடல் அரக்கர்களின் கூட்டத்தைப் பார்த்து.

ஹான்ஸ் கட்டுமரத்தைத் திசை திருப்ப முயன்றார். ஆனால் அங்கிருந்தும் சில எதிரிகள் - நாற்பதடி நீளக் கடலா மையும், முப்பதடி நீளக் கடற்பாம்பும்!

தப்பியோடுவது இயலாத காரியம். நான் துப்பாக்கியை எடுத்தேன். ஆனால் அந்த ராட்சதப் பிராணிகளின் செதில்களைத் துப்பாக்கிக் குண்டுகள் என்ன செய்துவிட இயலும்?

பயத்தினால் வாய்டைத்துப் போயிருந்தோம். முதலையும் பாம்பும் ஒன்றைபொன்று நெருங்கி வந்தன. மற்றப் பிராணிகளை இப்போது காணவில்லை. நான் சுடுவதற்குத் தயாரானேன். ஹான்ஸ் தடுத்தார். இரண்டு பிராணிகளும் கட்டுமரத்திலிருந்து நாறு யார் தூரத்தில் ஒன்றோடொன்று கோபாவேசத்துடன் பின்னிப் பிணைந்து மோதியதில் எங்களைக் கவனிக்கவில்லை.

எங்களுக்கெதிரே, இருநாறு யார் தொலைவில் போர் ஆரம்பித்தது. இரண்டு ராட்சதப் பிறவிகளும் ஒன்றைபொன்று தாக்கத் தொடங்கின. மற்றப் பிராணிகளும் அவ்வப்போது வந்து சண்டையில் கலந்துகொள்வதாய்ப்பட்டது. ஓவ்வொன்றாய் ஹான்சுக்குக் காட்டினேன். அவர் தலையசைத்த படி, “இரண்டு!” என்றார்.

“என்னது, இரண்டா?”

தன் தொலைநோக் கியால் எல் லாவற் றையும் அவதானித்துக்கொண்டிருந்த மாமா அதை உறுதிப்படுத்தினார்.

“ஹான்ஸ் சொல்வது சரி!”

“இருக்க முடியாது!” என்றேன்.

“சரியாகப் பார்!” என்று மாமா காட்டினார்.

“அதிலொன்றுக்கு திமிங்கில் முக்கு, ஒணான் தலை, முதலைப் பல், அந்தக் காலத்துப் பயங்கரப் பிராணிகளில் ஒன்று: இக்தியோசோரஸ்.”

“மற்றது?”

“அது பாம்பு போல, ஆமை ஓட்டோடு உள்ளது. பளிசியோஸாரஸ்!” சரியாகத்தான் பட்டது.

இரண்டு பிராணிகளும் பயங்கர கோபத்துடன் ஒன்றையொன்று தாக்கின. மலை போல அலைகள் எழுந்து எங்கள் கட்டுமேரம் வரை வந்ததில் கவிழ்ந்து விடுவோமோ என்றும் பயமாக இருந்தது. சீறும் ஒலிகள் காற்றை நிரப்பின. இரண்டு மணி நேரமாகியும் சண்டை ஓய்வதாயில்லை.

இருந்தாற் போல் இரண்டும் மறைந்தன. சில நிமிடங்கள் ஒன்றுமேயில்லை. நீரினடியில் சண்டை நடக்கிறதா? சட்டென பளிசியோசோரசின் தலை தண்ணீருக்கு மேல் தெரிந்தது. அது கடுங்காயங்களுக்கு உட்பட்டிருக்க வேண்டும். தலையும் கழுத்தும் உயர்ந்து துடித்து நெரிந்து வேதனைப்பட்டது. அதன் புரள்களுக்கெல்லாம் நீர் சிதறி எங்களை நனைந்தது.

என்றாலும் விரைவிலேயே அதன் வேதனை முடிவுக்கு வந்தது. அசைவுகள் குறைந்து, ஒடுங்கி, அது உயிரிழந்து மிதக்கலாயிற்று.

இக்தியோஸாரஸ் கடலினடியில் தன் இருப்பிடத்திற்குப் போயிருக்குமா அல்லது மீண்டும் மேலே வருமா?

34. மாபெரும் வெந்நீருற்று

புதன்கிழமை, 19 ஒக்டோப்ரம் பலமாய் வீசிக்கொண்டிருந்த

காற்று, நல்ல காலமாய் எமக்குச் சாதகமான திசையில் அடித்த தால், சண்டை நடந்த இடத்திலிருந்து விரைவிலேயே அப்பாற சென்றுவிட முடிந்தது.

பயணம் தன் வழமையான இயல்புக்குத் திரும்பி யிருந்தது. ஹான்ஸ் கட்டுமரத்தைச் செலுத்துவதிலும், மாமா கடலை அவதானிப்பதிலும் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்.

வியாழன், 20 ஒகஸ்ட். காற்று, வ.வ.கி. மாறுபடும் வேகம். வெப்பநிலை அதிகம். வேகம் ஏற்ததாழ ஒன்பது கடல்மைல்.

மத்தியானமாகிக் கொண்டிருந்த போது தொலைவில் ஒரு ஒசை கேட்டது. என்னவென்று புரியாத ஒரு இடைவிடா உறுமல்.

“அங்கே ஏதோ பாறையோ, சிறு தீவோ இருக்கிறது. அதில் கடல் மோதுகிறது” என்றார் பேராசிரியர். ஹான்ஸ் பாய்மரத்தில் ஏறிப்பார்த்தும் ஒன்றும் கண்டுபிடிக்க முடிய வில்லை.

முன்று மணித்தியாலங்களாயின. இரைச்சல் பெரிய நீர்வீழ்ச்சி போல இருந்தது. அதில் அகப்பட்டு அது எங்களை எங்காவது பாதாளத்தில் தள்ளிவிடக்கூடுமென நினைத்தேன். அப்படி நடந்தால், பேராசிரியர் பெரிதும் மகிழ்வார்.

பவனத்தில் படர்ந்த நீராவியினாடாக ஊன்றிப் பார்க்க முயன்றேன். வானம் அமைதியாக இருந்தது. முகில்கள் முடிந்தவரை மேலெழுந்து அசைவின்றி இருந்தன. தொடுவானிலும் வித்தியாசந் தெரியவில்லை. இந்தக் கடல் இப்படியே ஒரு நீர்வீழ்ச்சியாக மாறிப் பாதாளத்தில் பாய்கிறதென்றால், போகப்போக நீரின் வேகம் அதிகரிக்க வேண்டுமே? ஆனால் அப்படி எதுவுந் தெரியவில்லை.

மாலை நாலு மணி போல ஹான்ஸ் எழுந்து மீண்டும்

கொடிமரத்தின் உச்சிக்கு ஏறினார். அவர் கண்கள் ஓரிடத்தில் நிலைத்தன. முகம் ஆச்சரியத்தை வெளிப்படுத்திற்று. இறங்கி வந்ததும் தெற்கே கையைக் காட்டினார்.

“அங்கே!”

மாமா, தொலைநோக்கியை எடுத்து ஒரு நிமிம் உற்றுப் பார்த்தவிட்டுச் சொன்னார்: “அலைகளுக்கு மேலால் ஒரு பெரும் ஊற்றுப் பொங்கிச் சீறுகிறது!”

“இன்னொரு கடல் பிராணியா? அப்படியானால் விலகிப் போவோம்” என்றேன்.

கிட்டப்போகப்போக, அதன் அளவும் பெரிதாகி வந்தது. இப்படி ஒரு அசுரப்பிராணி இருக்க முடியுமா?

எட்டு மணிக்கு, நாங்கள் அதிலிருந்து ஜந்து மைல் தொலைவில் இருந்தோம். அதன் கறுத்த, பிரம்மாண்டமான மலை போன்ற உடல், கடலில் ஒரு தீவு போலத் தென்பட்டது. அது அசைவின்றித் தூங்குவது போலிருந்தது.

ஜிந்நாறுடி உயரத்திற்குத் தூண் போல் நீண்டெழுந்த ஊற்று, மழை போற் சிதறிக் காதடைக்கும் ஓசையுடன் வீழ்ந்துகொண்டிருந்தது. நாங்கள் பைத்தியக்காரர்கள் போல, நூறு திமிங்கிலங்களுக்குச் சமனான அந்த ராட்சதப் பிராணியை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருக்கிறோம்!

பயம் என்னைப் பற்றிக்கொண்டது. தொடர்ந்து போக மறுத்தேன். அந்த வேளையில் ஹான்ஸ் சொன்னார், “அது ஒரு தீவு!”

“தீவா? அப்போ அந்த நீர்?”

“வெந்நீருற்று!”

அருகே போக அதன் தோற்றும் அந்புதமாய் இருந்தது.

“தரையிறங்குவோம்” என்றார் பேராசிரியர்.

வலு கவனமாக அதனைச் செய்ய வேண்டியிருந்தது. ஹான்ஸ் இறங்கவில்லை. சிலிக்காத் துணிக்கைகள் நிறைந்த கருங்கல் தரையில் நடந்தோம். காலடியில் நிலம் கொதித்தது.

நீருந்துக் கிளம்பிக்கொண்டிருந்த ஒரு தொட்டி போன்ற இடம் நடுவில் தென்பட்டது. கொதிக்கும் நீரில் வெப்பமானியை நீட்டினேன். 163 பாகை செல்சியஸ் காட்டியது.

இந்த நீர் கனலும் அடியிலிருந்து புறப்பட்டு வருகிறது. ஆகவே

இது பேராசிரியரின் கோட்பாட்டுக்கு முற்றிலும் மாறாகத் தெரிந்தது. என்னால் அதைச் சொல்லாதிருக்க முடியவில்லை.

“நல்லது!” என்றார் பேராசிரியர், “பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்.”

அதன் பிறகு அந்த ஏரிமலைத் தீவுக்குத் தன் மருமகனின் பெயரைச் சூட்டிவிட்டு, “புறப்படலாம்,” என்றார்.

அந்த நீருந்தை நான் அவதானித்த போது அதன் வேகமும் உயரமும் கூடியும் குறைந்தும் மாறிமாறி வருவதைக் கண்டேன். அதன் மூலத்தில் ஏற்படுகிற அழுக்க வேறுபாடுதான் காரணமென்று நினைத்துக்கொண்டேன்.

மீண்டும் பயணித்தோம். அப்போது நாங்கள் குறோய்பன் துறைமுகத் திலிருந்து 675 மைல் தொலைவிலும், ஜஸ்லாந்திலிருந்து 1,550 மைல் தொலைவிலும் இங்கிலாந்தின் கீழும் இருந்தோம்.

35. புயல்

வெள்ளி, 21 ஒகஸ்ட். இன்று நீருந்து கண்ணிலிருந்து மறைந்துவிட்டது. அதன் சத்தமும் மங்கிலிட்டது. காற்று, எம்மை

வேகமாக அக்ஸல் தீவிலிருந்து அப்பால் கொண்டு சென்றது.

காலநிலை விரைவில் மாறியது. முகில்கள் தாழவந்து நிறும்மாறின. கடல் அமைதியாய் இருந்தது. காற்று, கனத் திருந்தது. தூரத்தில் தெரிந்த முகில்கள் திரண்டு உருண்டு வந்தன. பவனம் முழுவதும் நிலை மின்னேற்றும் நிறைந்திருந்தது. என் தலைமுடிகள் விரைத்து நின்றன.

காலை, பத்து மணிக்கு வானம் இன்னும் கறுத்துப் போயிருந்தது. மாமா, வரப்போகும் புயல் பற்றிக் கவலைப் படாமல், முடிவின்றிச் செல்லும் கடல் பற்றிக் கவலைப் பட்டவராய்த் தெரிந்தார். எங்கும் அமைதி. காற்று முற்றாக நின்றுவிட்டது. பாய்மரத்தில், பாய் தொய்ந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. கட்டுமரமும், அலையற்ற கடலில் அசைவின்றி நின்றது.

இருந்தாற்போல, தெற்கேயிருந்து^{மு} புயல் போலடித்தது காற்று. கட்டுமரம் ஆடிய வேகத்தில் மாமா வீழ்ந்தார். நான் அவரை நெருங்கிப் பிடித்துக் கொண்டேன். ஹான்ஸ் அசையாமல் நின்றார்.

கப்பற் பாயைக் காற்று நிரப்பி ஒரு பெரும் குழிழ் போலாக் கிற்று. கட்டுமரம், பயங்கர வேகத்தில் நகர்ந்தது. பாய்த்துணி கிழிந்து விடுமோ எனப் பயந்து அதை இறக்கும்படி கத்தினேன்.

“வேண்டாம்!” என்றார்கள் மற்ற இருவரும்.

மழை, நீர்வீழ்ச்சி போலக் கொட்டிற்று. எதிரே ஒன்றும் தெரியாமல் மின்னல்கள் வானைக் கிழித்தன. இடி விடாமல் முழங்கிற்று. ஆலங்கட்டிகள் மின்னியபடியே வீழ்ந்தன. ஒவ்வொரு அலையும் ஒரு ஏரிமலை போலிருந்தது. ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு ஒளிப்பிழம்பு. இந்த ஒளிகள் யாவும் என் கண்களைக் கூச்ச

செய்தன. புயலின் வேகத்தால் ஒரு நாணல் போல் வளைந்த பாய் மரத்தோடு ஒண்டிக்கொண்டேன்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை, 23 ஓகஸ்ட். எங்கேயிருக்கிறோம் என்றே தெரியவில்லை. இரவு பயங்கரமாயிருந்தது. புயல் ஓயவில்லை. ஒரே இரைச்சலும் காது செவிடுபூடும்படியான ஒசைகளும். ஒருவரோடொருவர் பேசவும் முடியவில்லை. எங்கே போகிறோம்? மாமா கட்டுமரத்தில் படுத்தபடியிருந்தார்.

வெப்பமேறிக்கொண்டு வந்தது. வெப்பமானியை எடுத்துப் பார்த்து வெப்ப நிலையைப் பதிவுசெய்தேன்.

திங்கள், 24 ஓகஸ்ட். இதற்கு முடிவே கிடையாதா? இப்படியே இருக்கப் போகிறதா?

நாங்கள் நன்றாகக் களைத்துவிட்டோம். ஹான்ஸ் மட்டும் வழுமை போலிருந்தார். கட்டுமரம் தென்-கிழக்காகச் சென்று கொண்டிருந்தது. அக்ஸல் தீவிலிருந்து 500 மைல் வந்திருந்தோம்.

மத்தியானம் புயலின் வேகம் அதிகரித்தது. எங்கள் பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் கட்டுமரத்துடன் சேர்த்துக் கட்டிவிட்டு எங்களையும் பிணைத்துக்கொண்டோம். இல்லை யேல், புயல் எங்களைப் புரட்டித் தள்ளியிருக்கும். அலைகள் தலைக்கு மேலால் வீசியடித்தன.

முன்று நாட்களாக ஒருவரோடு ஒருவர் ஒரு சொல் கூடப் பேச முடியவில்லை. மாமா என்னருகில் வந்து காதோடு ஏதோ உரத்துச் சொன்னார்: “எங்கள் பாடு சரி!” என்று சொன்னாரென நினைக்கிறேன். ஆனால் நிச்சயமாய் தெரியவில்லை.

“பாய்ச் சீலையை இறக்கி விடுவோம்!” என்றேமுதி அவரிடம் காட்டினேன். ஆமோதித்துத் தலையசைத்தார். அவர்

மீண்டும் ஒரு தடவை தலையை உயர்த்த முன் ஒரு தீக்கோளம் வந்து விழுந்தது. பாய், பாய்மரம் இரண்டுமே பறந்து மறைந்தன.

கிலிபிடித்துப் போயிருந்தோம். அந்தத் தீக்கோளம் பாதி வெள்ளையாயும் பாதி நீலமாயும் ஒரு பத்தங்குல ஸ்லின் அளவிலிருந்தது. அது கட்டுமரத்தின் மேல் மெதுவாக நகர்ந்தாலும் பயங்கர வேகத்தில் சுழன்றுகொண்டிருந்தது. அது அங்குமிங்கும் நகர்ந்தது. என்னால் அசைய முடியாதிருந்தது. ஒரு நெந்தரச வாயுவின் மணம் காற்றை நிரப்பிற்று. எங்கள் தொண்டை நெஞ்செல்லாம் அடைத்த மாதிரி.

ஏன் என்னால் அசைய முடியவில்லை? அந்த ஏரியும் மின் கோளாந் தான் கட்டுமரத்திலிருந்த எல்லாவற்றையும் காந்தமேற்றி இருக்க வேண்டும், உபகரணங்கள், துவக்குகள் எல்லாம் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதின. கட்டு மரத்திலிருந்த இரும்புத் தகட்டுடன் என் சப்பாத்தின் இரும்பாணிகள் ஓட்டிக்கொண்டு அசையவிடாது செய்திருக்கின்றன!

இருந்தாற் போல தீப்பற்றிற்று. அக்கோளம் வெடித்து, நாங்கள் தீப்பிழம்புகளிடை மாட்டிக்கொண்டோம். மாமா கட்டுமரத்தில் கிடப்பதையும், ஹான்ஸ் சுக்கானைப் பற்றியிருப்பதையும் கண்டேன். பிறகு எல்லாம் இருட்டாயின. எங்கே போகிறோம்?

செவ்வாய், 25 ஒகஸ்ற். ஒரு நீண்ட மயக்கத்திலிருந்து விழித்தேன். புயல் இன்னமும் சுழன்றிடத்துக் கொண்டேயிருந்தது. வானமெங்கும் மின்னல்கள் பாம்புகளாய்ச் சீரின.

இன்னமும் கடலிற்தான் இருக்கிறோமா? கட்டுமரம் கணக்கிட முடியாத வேகத்தில் போய்க்கொண்டிருந்தது. நாங்கள் இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் எல்லாவற்றுக்கும் கீழால், ஏன் முழு

ஜூரோப்பாவிற்குக் கீழால் தாண்டியிருப்போம்.

என்னால் ஒரு புதிய சத்தத்தைக் கேட்க முடிந்தது! நிச்சயமாக அது கடல் பாறைகளில் மோதும் சத்தந்தான்! ஆனால் அப்போது...

36. ஒரு துண்ப அதிர்ச்சி

கரையிலிருந்த பாறைகளோடு கட்டுமரம் மோதிய போது என்ன நடந்தது என்பதை என்னால் சொல்ல இயலாது. ஹான்ஸ் மட்டும் என்னைக் காப்பாற்றாமல் இருந்தால் பாறையில் மோதிச் செத்தே போயிருப்பேன்.

அவர் என்னைத் தூக்கிச் சென்று அலைகள் அண்டாத தூரத்தில் கரையின் சூடான மணவில் கிடத்தினார். என் பக்கத்தில் மாமா கிடப்பதைக் கண்டேன்.

ஹான்ஸ் பிறகு பாறைகளுக்குத் திரும்பிச்சென்று கட்டுமரச் சிதைவிலிருந்து மீட்டெடுக்கக் கூடியதெல்லாம் எடுத்து வந்தார். என்னால் பேச முடியாதிருந்தது. களைப்பாலும் பயத்தாலும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தேன். ஓரளவு சுதாரித்துக்கொள்ள ஒரு மணி நேரமாயிற்று.

மழை பெய்து கொண்டுதானிருந்தது என்றாலும், புயல் ஓய்ந்துவிட்டது. எங்களுக்கு மேலே கவிந்திருந்த பாறைகள் மழையிலிருந்து எங்களைக் காத்தன. ஹான்ஸ் உணவு தயாரித்துக்கொண்டு வந்தார். என்னால் அதைத் தொடவே இயலாதிருந்தது.

தூக்கமற்று மூன்று இரவுகள் தவித்த நாம் அப்படியே தூக்கத்தில் ஆழந்து போனோம்.

அடுத்த நாள் காலநிலை மிக நன்றாயிருந்தது. வானமும்

கடலும் அமைதியாகி, புயலின் அடையாளமே இல்லாதிருந்தது. நான் விழித்த போது, மாமாவின் உற்சாகமான குரல் வரவேற்றது.

“எப்படி அக்ஸல், வடிவாகத் தூங்கினாயா?”

எனக்கு, எங்கள் வீட்டிலிருப்பது போல இருந்தது. புயல் எங்களைக் கிழக்கே தள்ளியிருந்தால், நாங்கள் ஜேர்மனிக்குக் கீழே, என் அன்பிற்குரிய ஹாம்பேர்க் நகருக்குக் கீழே, இந்த உலகில் நான் மிக நேசிக்கும் எல்லாமிருக்கும் தெருவின் கீழே வந்திருப்போம். அப்படியென்றால் எம்மைப் பிரிப்பது ஆக 100 மைல்கள். ஆனால், அந்தச் செங்குத்தான் 100 மைலும் கடினமான கடுங் கற்பாறைகளின் திணிவு! உண்மையில் பார்த்தால் நாங்கள் 2,000 மைலுக்கும் மேற்பட்ட தொலைவில் இருந்தோம்!

மாமாவின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்வதற்கிடையில் கவலைதரும் இந்த எண்ணங்கள் யாவும் என் மனதில் ஒடிமறைந்தன.

“நன்றாக” என்று சொன்னேன்.

“வந்து சேர்ந்துவிட்டோம்” என்றார் மாமா.

“எங்கள் பயணத்தின் முடிவிற்கா?”

“இல்லை, அந்த முடிவில்லாத கடலின் முடிவிற்கு! இனி நாங்கள் எங்கள் பாதையில் தொடரலாம்.”

“மாமா, உங்களை ஒன்று கேட்கலாமா?”

“கேள், அக்ஸல், கேள்!”

“நாங்கள் திரும்பும் பயணம் என்ன மாதிரி?”

“திரும்பும் பயணமா? புறப்பட்ட இடத்திற்குப் போய்க்கூடச் சேர முதல் திரும்பும் பயணமா?”

“இல்லை, அது எப்படி என்றுதான் கேட்டேன்.”

“நாங்கள் பூமியின் மையத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்த பிறகு மேற்பரப்பிற்கு வரப் புதிய வழி ஏதாவது கண்டுபிடிப்போம். அல்லது வந்த வழியே திரும்புவோம்.”

“அப்படியென்றால் கட்டுமரத்தைப் பழுது பார்க்க வேண்டும்.”

“சரி. வா, போய்ப் பார்க்கலாம்.”

கரைக்குப் போன போது ஹான்ஸ் தான் மீட்டெட்டுத்த யாவற்றையும் ஒழுங்காக அடுக்கிக் கொண்டிருந்தார். மாமா, உண்மையான நன்றியுடன் கை குலுக்கினார். நாங்கள் தூங்கிக் கொண்டிருந்த போது ஹான்ஸ் தன் உயிரையே பணயம் வைத்து இவ்வளவுவற்றையும் காப்பாற்றியிருக்கிறார்.

எங்கள் துப்பாக்கிகளை விட அநேகமாக மற்றெல்லாமே அங்கிருந்தன: கருவிகள், உபகரணங்கள், எல்லாம், வெடிமருந்து உட்பட! நாலு மாதத்திற்குப் போதுமான உணவுப் பொருட்களும் மீதம் இருந்தன.

“நாலு மாதம்! போய்த் திரும்பும் வரை வடிவாகப் போதும்! மிச்சமாகத் திருப்பிக்கொண்டு போகிறவற்றை வைத்து என் நண்பர்களுக்கு விருந்து வைப்பேன்!” என்றவர். பிறகு சொன்னார்: “தன்னீர் மாத்திரம் நிரப்பிக்கொண்டு போக வேண்டும்.”

சாப்பிடப் போனோம். நல்ல பசி. நன்றாகச் சாப்பிட்டோம். அப்போது கேட்டேன்: “இப்போது நாங்கள் எங்கே இருக்கிறோம்?” “கொஞ்சங் கட்டந்தான். இந்த மூன்று நாட்களும் நாங்கள் வந்த திசை, வேகம் ஒன்றையும் பதிவு செய்யவில்லை என்றாலும் நாங்கள் அண்ணவாகக் கண்டுபிடித்துவிடலாம்.”

“அக்ஸல் தீவில் நாங்கள் 675 மைல் கடலைக்

கடந்திருந்தோம். அதோடு ஜஸ்லாந்திலிருந்து 1,500 மைல் தொலைவிலிருந்தோம். நாலு நாட் புயலிலும் அந்த வேகத்தில் ஒரு நாளைக்கு 200 மைல் என்று வைத்தாலும் 800 மைல் ஆகிறது. ஆகவே, லிடன்புரோக் கடலின் நீளம் கிட்டத்தட்ட 1500 மைல் என்றாகிறது.”

“சரி, திசையைப் பார்ப்போம்.” மாமா திசையறி கருவியை நோக்கி நடந்தார். அதை எடுத்து வைத்த போது, ஊசி சில தடவைகள் ஆடிவிட்டு நிலையில் நின்றது.

மாமா, முகத்தில் ஆச்சரியம் பளிச்சிட, கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு மீண்டும் ஒரு தரம் கருவியைப் பார்த்தார். என்னை அழைத்து அதைக் காட்டினார். நாங்கள் தெற்கு என நினைத்திருந்த திசையை வடக்கு என்று காட்டிக் கொண்டிருந்தது. அது! நான் அதைக் குலுக்கிப் பரிசீலித்தேன். சரியாய்த்தான் இருந்தது. மீண்டும் வைத்தேன். தான் காட்டிய திசையையே பிறகும் காட்டிற்று!

சந்தேகமேயில்லை, புயலின் போது திசைமாறி யிருக்கிறது. நாங்கள் கவனிக்கவில்லை. நாங்கள் விட்டுப் புறப்பட்ட கரையையே மீண்டும் வந்தடைந்திருக்கிறோம்!

37. மனித மண்டையோடு

பேராசிரியர் லிடன்புரோக்கிற்கு வந்த உணர்ச்சிகளை விபரிப்பது இயலாத காரியம். முதலிற் பெருங்குழப்பமும் பின்னர் கடுங்கோபமும் அடைந்தார்! என்றாலும் விரைவிலேயே தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டார். “விதி என்னுடன் விளையாடுகிறது! இயற்கை எனக்கெதிராகச் சதி செய்கிறது! என்றாலும் நான் யார் என்பதை அவை விரைவில் அறிந்துகொள்ளும்!”

அவரோடு இப்போது பேசுவது நல்லதென்று பட்டது.
“மாமா, எல்லா ஆசைக்கும் ஒரு அளவு இருக்க வேண்டும். இந்த
உடைந்து போன கட்டுமரம் இனி உதவுமா? இதில் போகும்
என்னம் இனி வேண்டாம்!” என்றேன்.

பத்து நிமிஷம் பேசியும் பலனில்லை. இதற்கிடையில்
ஹானிஸ் வேறு மாமாவைப் புரிந்து கொண்டவரைப் போல,
கட்டுமரத்தை முடிந்த அளவு திருத்தியிருந்தார். ஒரு பாய்வேறு
எப்படியோ படபடத்துக் கொண்டிருந்தது.

மாமா ஏதோ சொன்னதும், ஹானிஸ் எங்கள் உடை
மைகள் எல்லாவற்றையும் தூக்கிக் கட்டுமரத்தில் ஏற்றினார்.
இரண்டு பேரும் ஒரு பக்கமாக நிற்கையில் நான் மட்டும் தனியே
என்ன செய்வது?

கட்டுமரத்தில் என் வழமையான இடத்தில் ஏற்ப்போனேன்.
மாமா, என் தோளிற் கையை வைத்து, “நாளெதான் புறப்படு
கிறோம்” என்றார். நான் ஓன்றும் பேசாமல் நின்றேன்.

“நான் எதையுமே விட்டுவைக்கப் போவதில்லை. விதி,
ஏனோ என்னை இந்த இடத்திற்கு அழைத்து வந்ததால், இதை
வடிவாக ஆராயாமல் புறப்படப் போவதில்லை” என்றார். நாங்கள்
புறப்பட்ட கரைக்கே திரும்பவந்திருந்தாலும் இந்த இடம்
குறோய்பன் துறைமுகத்திலிருந்து மிகவும் கிழக்கே இருக்க
வேண்டும் என்று பட்டது. எனவே இந்த இடத்தை நன்றாக
ஆராய்வதே உசிதம்.

“பார்ப்போம்” என்றேன்.

ஹானிஸை அவருடைய வேலையைக் கவனிக்கும்படி
விட்டுவிட்டு இருவரும் புறப்பட்டோம். நீருக்கும் பாறைகளின்
அடிக்குமிடையில் அகலமான இடம் இருந்தது. சரித்திரத்திற்கு

முந்திய காலத்தைச் சேர்ந்த எண்ணற்ற பிராணிகளின் கோது கனும் ஒடுக்களும் காலில் மிதிபட நடந்தோம். அந்தக் காலத்து ராட்சத் ஆமைகளின் 15 அடி விட்டமுள்ள ஒடுக்களும் கண்ணிற் பட்டன.

பேராசிரியர் ஒவ்வொரு பாறைப்பிளவையும் நன்கு ஆராய்ந்தபடியே வந்தார். அதன் ஆழம் எதுவரை போகிறதென்று நன்கு பார்த்தார். ஒரு மைல் தூரம் நடந்த பிறகு. தரையின் தன்மை மாறுபாடு அடைந்தது. பல்வேறு விதமான கற்களையும் கொண்ட அந்த இடத்தின் நடுவில் வெளியான ஓரிடம் இருந்தது. எல்லா இடமும் எலும்புகள் பரந்துகிடக்க ஒரு பெரிய இடுகாடு போலிருந்தது, அது. பூராதன கால மிருகங்களின் அந்த எச்சங்களை மிதித்தவாறே நடந்தோம். உயிரினம் தோன்றிய காலத்திலிருந்து எதன் மீதிதான் அங்கில்லை? அவ்வள வற்றையும் ஒரே இடத்தில் பார்த்த மாமா விலைமதிப்பில்லாப் பெரும் புதையலைக் கண்ட மகிழ்ச்சிக்காளானார்.

ஆனால் விரைவிலேயே அவருடைய அந்த மகிழ்வு கலந்த வியப்பு, வேறுவிதமாக ஆயிற்று. இருந்தாற் போல ஒடிச் சென்று அந்தக் குவியலுக்கிடையிலிருந்து எதையோ எடுத்த வராக, பரபரத்து, நடுங்கும் குரலில் கூவினார்: “அக்ஸல்! அக்ஸல்! ஒரு மனிதத் தலை!”

“மனிதத் தலையா?” அவருடைய வியப்பிற்குச் சற்றும் குறையாத வியப்புடன் நானும் கேட்டேன்.

38. பேராசிரியரின் வியப்பு

மாமாவின் இந்த இன்ப அதிர்ச்சியை அதிகரிப்பதே போல, இன்னும் சில மார் தள்ளி ஒரு முழு மனித உடலின்

எச்சங்கள் கிடந்தன! இந்த மண்ணின் தன்மையாலோ என்னவோ முழுமையாகப் பேணப்பட்டுச் சிதைவின்றிக் கிடந்தது. அந்த உடம்பு. தோலும், கைகால்களில் சதையும், பற்களும் அடர்ந்த மயிரும், நீண்ட நகங்களும், என்று. மாமா, பேச்சற்று அதனையே பார்த்தபடி நின்றார்.

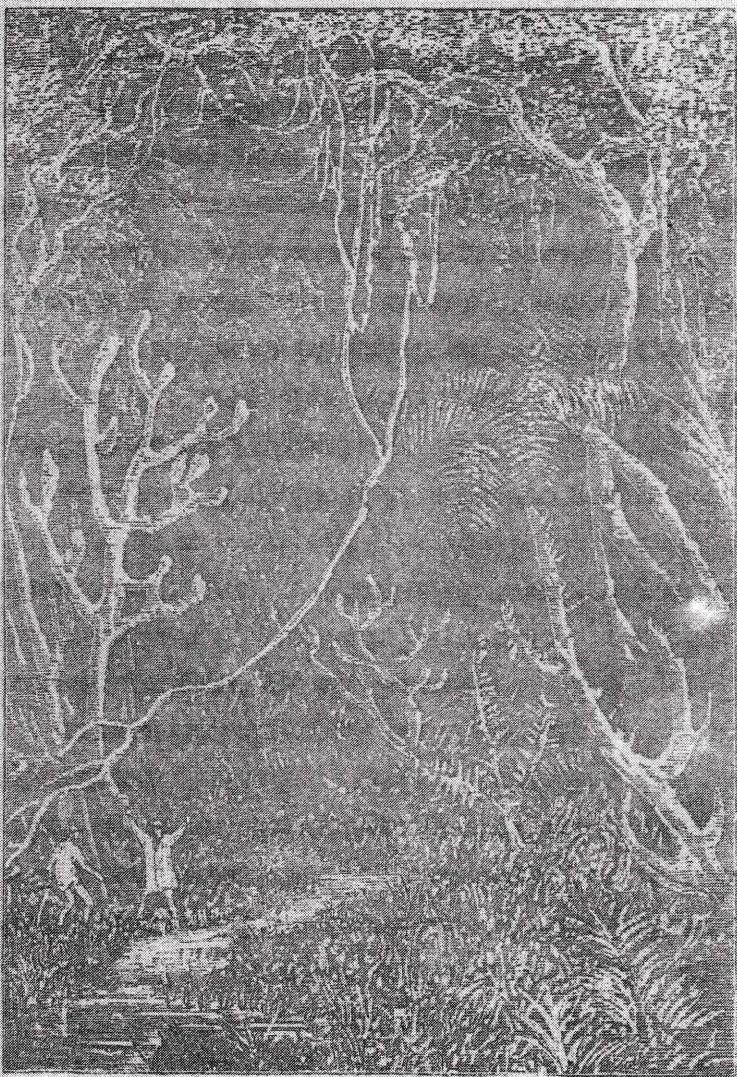
“நாலாங் கால கட்டத்து மனிதர்! ஆனால் உயரம், ஆழம் கூட இல்லை. கோக்கேஷிய இனத்தவன்தான்,” என்றார் மாமா.

என்றாலும் பல்வேறு காலத்து மனிதர்களதும் பிராணி களினதும் பொதுப் புதைகுழியாக இந்த இடம் எப்படியாயிற்று? பூமித் தரையின் பிளவு ஒன்றினுநாக இவையெல்லாம் இங்கே விழுந்தனவா? அல்லது இந்த உயிர்களெல்லாம் இங்கே தான் வசித்தனவா? இது வரையில் இங்கே ராட்சதக் கடற்பிராணி களையும் மீன்களையுந்தான் கண்டிருக்கிறோம். இந்தப் பாதாளலோகத்து மனிதன் எவனாவது இங்கு உயிருடன் திரியக் கூடுமா?

39. உயிருள்ள மனிதன்

பிறகும் ஒரு அரை மணி நேரத்திற்கு அந்த எலும்புக் குவியலிலேயே நடந்தோம். எங்கள் ஆர்வம் தூண்டிக் கொண்டிருந்தது. விஞ்ஞான ஆய்வுக்கு இன்னும் என்னென்ன பொக்கி வழங்கள் இங்கு கிடைக்கும்? இந்தக் குகை மேலும் என்ன அற்புதங்களை வைத்திருக்கிறது?

கடற்கரை எப்போதோ மறைந்து விட்டது. வழிதவறி விடுவோமே என்ற பயங்கூட இன்றி, பேராசிரியர் என்னையும் இழுத்தபடி போய்க்கொண்டிருந்தார். மின் அலை ஒளியினில் பேசாது நடந்து கொண்டேயிருந்தோம். இந்த ஒளியானது ஒரு

*C'était la végétation de l'époque
tertiaire dans toute sa magnificence (p. 264).*

பொருளின் எல்லாப் பக்கங்களிலும் ஒரே விதமாகப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிற ஒளி. நிழலை உண்டாக்குவதில்லை.

ஒரு மைல் தூரம் நடந்த பிறகு ஒரு காடு வந்தது. குன்றோய்ப்பன் துறைமுகத்தருகிலிருந்த காளான்காடு மாதிரியல்ல, இது. முன்றாங்கால கட்டத்தின் தாவர வகைகள் யாவும் இங்கு தென்பட்டன. தரையைப் பாசி முடியிருந்தது. இடையில் சிறு அருவிகளும் ஓடியபடியிருந்தன. மரங்கள் செடிகளெல்லாம் ஒரு நிறமுமற்று இருந்தன. மங்கலான பழுப்பே எங்கும். பூக்கள் கூட, நிறமோ, மணமோ அற்றிருந்தன.

அந்த அடர்ந்த காட்டுக்குள் மாமா துணிந்து போய்க்கொண்டே இருந்தார். நான் பின் தொடர்ந்தேன். இயற்கை போதுமான உணவுகளை இங்கே அளித்திருப்பதால், பயங்கரமான மிருகங்களைத்தயும் நாங்கள் எதிர்கொள்ள நேரிடாதா?

திடீரென, மாமாவைப் பிடித்து இமுத்தவாறு நான் நின்றேன். கசிகிற அந்த ஒளி எல்லாவற்றையுமே தெளிவாகக் காட்டிக்கொண்டிருந்தமையால், மரங்களினடியில் பெரிதாக ஏதோ அசைவது போல எனக்குத் தோன்றிற்று. நிச்சயமாக அவை அந்தப் பூராதன யானைகள்தான். உயிருடன், ஒரு மந்தை அங்கே நின்றுகொண்டிருந்தது! என் கனவில் கண்ட மிருகங்களை இப்போது உண்மையாகவே காண்கிறேன்.

மாமா திரும்பத்திரும்பப் பார்த்தார். திடீரென என்கையைப் பற்றி இமுத்து, “வா, வா!” என்றார்.

“வேண்டாம், எங்களிடம் ஆயுதமுமில்லை. அவற்றிற்கு முன்னால் போய் என்ன செய்வது? எந்த மனிதனும் அவற்றுக்கு முன்னால் போகமாட்டான்!”

“எந்த மனிதனுமா?” என்றார் மாமா, தணிந்த குரவில். “நீ சொல்வது பிழை, அக்ஸல்! அங்கே பார், அங்கே! எங்களைப் போல் ஒரு மனிதன்!”

நான் நம்ப முடியாமல், அவர் காட்டிய திசையில் பார்த்தேன். அங்கே, ஒரு காஸ்மைல் தூரங்கூட இராத தொலைவில் மரத்தில் சாய்ந்தபடி ஒரு மனிதன் நின்றான், அந்த மந்தையைப் பார்த்தபடி. இவன் அப்போது நாம் கண்ட இறந்த மனிதன் மாதிரியன்றிப் பிரமாண்டமான உருவங்கொண்ட வனாயிருந்தான். பன்னிரண்டடிக்கு மேல் வரும் உயரம். பெரிய தலையும் அதில் அடர்ந்த பரட்டை முடியும். கையில் ஒரு தடி வைத்திருந்தான்.

அசையாமல், விறைத்துப் போய் நின்றிருந்தோம். அவன் எங்களைக் காணமுதல் ஓடி விட வேண்டும்.

“வாருங்கள், வாருங்கள்.” மாமாவை இழுத்தபடி ஓடினேன். அவர் தன் வாழ்நாளில் சொன்னதைக் கேட்டது அதுதான் முதல் தடவை.

கால் மணி நேரத்தின் பின், அவன் பார்வை படக்கூடிய இடத்திற்கப்பால் வந்திருந்தோம்.

இப்போது அந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பல மாதங்களின் பின், அமைதியாக யோசிக்கையில் அந்தப் பாதாள உலகத்தில் ஒரு மனிதனைக் கண்டோம் என்பதை என்னால் நம்ப முடியாதிருக்கிறது. அந்த என்னமே பைத்தியக்காரத்தனமானது. நாம் கண்டது, ஒரு வகையான மனிதக் குரங்காக இருக்கக்கூடும். நாங்கள் வியப்பால் வாய் அடைத்துப்போனவர்களாக அந்தக் காட்டை விட்டு வெளியேறினோம். லிடன்புனோக் கடலை நோக்கி விரைந்து நடக்கலானோம். அந்த இடம், நாம் முதலிற் கண்ட

இடமாகத் தெரியவில்லை. விடன்புறோக் கடலின் வடகரைக்குத் திரும்பி வந்துவிட்டோமா என்ற ஜயம் வந்தது. ஆனால், திசையறிகருவியை எடுத்துப் பார்த்த போது நாங்கள் குறோய்பன் துறைமுகத்திலிருந்து அதிக தொலைவில்லை என்று தெரிந்தது. உண்மைதான் எங்களுக்குப் பழக்கமானவை போலப் பட்ட வடிவங் கொண்ட பாறைக் கூட்டங்கள் அங்கே தென்பட்டன. கடலில் பாய்கிற ஒடைகளும் நீர் வீழ்ச்சிகளும் கலகலப்பது கேட்டது. என்றாலும் முதலிற் காணாத பாறைகளும் ஒடைகளும் இப்போது தென்பட்டு குறோய்பன் துறைமுகத்திற்கருகில் நாமில்லை என என்ன வைத்தன.

நடந்து கொண்டிருந்த போது முன்னால் மணலில் ஏதோ பளபளத்தது. ஓடிப்போய் எடுத்தேன். ஒரு குத்து வாள்.

“ஹான்சடைய தாயிருக்க வேண்டும்” என்றார் மாமா.

“இல்லை, ஹான்ஸிடம் இப்படி ஒன்று இருக்கவில்லை” என்றேன்.

“அப்போது இது எப்படி வந்திருக்கும் இங்கு? இது கற்கால ஆயுதமுமல்ல, உருக்கினால் செய்யப்பட்டது.” மர்மா அதை நன்கு பார்த்தார்.

“அக்ஸஸ் இந்த குத்துவாள் ஒரு பதினாறாம் நூற்றாண்டு ஆயுதம்.”

“அப்படியானால் எங்களுக்கு முதல் யாரோ இங்கு வந்திருக்க வேண்டும்!”

“அவன் தன் பெயரை இங்கு எங்காவது செதுக்கியிருக்க வேண்டும். தேடிப் பார்ப்போம்!”

கடற்கரையெல்லாம், பாறைகளிலும் பிளவுகளிலும் தேடலாணோம். கடற்கரை ஒடுங்கியிருந்த, கடல் பாறைகளி

னடிக்கே வந்திருந்த ஓரிடத்தில், இரண்டு பாறைகளுக்கிடையில் ஒரு இருண்ட சுரங்கத்தின் வழி தென்பட்டது.

அங்கே, ஒரு கருங்கல்லில், கால ஒட்டத்தில் ஓரளவு மங்கிப்போன இரண்டு முதலெழுத்துக்கள் தெரிந்தன.

• 4 •

“ஏ.எஸ்” என்று மாமா கத்தினார்.

“ஆர்னே ஸக்நுஸ்ஸெஸ்ம்! மீண்டும் ஆர்னே ஸக்நுஸ்ஸெஸ்ம்!”

40. தடையொன்று

இந்தப் பயணத்தின் ஆரம்பத்திலிருந்தே எத்தனையோ ஆச்சரியங்களை நான் எதிர்கொள்ள நேர்ந்திருந்தாலும் இப்போது கண்டதன் முன் பேச்சற்று நின்றேன். கல்லில் தெரிந்த அந்த அற்புதமான ரசவாதியின் கையெழுத்துக்கள் மட்டுமன்றி, அதைச் செதுக்கிவிட்டு இப்போது என் கையில் இருக்கிற குத்துவாளும்! இனிமேலும் அப்படி ஒரு மனிதர் இருந்ததைப் பற்றியோ, அவர் பயணத்தைப் பற்றியோ என்னால் சந்தேகப்பட இயலாது!

நான் இவ்வாறு யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், மாமா, ஸக்நுஸ்ஸெஸ்மைப் புகழ்ந்து கொண்டிருந்தார்.

“அற்புதமான மேதாவியே, நே ஒன்றையுமே அலட்சியப்படுத்தி விடவில்லை. முந்நாறு ஆண்டுகட்குப் பின்னும் உன் பாதையைத் தொடர்ந்து ஏனைய மனிதர்கள் உலகின் மையத்தை அடைய ஒரு பாதையைக் கண்டு வைத்தாய். அந்தப் பெரும் பயணத்தில் ஆங்காங்கே உன் பெயரைப் பொறித்து

வழிகாட்டவும் செய்தாய்! அப்பெயரை இன்னுமொரு முறை காண்போம், உலகின் மையத்தில்! அவ்வாறு காண்கையில் அதே கல்லில் என் பெயரையும் உன் பெயரின் கீழ் பொறிப்பேன். உன் பெயரைக் கெளரவித்து, இந்த இடத்திற்கு ஸக்நுஸ்ஸெம் முனை என உன் பெயரையே சூட்டுகிறேன்.”

மாமாவின் ஆர்வ உந்துதல் இப்போது என்னையும் பற்றிக் கொண்டது. பயணத்தின் ஆபத்துக்கள், திரும்புகையில் எதிர் ப்படக் கூடிய ஆபத்துக் கள், எல்லாவற் றையுமே மறந்துவிட்டேன். இயலாத் காரியம் இல்லை என்றேபட்டது.

“புறப்படுவோம்!” சுரங்க வாயிலை நோக்கி விரைந்த என்னை மாமா தடுத்தார், “முதலில் ஹான்ஸிடம் போய், கட்டுமரத்தை இங்கே கொண்டுவருவோம்!”

ஹான்ஸ் இருந்த இடத்திற்கு விரையலானோம். “இனி நாங்கள் கீழே, கீழே போகலாம்!” என்றார் மாமா. “உனக்குத் தெரியுமா நாங்கள் இப்போது மையத்திலிருந்து நாலாயிரம் மைல்களுக்கும் குறைவான தொலைவில்தான் நிற்கிறோம்!”

ஏங்கள் வழிகாட்டி, புறப்படுவதற்குத் தயாராக இருந்தார். ஏறிக்கொண்டோம். கரையோரமாக, ஸக்நுஸ்ஸெம் முனை நோக்கிக் கட்டுமரம் சென்றது.

மூன்று மணி நேரக் கடற்பயணத்தின் பின் மாலை ஆறு மணிக்கு நாங்கள் இறங்க வேண்டிய இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தோம். என் ஆர்வம் குன்றாதிருந்தது. “தாமதமில்லாமல் புறப்படுவோம்” என்றேன். கட்டுமரத்தைக் கரையில் தள்ளிவிட்டு நடந்தோம்.

சுரங்கவாயில், கிட்டத்தட்ட வட்டமாகவும் ஏறத்தாழ ஐந்தடி விட்டங்கொண்டதாகவும் இருந்தது. நுழைந்தோம்.

கிடையாகச் சில அடிகள் தூரந்தான் போயிருப்போம் எங்கள் பாதையை ஒரு பெரும் பாறை மறித்தது. அதைச் சுற்றி மேலுங்கீழும் இடமும் வலமுந் தேடினோம். ஒரு வழியும் தெரிவதாயில்லை.

“ஸ்கந்஦ஸெஸ்மும் இதனால் தடைப்பட்டிருப்பாரா?” என்றார் மாமா.

“இல்லை, இந்தப்பாறை அதன் பிறகு ஏதோ விதமாகச் சரிந்து வழியை மறைத்திருக்கிறது. இதை நாங்கள் உடைக்காவிட்டால், பூமியின் மையத்தை நாங்கள் அடைய முடியாது!”

நான்தான் அவ்வாறு பேசினேன்.

“பிக்கானால் கொத்துவோம்.”

“வேண்டாம், வெடிமருந்தால் தகர்ப்போம்” என்றேன் நான். ஹான்ஸ் வெடிமருந்தை எடுத்து வந்து, பாறையில் துளையிட்டு அதை நிரப்பினார். எல்லாம் முடியப் பன்னிரண்டு மணியாயிற்று. வெளியே நீட்டிக்கொண்டிருந்த திரியில் ஒரு பொறியைப் பற்ற வைத்தால் போதும்.

“நாளைக்கு” என்றார் பேராசிரியர்.

எனக்கு வேறு வழியிருக்கவில்லை. இன்னும் ஆறு மணித்தியாலம் காத்திருக்க வேண்டும்.

41. சுரங்கத்தின் வழியே

அடுத்த நாள், வியாழன், 27 ஒகஸ்ட். எங்கள் பயணத்தின் ஒரு முக்கியமான நாள். அதை இப்போது நினைத்தாலும் என்மனம் பயத்தால் அடித்துக்கொள்கிறது. அந்த நேரத்திலிருந்து எங்கள் பகுத்தறிவு, தீர்மானம், அறிவு எல்லாமே அர்த்த

மற்றவையாகி நாங்கள் இயற்கையின் கைப்பொம்மைகளானோம். ஆறு மணிக்கு எழுந்து தயாரானோம். வெடிமருந்தின் திரியை நான்தான் பற்ற வைக்க வேண்டுமென விரும்பினேன். இதைச் செய்த பிறகு, கட்டுமரத்தில் ஏறி அப்பால் சென்று விட வேண்டும். ஏனென்றால் வெடிப்பின் தாக்கம் பாறையின் உட்புறத்தோடு மட்டும் நின்றுவிடாது.

எங்கள் கணக்கின் படி திரி எரிந்து முடிந்து வெடிமருந்து பற்றுவதற்குப் பத்து நிமிமாகும். அதற்குள் நான் கட்டுமரத்திற்குச் சென்று விடலாம். எனது வேலையை உணர்ச்சி வசப்படாது செய்து முடிக்கத் தயாரானேன்.

அவசரமாகச் சாப்பாட்டை முடித்த பிறகு. மாமாவும் ஹான்சம் கட்டுமரத்தில் ஏறிக்கொள்ள. நான் கரையில் நின்றேன்.

“உடனே வந்து விடு” என்றார் மாமா.

நான் சுரங்க வாயிலுக்குச் சென்று திரியைப் பற்ற வைத்து விட்டுத் திரும்ப ஒடினேன். கட்டுமரத்தைக் கடலிற் தள்ளி விட்டு ஏறினோம். ஹான்ஸ் விரைந்து 60 அடிக்கு அப்பால் கொண்டு சென்றார்.

“இன்னும் ஜந்து நிமிஷம், நாலு, மூன்று, இரண்டு, ஒன்று...” சத்தம் கேட்டதோ என்று கூடத் தெரியவில்லை. கண்முன்னே அந்தப் பாறைகள் உருமாறி ஒரு திரை திறப்பது போலத் திறந்தன. அடிவாரமே இல்லாத ஒரு குழி கரையில், தோண்றிற்று. கடல் ஒரு பெரும் அலையாய் மாறி அதனை நோக்கிப் பாயத் தொடங்கியது. எங்கள் கட்டுமரம் அலையின் முகட்டில் செங்குத்தாய் நின்றது.

முவரும் குப்புறப்படுத்துக் கொண்டோம். ஒரு விநாடிக்குள் இருள் சூழ்ந்தது. கட்டுமரத்திற்குக் கீழே தாங்குவதற்கு

ஒன்றுமில்லை என்பது போல அது கீழே போய்க்கொண்டிருந்தது. மாமாவுடன் பேச முயன்றேன். நீரின் பேரிரைச்சல் அவருக்குக் கேட்கவிடாது செய்தது. ஆச்சரியமும் பயங்கரமாய் இருந்தது. என்ன நடந்ததென்று புலனாகிற்று.

வெடித்துச் சிதறிய பாறையின் மறுபுறம் ஒரு படுகுழி இருந்திருக்கிறது. இந்த வெடிப்பு அதனைத் திறந்து விட, கடல் முழுவதும் அதனுள் பாயத் தொடங்கியிருக்கிறது, எங்களையும் இழுத்துக்கொண்டு.

இரண்டு மணித்தியாலங் கூட ஆகியிருக்கலாம், சொல்ல முடியவில்லை கட்டுமரத்திலிருந்து தூக்கி வீசப்பட்டு விடாமல் இருக்க நாங்கள் ஒருவரோடொருவர் நெருங்கிக் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டோம். கட்டுமரம், குழியின் சவர்களில் இடித்த போது அதிர்ந்தது. ஆனால் இது அடிக்கடி நடக்காததிலிருந்து குழி நல்ல அகலமானது என்பது புரிந்தது. சந்தேகமில்லாமல், ஸக்நுஸ்ஸெம் வந்த வழி இதுதான். நாங்கள் எங்களுடன் ஒரு முழுக்கடலையும் கொண்டு வந்திருக்கிறோம்.

எங்கள் முகத்தில் உரசும் காற்றின் வேகத்தை வைத்து நாங்கள் அதிவிரைவு ரயிலொன்றிலும் பார்க்க விரைவாகச் சென்று கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை அநுமானிக்க முடிந்தது. இந்த இடத்தில் தீப்பந்தத்தைக் கொஞ்சதுவது இயலாது. கடைசியாயிருந்த மின் விளக்கும் வெடிப்பின் போது உடைந்து போயிற்று.

எனவே, இருந்தாற்போல ஒரு பெரிய பிரகாசமான வெளிச்சம் என்னருகில் தோன்றியே போது மிகுந்த வியப்படைந் தேன். அதில் ஹான்ஸின் அமைதியான முகம் தெரிந்தது. எங்களின் திறமை மிகுந்த வழிகாட்டி, விளக்கைப்பற்ற

வைப்பதில் வெற்றிபெற்றிருந்தார். அந்தப் பயங்கர இருளில் இந்த விளக்கு கொஞ்சமென்றாலும் வெளிச்சந் தந்து கொண்டிருந்தது.

சுரங்கக் குழி அகலமானது என நான் நினைத்தது சரிதான். இந்த ஓலியில் அதன் இருபுறச் சவர்க்கடையும் ஒரே வேளையில் பார்க்க முடியாதிருந்தது. தண்ணீர் செங்குத்தாக வீழ்ந்து கொண்டிருந்தது. அதன் மேற்பரப்பு, அதிவேகத்தில் பாயும் ஆயிரக்கணக்கான நீர் அம்புகளால் ஆக்கப்பட்டது போலிருந்தது. இருந்திருந்து விட்டு நீர்ச்சுழிகளில் அகப்பட்ட வேளைகளில் கட்டுமேரம் சுழன்று இறங்கியது. விளக்கொளி சுவர்ப்பாறைகளில் படுகிற போது அவை தாண்டுகிற வேகத்தை வைத்து நாங்கள் மணிக்கு 80 மைல் மட்டில் போகிறோம் எனக் கணக்கிட்டேன்.

வீழ்ந்த போது பாதி முறிந்த பாய்மரத்தைப் பற்றியவாறு மாமாவும் நானும் ஆளை ஆள் பார்த்தபடி நின்றோம். காற்று எங்கள் முதுகுகளை உரசிச் சென்றது. மணித்தியாலங்கள் கடந்தன என்றாலும் எங்கள் நிலைமையில் மாற்றமில்லை.

என் கையிலிருந்த விளக்கோடு என்னென்ன பொருட்கள் மிஞ்சி இருக்கின்றன எனப் பார்த்தேன். உபகரணங்களில் திசையறி கருவியையும் காலமானியையும் விட மற்றெல்லாம் போயிருந்தன. ஏணிகள், கயிறுகள் எல்லாம் தொலைந்தாயிற்று. ஒரு பிக்கானோ, ஒரு சுத்தியலோ கூட மிஞ்சவில்லை. எல்லாவற்றிலும் மோசமானது என்னவென்றால், ஒரு நாளைக்குப் போதுமான உணவு மட்டுமே எஞ்சியிருந்தது.

உடனேயே, போதிய உணவு இருந்தால் மட்டும் என்ன பயன் என்று தோன்றியது. இந்தப் பாதாளத்திலிருந்து வெளியேற அது எவ்விதத்தில் உதவும். சாவு எங்களைப் பல விதத்தில்

எதிர்கொள்ளக் காத்திருக்கையில் உணவு என்ன செய்யும்? பட்டினியால் சாவதற்கு எமக்கு அவகாசம் இருக்கப் போகிறதா? மாமாவுக்கு எல்லாவற்றையும் சொல்ல வேண்டும் போலிருந்தும் அடக்கிக்கொண்டேன்.

அந்த வேளையில் எங்கள் விளக்கும் அணைந்தது. மீண்டும் முழு இருளில் மூழ்கினோம். எங்களிடம் இப்போது ஒரு தீப்பந்தம் மட்டுமே இருந்தது. ஆனால் அதை இப்போ பற்ற வைக்க இயலாது.

நீண்ட நேரத்தின் பின்னர் எங்கள் வேகம் மேலும் அதிகரித்தது என்பதை முகத்தில் மோதிய காற்றில் இருந்து அறிந்துகொண்டேன். நாங்கள் கீழே போவது மேலும் செங்குத்தாகியது. நாங்கள் இப்போது சறுக்கிக் கொண்டிராமல் வீழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என நம்பினேன். மாமாவும் ஹான்சும் என் கையை இறுக்கமாகப் பற்றிக் கொண்டார்கள்.

எவ்வளவு நேரமாகி இருக்கும் என்று தெரியவில்லை. இருந்தாற் போல ஒரு அதிர்ச்சியை உணர்ந்தேன். கட்டுமரம் எதிலும் மோதவில்லை. ஆனால் திடீரென நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது போலிருந்தது. ஒரு பெரிய நீர்த் தாரை, தூண் போல எங்களைத் தாக்கிறது. நான் அதில் மூழ்கி முச்சுத்தினறுவது போல உணர்ந்தேன்.

என்றாலும் இது நீண்ட நேரம் நீடிக்கவில்லை. மீண்டும் என்னால் முச்சுவிட முடிந்தது. மாமாவும் ஹான்சும் என் கைகளை இன்னமும் இறுகப்பற்றியிருந்தார்கள். கட்டுமரம் இன்னமும் எங்களைச் சுமந்து சென்று கொண்டிருந்தது.

42. மேலே போதல்

இரவு பத்து மணியாயிருக்கும் என நினைத்தேன். எனக்கு முதலில் மீண்ட உணர்வு செவிப்புலன்தான். சுரங்கக் குழாயினுள் இப்போது ஒரே அமைதியாக இருந்தது. மாமாவின் குரல் முனுமுனுப்புக் போலக் கேட்டது.

“நாங்கள் மேலே போகிறோம்!”

“மேலேயா?” நான் கையை நீட்டி மெல்லச் சுவரைத் தொட்டேன். மேலேதான் போய்க்கொண்டிருந்தோம், மிக வேகமாக.

“தீப்பந்தம்!” என்றார் மாமா.

ஹான்ஸ் ஒரு படியாக அதைப் பற்ற வைத்துக் கொடுத்ததும், அந்த இடத்தை நன்கு பார்க்குமளவு வெளிச்சம் வந்தது.

“நாங்கள் இருக்கும் குழாய் வழி இருபத்தி குறுக்களவு வரும். தண்ணீர் பாதாளத்தினடியை அடைந்த பின் தன் மட்டத்தைச் சரிசெய்வதற்காக மீண்டும் மேலெழுகிறது!”

“எங்கே?”

“அது தெரியாது. ஆனால் நாங்கள் எதற்கும் தயாராய் இருக்க வேண்டும். நாங்கள் மேலெழும் வேகம் ஒரு விநாடிக்குப் பன்றிரண்டு அடி அல்லது கிட்டத்தட்ட மணிக்கு எட்டு மைல். இப்படியே கன தூரம் போக வேண்டியிருக்குமோ?”

“இந்தக் குழாய் மேலே மூடப்படாததாக இருந்தால் சரி. அல்லது நீர் எழும்ப எழும்ப அழுக்கம் கூடி நாங்கள் முச்சுத்தினற நேரிடும்.”

“அக்ஸல், எங்கள் நிலை இக்கட்டானது. என்றாலும் நாம் தப்புவதற்குக் கிடைக்கும் எந்த ஒரு சிறிய வாய்ப்பையும்

தவறவிட்டுவிடக் கூடாது!” என்றார் மாமா அமைதியாக.

“இப்போ என்ன செய்வது?” என்றேன்.

“சாப்பிட்டு, எங்கள் சக்தியைப் பெறுவோம்.”

ஹான்ஸின் பதிலுடன், சாப்பிடுவதற்கு ஒரேயொரு துண்டு உப்பிட்ட இறைச்சி தான் எங்கள் மூவருக்கும் என இருக்கிறது என்பது மாமாவிற்குப் புரிந்துவிட்டது. அவர்பேசவில்லை.

மேலும் ஏழு மணி நேரமானது. மூவருக்கும் நல்ல பசி, ஆனால், மீந்திருக்கிற அந்த ஒரேயொரு துண்டை யார் தொடுவது?

நாங்கள் வேகமாக மேலும் உயர்ந்துகொண்டே போனோம். வெப்பநிலையும் ஆபத்தான விதத்தில் அதிகரித்துக்கொண்டு போனது. 40 பாகை செல்சியசை அப்போது எட்டிவிட்டிருந்தது.

இதன் பொருள் என்ன? இவ்வளவு நாட்கஞம் நாம் பட்ட அநுபவங்கள் டேவியினதும் லிடன் புந்ரோக் கினதும் கொள்கைகளை வலுப்படுத்துவனவாகவே இருந்தன. கோள நடுவில் பெரும் வெப்பமாயுள்ளது என்பதற்கு மாறாகவே அவை அமைந்தன. இப்போது மத்திய வெப்பமுள்ள பகுதி நோக்கிப் போகிறோமா? அந்த ஜயத்தை மாமாவிடம் கூறினேன். அவர் வெறுமனே தோள்களைக் குலுக்கிவிட்டுப் பேசாதிருந்தார்.

இன்னொரு மணித்தியாலமானது. லேசான வெப்ப அதிகரிப்பை விட வேறொன்றும் நடக்கவில்லை. மாமா மீண்டும் பேசினார்.

“நாங்கள் இருப்பதைச் சாப்பிட்டு எங்கள் சக்தியைத் தக்க வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.”

“எதற்கு? இன்னும் தப்புவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறதா?”

“ஆம்! இங்கே பார், இந்த இதயத்துடிப்பு ஓயாத வரையில், மனத்திடம் கொண்ட எந்த உயிரும் கையாலாகாமல் ஆகிவிடுவதில்லை!”

என்ன அந்புதமான வார்த்தைகள்!

“அப்போ என்ன செய்வது?” என்று கேட்டேன்.

“உள்ள கடைசிப் பொருக்கு வரை உண்டு எங்கள் சக்தியைப் பேணுவோம். இது எங்கள் கடைசி உணவாகக் கூட இருக்கலாம், என்றாலும் நாங்கள் மனிதர்களாக மாறுவோம், வெறும் நோஞ்சான்களாயன்றி.”

எங்கள் உணவு முடிந்த போது காலை ஜெந்து மணி. மாமா கையில் தீப்பந்தத்தை எடுத்துக் கொண்டு சுவரின் பாறைப் படிவங் களை அடையாளங் காண முயன்று கொண்டிருந்தார்.

“நாங்கள் இன்னும் ஆரம்பகாலப்பகுதியிலேயே இருக்கிறோம். ஆனால் மேலே போகிறோம்! யாருக்குத் தெரியும்?... ஆனால் விரைவிலேயே மாறுங் காலப்பகுதிக்கு வந்துவிடுவோம். அதன் பிறகு...” மாமா தன்பாட்டில் பேசிக்கொண்டே போனார். அழுக்கத்தை அளப்பதற்கு இப்போது அவரிடம் பாரமானி இல்லை.

வெப்பநிலை வேகமாகக் கூடியது. சட்டைகளைக் கழற்ற வேண்டியதாயிற்று: பக்கத்துச் சுவரைத் தொட்டுப் பார்த்தேன். “கொதிக்கிறது!” என்றபடியே நீரில் கை வைத்தேன். சட்டென்று இழுக்க வேண்டியதாயிற்று. அதுவுங் கொதித்தது.

படபடக்கும் தீப்பந்தத்தின் மங்கிய ஒளியில், சுவர்ப்பாறைகள் நெளிந்து வளைவதைக் கவனித்தேன். இனி நடக்கப்போகிற நிகழ்வில் மின்சாரத்திற்கும் ஏதோ பங்கு

இருக்கப்போகிறது. இந்தத் தாங்க முடியாத வெப்பம், கொதிக்கும் நீர்... திசையறிகருவியைப் பார்க்கத் தீர்மானித்தேன்.

அது பழுதடைந்து போயிருந்தது!.

43. எரிமலை வழியாக வீசப்பட்டோம்

திசையறிகருவி பழுதடைந்து தான் போயிருந்தது. எல்லாப்பக்கமும் சுழன்றது.

ஓப்புக்கொள்ளப்பட்ட கொள்கைகளின்டி பூகோளத்தின் கனிமப் படிவுகள் எப்போதுமே ஆறுதலாக இருப்பதில்லை என்றும் பல்வேறு காரணிகளால் அவை குழப்பபடுவதுண்டு என்றும் நான் நன்றாகவே அறிந்திருந்தேன். ஆகவே நாம் இதையிட்டு அதிகம் கலவரமடையத் தேவையில்லை.

ஆனால், அலட்சியப்படுத்திவிட இயலாத நிகழ்வுகள் தொடர்ந்தன. கூடிக்கொண்டே போகும் அதிர்வுடன் கூடிய பெரும் சத்தங்கள் கேட்டன. விரைவிலேயே அவை ஒரு தொடர்ந்த பெரும் இடியோசையாக முழங்கலாயின.

கனிமப்படிவுகள் வெடித்து விடுவோம் எனப் பயமுறுத்தின. கருங்கற்பாறைகள் இறுகவும், வெடிப்புக்கள் முடவும், குழிகள் நிரம்பவும் போகிற வேளையில் நாங்கள் அவற்றிற்கிடையில் அற்பமாக அணுக்கள் போல நசுக்கப்பட்டுவிடுவோம்!

“மாமா, மாமா! நாங்கள் தொலைந்தோம்!”

“ஏன் இவ்வளவு பயப்படுகிறாய்? என்ன நடந்துவிட்டது. இப்போ?”

“என்ன நடந்துவிட்டதா? பாருங்கள், பூகம்பம்!”

“பூகம்பமா? நீ பிழை விடுகிறாய்!”

“அப்போ?”

“ஒரு குழந்தை இது, அக்ஸல்!”

“குழந்தை? அப்போ நாங்கள் ஒரு ஏரிமலைக் குழாயினுள் இருக்கிறோம் என்கிற்களா?”

“ஆம்! எமக்கு ஏற்படக்கூடிய மிக நல்ல வியம் அதுதான்!”

மிக நல்ல வியமா? மாமாவுக்கு மூன்று பிசகி விட்டதா? இவ்வளவுக்கு மிடையில் அவரால் எப்படிப் புன்முறைவலுடன் அமைதியாக இருக்க முடிகிறது?

“என்ன!” நான் கத்தினேன். “அப்போ, ஏரிமலைக் குழம்பு, உருகிய பாறைகள், கொதிக்கும் நீர், இவை எல்லாவற்றின் நடுவிலுமா அகப்பட்டிருக்கிறோம்? கற்கள், சாம்பல், கரித் துண்டுகள் இவற்றோடு சேர்த்து தீப்பிழும்புகளின் நடுவே நாங்களும் வெளியே கக்கப்படப்போகிறோம்! அதையா மிக நல்ல வியம் என்கிற்கள்?”

“ஆம்” என்றார் பேராசிரியர். “ஏனென்றால் பூமியின் மேற்பரப்பிற்கு திரும்புவதற்கு எமக்குள்ள ஒரேவாய்ப்பு அதுதான்!”

நான் ஒன்றும் பேசவில்லை. மாமா சொல்வதுதான் சரி என்று தோன்றிற்று.

நாங்கள் தொடர்ந்து மேலே போய்க்கொண்டிருந்தோம். இதற்கிடையில் இரவும் வந்து போயிற்று. எங்களைச் சுற்றி யிருந்த சத்தங்கள் அதிகரித்துக்கொண்டே போயின.

மேல்நோக்கிய ஒரு பெரும் உந்துதலால் நாம் வேகமாகத் தள்ளப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பது தெளிவு.

கட்டுமரத்தின் கீழே கொதிக்கிற நீரும், அதன் கீழே ஏரிமலைக் குழம்பும், அதற்குக் கீழே உருகிய பாறைகளுமாய், எல்லாம் வெளித்தள்ளப்படும் போது எல்லாப்பக்கமும் சிதறிப் பறக்கும்! எங்கே இந்த ஏரிமலை இருக்கும் என யோசித்தேன். உலகின் எந்தப் பகுதியில் வெளித்தள்ளப்படப் போகிறோம்? அது எங்காவது வட பிராந்தியத்தில்தான் என்பதில் எனக்கு ஜயம் இருக்கவில்லை. ஏனென்றால், எங்கள் திசையறிகருவி, நாங்கள் வடக்கு நோக்கிச் செல்வதாகக் காட்டிக்கொண்டிருந்தது.

காலையாகும் வேளையில் எமது வேகம் மேலும் அதிகரித்தது. சுரங்கக் குழாயின் குறுக்களவு அதிகரித்தது போலிருந்தது. பக்க வாட்டில்கிணாவிட்டிருந்த பல பிளவுகளி லிருந்து தடித்த ஆவித் திரள்கள் வெளிவரலாயின. அவற்றின் சுவர்களின் தீப்பிழம்புகள் தெரிந்தன.

கீழே நீர் மறைந்து, ஒரு விதமான குழம்புப் பசையே கட்டுமரத்தை மேல் நோக்கித் தள்ளிக்கொண்டிருந்தது. வெப்பம் தாங்க முடியாமலாயிற்று. 70 பாகை செல்சியஸ் ஆவது இருக்குமென நினைக்கிறேன்.

எட்டு மணி போல ஒரு விஷயம் நடந்தது. மேல்நோக்கிய அசைவு நின்று, கட்டுமரமும் அசையாமல் நின்றது.

“குழறல் அடங்குகிறதா?” என்றேன்.

“நிச்சயமாக இல்லை.”

கட்டுமரம் எங்காவது சிக்கிக்கொண்டு விட்டதா எனப் பார்த்தேன். அப்படியில்லை. சாம்பல், கரித்துண்டுகள், பாறைத் துண்டுகள் எல்லாமே நின்றுவிட்டன.

“ஜங்கு நிமிடத்தில் மீண்டும் போவோம்” என்றார் மாமா. அவர் சொன்னது போல நடந்தது.

ஆனால் இரண்டு நிமிடத்திற்குள்ளேயே மீண்டும் நின்று விட்டோம்.

“இனிப் பத்து நிமிஷம்” மாமா சொன்னார்.

“ஏன் அது?”

“ஆம், இது விட்டுவிட்டுக் கக்குகிற ஏரிமலை. அவ்வாறுதான் இருக்கும்.”

அப்படியேயாயிற்று, இம்முறை உந்து விசை மேலும் அதிகரித்திருந்தது. இப்படி நிற்பதும் மீண்டும் மேலே போவதும் எத்தனை முறை நடந்ததென்று தெரியாது. இந்த அதிர்ச்சிகளால் என் நினைவு மங்கிக்கொண்டே வரலாயிற்று. ஹான்ஸ் மட்டும் இல்லையென்றால் என் தலை பல தடவைகள் பாறையுடன் மோதியிருக்கும்.

கட்டுமூரம் சுழன்றது. கொதிக்கும் குழம்பின் அலைகளில் ஆடியது. மழைபோல் எழுந்த சாம்பல். ஆர்ப்பரிக்கும் தீ. இவற்றிற்கிடையில் ஹான்ஸின் முகத்தைக் கடைசியாகக் கண்டேன். பீரங்கியின் வாயில் கட்டப்பட்ட மனிதனைப் போல உணர்ந்தேன். சுடப்பட்டதும் துண்டுதுண்டாகச் சிதறிப் பறக்கப் போகிறேன்.

44. மீண்டும் மேற்பறப்பில்

நான் மீண்டும் கண்களைத் திறந்தபோது வழிகாட்டியின் வலிமையான கரங்கள் என் இடுப்புப் பட்டியைப் பற்றியிருந்தன. தன் மறுகரத்தால் மாமாவைத் தாங்கிக்கொண்டிருந்தார், அவர்.

எனக் குப் பாரதூரமான காயங்களேதுமில்லை. உடலெங்கும் சிராய்ப்புகள் தான். ஒரு மலைச் சரிவில் கிடந்து கொண்டிருந்தேன். பக்கத்தில் ஒரு பெரும் பிளவு கொஞ்சம்

அசைந்தாலும் அதில் வீழ்ந்திருப்பேன்.

“எங்கே இருக்கிறோம்?” மாமா கேட்டார்.

மீண்டும் பூமியின் மேற்பரப்புக்கு வந்ததில் அவர் மிக ஏரிச்சலுற்றிருந்தார்.

தெரியாது என்பதைப் போலத் தோள்களைக் குலுக்கினார், ஹான்ஸ்.

“ஜஸ்லாந்தில்” என்றேன் நான்.

“இல்லை” என்றார் ஹான்ஸ்.

ஏங்கள் பயணத்தில் நாங்கள் சந்தித்த எத்தனையோ ஆச்சரியங்களில் இன்னுமொன்று மீதமிருந்தது. பனி படர்ந்த மலை உச்சி ஒன்றினை எதிர்பார்த்துக் கிடந்த என்னையும் மற்றிருவரையும் ஏரிக்கும் வெய்யில் சுட்டுக்கொண்டிருந்தது. ஏரிமலை வாயினுடாக அரை நிர்வாணமாக வந்திருந்த எம்முடல்களை வெய்யில் வாட்டிற்று.

பிரகாசமான வெளிச்சத்திற்கு இவ்வளவு நாளும் பழக்கப்பட்டுப் போயிராத என் கண்கள் இப்போது மெல்லமெல்ல அதற்குப் பழகிக்கொண்டிருந்தன.

“பார்!, அக்ஸல்! பார்!”

ஏங்கள் தலைக்கு மேல் ஜந்நாற்றி கூட உயரமில்லாத ஓரிடத்தில் ஒரு ஏரிமலை. ஒவ்வொரு கால்மணி நேரத்திற்கும் ஒரு தடவை அது கக்கிக்கொண்டிருந்தது. ஒரு தீவிங்கிலம் மூச்ச விடுவது போல மலை நடுங்கிற்று. எங்களுக்குக் கீழே, குத்தான சரிவொன்றில் ஏரிமலைக் குழம்பு எழுநாறு எண்ணாறு அடி தொலைவிற்கு வழிந்து கிடந்தது. மலையின் உயரம் 1,800 அடி வரும். அடிவாரத்தில் அடர்ந்திருந்த மரங்களில் ஒலிவ், அத்தி, போன்றவற்றையும், தீராட்சைக் கொடிகளையும் என்னால்

இனங்காண முடிந்தது.

அதற்கும்பால் பார்வையைச் செலுத்திய போது பெரிய நீர்ப்பரப்புத் தெரிந்தது. கடலோ, ஏரியோ அதன் நடுவில் இந்த இடம் சில மைல்கள் அகலம் மட்டுமே கொண்ட ஒரு சிறு தீவு போலிருந்தது.

கிழக்கே, வித்தியாசமாகத் தோன்றிய சில கப்பல்கள் தரித்து நின்ற ஒரு சிறு துறைமுகமும், அதற்கப்பால் சில சிறு தீவுகளும் தெரிந்தன. மேற்கே, வெகு தொலைவில் மலைகளும், வடக்கே வெய்யிலில் மின்னிய நீர்ப்பரப்பும் காணப்பட்டன.

“எரிமலை இன்னும் குழநியபடிதான் இருக்கிறது. எரிமலைக்குள்ளிருந்து பத்திரமாக வெளியே வந்து விட்டு, இதில் நின்று கல்லால் தலையிலிடப்படுவது போலப் பரிதாபகரமான செயல் வேறில்லை” என்றார் மாமா.

“கீழே போவோம். போதாக்குறைக்கு பசியும் தாகமும் உயிரை எடுக்கின்றன.”

எரிமலையின் பக்கங்கள் சரிவு கூடியவையாக இருந்தன.

“நாங்கள் எங்கே இருக்கிறோம்? ஆசியாவிலா?”

“திசையறிகருவியைப் பார், அக்ஸல்!”

“ஆனால் அது காட்டிய திசையின் படி, நாங்கள் வடக்கு நோக்கியல்லவா போய்க்கொண்டிருந்தோம்!”

பாம்புகள் போல் வளைந்து வளைந்து ஓடிய குழம்பு ஓடைகளையும் சாம்பல் சேறுகளையும் தாண்டி இறங்கினோம்.

இரண்டு மணி நேரம் நடந்த பிறகு, மரங்கள் நிறைந்திருந்த ஓரிடத்தை அடைந்தோம். பழங்களையும், தீராட்சைகளையும் சுவைப்பதுதான் என்ன அருமையாக இருந்தது! சற்றுத்தள்ளி ஒரு நன்றீ ஊற்றுத் தெரிந்தது.

முகங்களைக் கழுவிக் கொண்டோம்.

நாங்கள் இந்த ஓய்வினை அநுபவித்துக்கொண்டிருந்த போது, இரண்டு ஒலிவ் மரக் கிளைகளுக்கிடையில் ஒரு சிறுவனின் முகம் தெரிந்தது.

வாடிய தோற்றமும் வறுமைக்கோலமுமாய் இருந்த அவன், தாடியும், பரட்டைத்தலையும், அவர் நிர்வாணமுமாய் இருந்த எங்களைக் கண்டு நிச்சயம் பயந்துதான் போயிருப்பான். ஒடப்போன அவனை ஹான்ஸ் போய்ப்பிடித்து வந்தார். அழுது உதறிக்கொண்டு வந்தான் பையன். மாமா, அவனை ஆறுதல் படுத்தத் தன்னால் இயன்றதெல்லாம் செய்து விட்டுப் பிறகு, ஜெர்மனில் கேட்டார்.

“இந்த இடத்தின் பெயர் என்ன, தம்பி?”

பதிலில்லை.

“நல்லது, நாங்கள் ஜெர்மனியிலில்லை” என்றபாடு அடுத்தாக ஆங்கிலத்தில் கேட்டார் மாமா. பிறகு, பிரெஞ்சு. பிறகு இத்தாலியன். ஒன்றுக்கும் பதிலில்லை. மாமா பொறுமையிழந்து அவனைக் குலுக்கினார். “Come si nomac questa isola?” என்று கோபத்துடன் கேட்டார்.

“ஸ்திரோம்போலி” என்று பதிலளித்த பையன், ஹான்ஸின் பிடியிலிருந்து விடுவித்துக்கொண்டு பறந்தான். ஸ்திரோம்போலி! நாங்கள் மத்தியதரைக் கடற்பகுதியின் மத்தியில் இருக்கிறோம்! தெற்கே தெரிகிற எரிமலை, வேறொதுவுமில்லை, பயங்கரமான ஏற்னா தான்!

என்ன அற்புதமான பயணம்! ஒரு எரிமலையின் ஊடாகப் போய் இன்னொன்றினூடாக வந்திருக்கிறோம்!

பழங்களும் நீரும் கொண்ட உணவை முடித்த பிறகு,

துறைமுகத்தை நோக்கி நடக்கலானோம். எப்படி இந்த இடத்திற்கு வந்தோம் என்று சொல்வது புத்திசாலித்தனமாகப் படவில்லை. கப்பல் முழ்கிய விபத்தில் தப்பி வந்தவர்கள் என்று சொல்லத் தீர்மானித்தோம்.

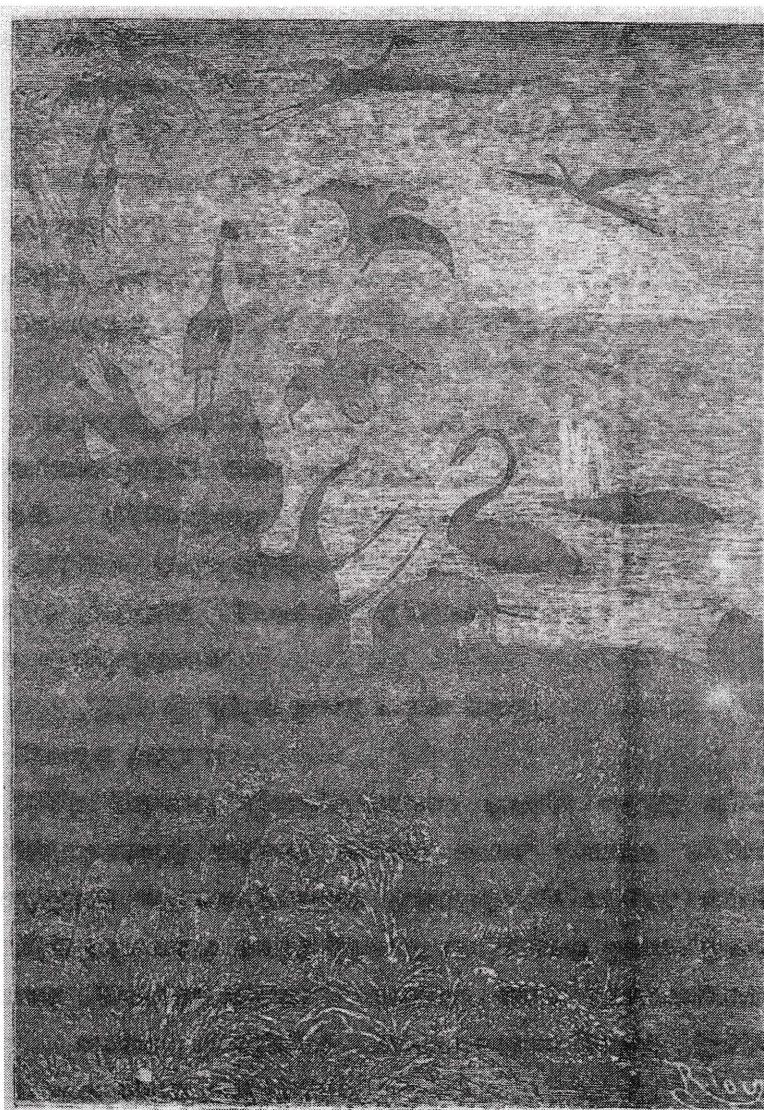
ஒலிவ் தோப்பை விட்டுப் புறப்பட்ட ஒரு மணித்தியாலத்தின் பின், துறைமுகத்தை அடைந்தோம். அங்கே ஹான்ஸ் தனது பதின்மூன்றாவது வாராந்த சம்பளத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார். மனமார்ந்த கை குலுக்கல்களுடன் அது அவருக்கு வழங்கப்பட்டது.

அவர் தன் விரல் நுனிகளால் எங்கள் கைகளைப் பற்றிய வாறு புன்முறையில் பூத்தார்.

45. மீண்டும் வீடு

கப்பல் விபத்தில் தப்பிய மூவரையும் ஸ்திரோம்போலி மீனவர்கள் அன்புடன் வரவேற்று உணவும் உடையுந் தந்தார்கள். 48 மணி நேரக் காத்திருப்பிற்குப் பிறகு ஒகஸ்ற் 31 அன்று சிறிய கலமொன்று எங்களை மெஸ்ஸீனாவுக்குக் கொண்டு சென்றது. அங்கே கிடைத்த சில நாள் ஓய்வு எங்கள் களைப்பைப் பூரணமாய்ப் போக்கிற்று.

வெள்ளிக்கிழமை, 4ந் தேதி செப்ரம்பர் அன்று பிரேரஞ்சுப் பயணிகள் படகொன்றில் ஏறி மூன்று நாட்களின் பின் மார்ஷேய் துறைமுகத்தில் இறங்கினோம். 9ந் தேதி மர்லை ஹம்பேர்க் போய்ச் சேர்ந்தோம். இந்தப் பயணம் முழுவதும் திசையறி கருவியின் புதிரான் செயற்பாடுதான் எம் மூளையைக் குடைந்துகொண்டிருந்தது. என்னால் மார்த்தாவின் வியப்பையும், குறோய்பனின் மகிழ்ச்சியையும் விபரிக்க முடியாது.

Le rêve d'Axel (p. 220).

“நீங்கள் இப்போது ஒரு பெரிய வீரன்! இனி என்னைவிட்டு ஓரிடமும் போக வேண்டியதில்லை” என்று கண்ணீருக்கிடையில் புன்னகைத்தவாறு கூறினாள், குரோய்பன்.

பேராசிரியர் லிடன்புரோக் திரும்பி வந்தமை ஹம்பேர்க்கில் ஒரு பரபரப்பை உண்டாக்கியிருக்குமா என்பதை வாசகர்களின் ஊகத்திற்கு விட்டு விடுகிறேன்.

மார்த்தாவின் மூலம் வெளிவந்த அவர் பயணம் பற்றிய சேதி உலகம் முழுவதும் பரவினாலும் எவரும் அதை நம்ப முன்வரவில்லை. இப்போது அவரை மீண்டும் கண்ட பிறகும் அதை நம்ப அவர்கள் தயாராயில்லை.

எப்படியிருந்தாலும், ஹான்ஸ் வந்திருந்தமை மற்றும் ஜஸ்லாந்திலிருந்து கிடைத்த துண்டுதுண்டான் தகவல்கள், பொது சன அபிப்பிராயத்தை மாற்றின.

மாமா ஒரு மகர் பெரிய மனிதர் ஆனார். நான் மகாபெரிய மனிதரின் மருமகன் என்கிற நிலைக்கு வந்தேன். எங்களைக் கொரவித்து ஹம்பேர்க்கில் ஒரு விருந்து நடத்தப்பட்டது.

பிறகு நடந்த பொதுக்கூட்டமொன்றில் தன் பயணம் பற்றிய முழு விபரங்களையும் - திசையறிகருவியின் புதிரை மட்டும் விடுத்து - மாமா கூறினார். அதே நாளில் ஸக்நுஸ் ஸெமின் ஆவணத்தையும் அவர் நகரின் ஆவணக்காப்பகத்திற்கு அன்பளிப்புச் செய்தார். தன் சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட காரணங்களால், ஸக்நுஸ் ஸெம் சென்ற வழியில் பூமியின் நடுமையம் வரை செல்ல முடியாது போன்மைக்கான வருத்தத்தையும் வெளியிட்டார்.

இவ்வளவு புகழும், இயல்பாகவே பொறாமையைத் தூண்டி விட்டது. மாமாவின் கொள்கைகளையும் கண்டுபிடிப்

புக்களையும் உலகெங்கிலுமிருந்து கேள்விக்குள்ளாக்கியவர் களுக்கு அவர் வாயாலும் எழுத்தாலும் பதில் சொல்ல நேரிட்டது.

இந்த வேளையில் உண்மையான துன்பமொன்றினையும் மாமா எதிர்கொள்ள நேரிட்டது. ஹான்ஸ் தன் ஊருக்குப் புறப்பட ஆயத்தமானார். அவருக்கு வீட்டு நினைவு வந்துவிட்டது. பத்திரமாக நெய்க்ஜாவிக் போய்ச் சேர்ந்தார்.

உலகின் மையத்தை நோக்கி ஒரு பயணம், உலகம் முழுவதிலும் பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்திற்று. எல்லா மொழிகளிலும் அது பெயர்க்கப்பட்டது. முன்னணிப் பத்திரிகைகள் அதிலிருந்து பகுதிகளைப் பிரசுரிப்பதில் போட்டியிட்டன. எங்களைப் பற்றி வாதப் பிரதிவாதங்கள் நடந்தன. மாமாவுக்கு, அரிதான கெளரவங்கள் பல கிட்டன.

என்றாலும் என் மனதை ஒன்று குடைந்தபடியே இருந்தது. அந்தத் திசையறி கருவி ஏன் அவ்வாறு செயற்பட்டது என்பதுதான் அது.

ஒரு நாள் மாமாவின் அறையில் பொருட்களை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டிருந்த போது அது என் கண்களிற் பட்டது. பார்த்தேன். அது அந்த மூலையில் ஆறு மாதமாக இருக்கிறது. எவ்வளவு மன உளைச்சலை எங்களுக்குத் தான் தருகிறதென்பது தெரியாமல்.

இருந்தாற் போல நான் பெரிய ஆச்சரியக் குரலெழுப்பினேன். பேராசிரியர் ஓடி வந்தார்.

“என்ன நடந்தது?”

“திசையறி கருவியைப் பாருங்கள்!”

“அதற்கென்ன?”

“அதன் ஊசி வடக்கிற்குப் பதில் தெற்கைக்

காட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. முனைகள் மாறிவிட்டன!"

மாமா அதனை இன்னொரு திசையறி கருவியுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்துவிட்டுப் போட்ட கூச்சலில் வீடே அதிர்ந்தது.

"அப்போ, நாங்கள் ஸக்ஞுஸ்ஸெம் முனைக்குச் சென்றபோது இந்த முட்டாள் கருச் சுடக்கிற்குப் பதில் தெற்கையா காட்டிக் கொண்டிருந்தது?"

"அதேதான்!"

"ஆனால் எப்படி முனைகள் மாறின?"

"விடன்புறோக் கடலில் தீக்கோளம் விழுந்து கட்டுமரத்திலிருந்த எல்லாவற்றையும் காந்த மேற்றிய போது, அது இதன் முனைகளையும் மாற்றியிருக்கிறது!"

"அப்போ, மின்சாரம் எங்களோடு பகடி விட்டிருக்கிறது என்று சொல்லு!" என்று மாமா சிரிக்கலானார்.

அன்றிலிருந்து, உலகிலேயே மாமாதான் மகிழ்ச்சிகரமான விஞ்ஞானியானார். நான் எனது குறோய்ப்பனை மணந்து கொண்டு மகிழ்ச்சிகரமான மனிதனானேன்.

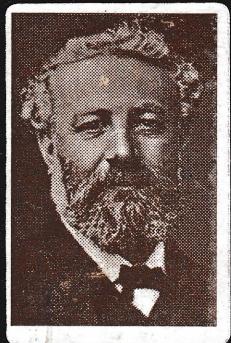
FIN

Jules Verne VOYAGE AU CENTRE DE LA TERRE

ஜால் வேர்ன் (1828 - 1905) புகழ் பூத்த பிரஞ்சு எழுத்தாளரும் அத்துடன் ஆக்கங்கள் உலகளாவியர்தீயில் அதீகளவு மொழிபெயர்ப்பு செய்யப்பட்ட படைப்பாளிகளில் ஒருவரும் ஆவர்.

19^{ம்} நூற்றாண்டில் இளைஞர்களிற்கான இலக்கியம் மற்றும் விஞ்ஞான புனைக்கதை இலக்கியம் போன்றவற்றிற்கான படைப்பிலக்கியக்கலையை கண்டறிந்து பயன்படுத்திய இலக்கிய கர்த்தாக்களில் இவரும் ஒருவர்.

‘பூமியின் மையத்திற்கான பயணம்’ (1864) ஜால் வேர்னின் புகழ் பெற்ற நாவல்களில் ஒன்றாகும். இது ஓர் இளைஞன் தானாக முன்வந்து ஏற்றுக்கொண்ட சோதனைகளுடு - இயற்கையின் மா ஆற்றல்களிற்கு எதிரான சவால்களினாடு பொறுப்பும் முதிர்ச்சி நிலையும் எய்திய ஒருவனாக உருவாகுவதை எடுத்தியம்புகிறது. மேலும் இந்நாவலே முதலாவது ‘டைனோசர் கதை’ யுமாகும்.

ஆங்கில வழி சூருக்கிய தமிழ் வடிவம்: சாந்தன்

ஆசிரியர்: கலாந்தி ஜெராட் ஹாபுலேஷன்

Alliance Française de Jaffna
83, Palaly Road, Jaffna